JOHN C. MAXWELL

REALIZEAZĂ-TE PE DEPLIN

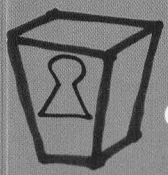

colecția
cărți cheie

Curtea Veche

Totul este de vină, mai puțin noi înșine!

Dr. John Maxwell semnalează posibilitățile necunoscute ale fiecăruia dintre noi și apoi prevede simple planuri de joc pentru a transforma aceste posibilități în realitate. Totul spus într-un stil comod, ca o conversație cu cititorul. Metodele sale pragmatice pentru o viață de succes, inspirate din propria sa viață și experința de pastor, vă pot ajuta, într-adevăr, să vă *Realizați pe deplin*.

John C. Maxwell este un foarte cunoscut specialist în probleme de conducere, un orator și un scriitor celebru. Este fondator al Grupului INJOY, organizație ce-și propune să ajute oamenii să-și sporească potențialul personal și calitățile de conducători. De peste 20 de ani, gândirea pozitivă a lui John C. Maxwell ghidează oameni obișnuiți spre destine extraordinare.

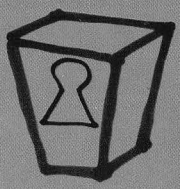

colecția
cărți cheie
35

Dale Carnegie spunea că *există patru căi, și numai patru, prin care putem avea contact cu lumea. Suntem evaluați și clasificați în funcție de ce facem, cum arătăm, ce spunem și cum o spunem.*

Colecția Cărți Cheie a fost concepută întocmai pentru a vă ajuta să parcurgeți aceste patru căi, dezvăluind secretele de succes ale celor mai avizați autori în materie. Ghiduri esențiale pentru cei ce doresc să își atingă scopurile propuse și să aibă o viață fericită și echilibrată.

începi să afli
www.curteaveche.ro

5 948486 000556

JOHN C. MAXWELL este un foarte cunoscut specialist în probleme de conducere, un orator și un scriitor celebru. Este fondator al Grupului INJOY, organizație ce-și propune să ajute oamenii să-și sporească potențialul personal și calitățile de conducători. În fiecare an, Maxwell vorbește în fața a aproximativ 250 000 de persoane și influențează viața a mai bine de un milion de oameni prin seminariile pe care le ține, cărți și casete. Printre subiectele abordate în conferințele sale se numără: calitățile necesare unui conducător, problemele Bisericii, dezvoltare și atitudine personală.

John C. Maxwell a copilărit într-un orășel din Ohio; educația primită de la părinții săi a pus bazele unei vieți și unei cariere aflate în slujba semenilor. În 1969, devine licențiat al Bible College din Circleville (Ohio) și se căsătorește. Împreună cu soția sa, Margaret, se mută la Hillham, Indiana, unde se află prima congregație pe care a păstorit-o. În 1972, devine pastorul unei biserici din Lancaster, Ohio, pentru ca în 1980 să se mute la Lemon Grove, California, și să conducă Skyline Wesleyan Church, unde se află și în prezent.

Dintre numeroasele sale lucrări, amintim: *The Winning Attitude: Your Key to Personal Success* (*Atitudinea de învingător: Cheia succesului personal*); *Developing the Leader within You* (*Dezvoltă calitățile conducătorului din tine*); *Developing the Leaders around You* (*Dezvoltă aptitudinile conducătorilor din preajma ta*); *Cum să devii popular*, traducerea acestei ultime cărți fiind publicată de editura noastră.

JOHN C. MAXWELL

REALIZEAZĂ-TE PE DEPLIN

Traducere de
LUCIAN POPESCU

Curtea veche

BUCUREȘTI, 2002

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale
MAXWELL, JOHN C.
Realizează-te pe deplin / John C. Maxwell;
trad.: Lucian Popescu
București: Curtea Veche Publishing, 2002
200 p.; 20 cm (Cărți cheie; 35)
Tit. orig. (eng): Be All You Can Be!
ISBN 973-8120-98-5

I. Popescu, Lucian (trad.)

159.923.2

Coperta colecției și foto: Némethi András Barna

JOHN C. MAXWELL
BE ALL YOU CAN BE!

Copyright © 1987 by S.P. Publications, Inc.
Chariot Victor Publishing, 4050 Lee
Vance View, Colorado Springs,
Colorado 80918 U.S.A.
All rights reseved.

© Curtea Veche Publishing, 2002,
pentru prezenta versiune românească

ISBN 973-8120-98-5

Această carte este dedicată sutelor de bărbați și femei care fac parte din Injoy Life Club. Acești oameni se străduiesc să-și valorifice potențialul pentru gloria lui Dumnezeu. Este bucuria mea să călătoresc împreună cu ei!

MULȚUMIRI

Această carte este produsul lecțiilor despre cum să fii un bun conducător pe care le-am predat personalului de la Skyline Wesleyan Church. În fiecare lună, aceste lecții sunt înregistrate și apoi trimise miilor de bărbați și femei din lumea întreagă care s-au înscris în Injoy Life Club.

Aduc mulțumiri îndeosebi Barbarei Babby, care a editat această carte și Barbarei Brumagin, care a coordonat proiectul.

Aduc mulțumiri familiei mele, Margaret, Elizabeth și Joel, care mă sprijină întotdeauna în păstorirea mea.

CUVÂNT ÎNAINTE

Incitantă, plină de informații, îndrumătoare și de mare folos — iată doar câteva dintre cuvintele ce-ar putea descrie lucrarea *Realizează-te pe deplin*. Dr. John C. Maxwell este cu adevărat unul dintre cei mai eficienți și mai plini de compasiune „negustori de cuvinte" din secolul XX. El scrie bazându-se pe un intelect considerabil, dar și mai important este faptul că scrie din inimă. Astfel fac toți cei ce comunică eficient. Așa cum spune dr. Maxwell: „Dacă nu există credință în viitor, nu există putere în prezent." Un lucru frumos care se poate spune despre *Realizează-te pe deplin* este că această carte îi dă cititorului o mare speranță în viitor — care, în mod evident, îi va da o mai mare putere în prezent. Acest lucru ne face capabili pe fiecare dintre noi să fim mai eficienți astăzi, ceea ce înseamnă că zilele noastre de mâine vor fi mai bune.

Cartea *Realizează-te pe deplin* poate fi frumoasă în trei feluri diferite. Poți să o ții în mână și să-ți înalți spiritul pentru un moment, citind o pagină sau două. Poți să te ospătezi îmbelșugat de la acest banchet al marilor gânduri și idei și să obții acele îndrumări care să-ți ridice moralul și să producă o schimbare. Sau poți să te hrănești în mod regulat cu aceste nestemate ale înțelepciunii, care

sunt răspândite în toată cartea. Este clară și concisă, așa că nu te vei întreba niciodată ce vrea să spună. În esență, ea ne provoacă să ne realizăm pe deplin și ne dă câteva îndrumări clare pentru a ne îndeplini acest țel. Este bună — o carte chiar foarte bună.

ZIG ZIGLAR

Da, vei reuși!

Am încercat întotdeauna să transform situațiile problematice în ocazii ale unor alternative creatoare. Într-o zi călduroasă, cu mai mult timp în urmă, în vreme ce călătoream împreună cu soția mea, Margaret, prin regiunea rurală a statului Ohio, ni s-a făcut foarte sete. La restaurantul fast food unde am oprit, aveau gheață, dar nu aveau Cola dietetică. Soluția mea a fost să obțin o ceașcă cu gheață de la restaurant și să cumpăr o cutie de Cola dietetică de la magazinul alăturat. Când mi-am formulat cererea, credeam că ar fi un lucru destul de simplu, dar fata de la tejghea mi-a spus foarte convinsă: „Îmi pare rău, nu pot să vă servesc." Fără îndoială, configurația minții ei era de tipul: „Nu, nu pot" și trebuia să fie reprogramată.

M-am uitat la ea, am zâmbit și am spus: „Ba da, puteți!" Fața i s-a luminat și a răspuns: „E în regulă." Răspunzând rapid și pozitiv cererii mele, a făcut rost de o ceașcă cu gheață. Ea avea nevoie doar de permisiunea mea de a răspunde printr-o alternativă creatoare.

Avea nevoie doar de o încurajare din partea cuiva; singurul lucru de care avea nevoie era ca o persoană să-i

spună „Ba da, poți!" Vreau ca această carte să aducă acea stare de spirit de tipul „Ba da, poți!" în viața voastră.

Cel de-al doilea lucru pe care vreau să-l facă această carte este să-ți pună la îndemână câteva principii ale succesului care funcționează cu adevărat. Cu siguranță, înțelegi ce vreau să spun: există principii ale succesului și există principii ale eșecului. Procesul aplicării acestor principii ale succesului este simplu. El implică patru pași: *a ști, a demonstra, a acționa* și *a te dezvolta*. Mai întâi, trebuie să cunoști principiile, iar apoi să le demonstrezi. Trebuie să exemplifici aceste principii în fața celorlalți, pentru ca oamenii să le vadă. Este chiar mai important decât să le audă. *Acțiunea* este experiența. Trebuie să-ți sufleci mânecile, să ieși în afară și să experimentezi principiile. Pe măsură ce te dezvolți, valoarea ta crește. Întreabă-te: *Cum mă descurc? Sunt într-adevăr aceste principii sădite adânc în viața mea? Sunt ele precum respirația? Au devenit ele un lucru natural pentru mine?* Vreau să-ți împărtășesc aceste principii care te vor ajuta să te dezvolți — în viața creștină și în funcția ta de conducere.

În al treilea rând, vreau să le furnizez instrumente oamenilor aflați în funcții de conducere. Când vorbesc de instrumente, vorbesc de informații. Informația este putere și fiecare persoană în parte exercită o anumită influență; aceasta înseamnă a conduce; cu cât avem mai multă informație, cu atât îi putem influența pe ceilalți într-un mod pozitiv. Cu cât le putem împărtăși celorlalți mai multă informație, cu atât îi putem influența într-un mod pozitiv.

Vreau să iei acest material pe care ți-l pun la dispoziție și să-l dai și altora. Nu e de nici un folos dacă îl asimilezi doar pentru tine însuți. Trebuie să fie dat mai departe.

Cel de-al patrulea obiectiv al cărții *Realizează-te pe deplin* este de a-i ajuta pe conducătorii creștini să se dezvolte și să aibă un rol important în lume. Vreau să te provoc. Dacă nu avem parte de provocări, nu ne schimbăm. Știi care este diferența dintre conducători, cei ce îi urmează și ratați? Conducătorii sunt deschiși provocărilor. Cei ce îi urmează se luptă cu provocările. Ratații sunt închiși față de provocări. Vreau să fii deschis față de această carte. Vreau să fii ca o bandă de transmisie care nu folosește la nimic dacă nu e întinsă.

Un alt obiectiv al acestui volum este de a te ajuta să dezvolți atitudini sănătoase, care să reflecte multă bucurie. Doar știi că majoritatea problemelor se află numai în mintea noastră. Nu sunt legate de ceea ce se întâmplă cu noi, ci de ceea ce se întâmplă în noi. Bucuria este un rezultat al următoarelor principii.

Citind *Evanghelia după Ioan* (15, 11) acum câteva luni, în avion, am dat peste cuvintele lui Isus: „Acestea vi le-am spus, ca bucuria Mea să fie în voi și ca bucuria voastră să fie deplină."[1] Aceste cuvinte mi-au sărit în ochi și mi-am dat seama că Isus, vorbindu-le discipolilor Lui, creștinilor, le spunea în esență că deși au fost cu El trei ani, exista posibilitatea ca ei să nu aibă parte în viață de o bucurie continuă. Le spunea că bucuria și fericirea devin reale doar atunci când sunt puse în practică principiile corecte. Scopul pentru care îți împărtășesc ceea ce scrie în această carte este acela că vreau să fii un creștin roditor și bucuros.

---

[1] Pentru citarea pasajelor biblice, am folosit *Biblia sau Sfânta Scriptură*, Editura Institutului Biblic și de Misiune al Bisericii Ortodoxe Române, București, 1995. (*N. trad.*)

1

Rodirea aduce bucurie

În *Evanghelia după Ioan* (15), Isus spune că rodirea aduce bucurie. De fapt, tema capitolului 15 o reprezintă dorința lui Isus ca noi să trăim vieți roditoare. Să citim versetul 16: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit să mergeți și roadă să aduceți, și roada voastră să rămână, ca Tatăl să vă dea orice-I veți cere în numele Meu."

Lasă-mă să-ți spun ce cred eu că înseamnă, după *Biblie*, a fi roditor. Când Dumnezeu vorbește în Cuvântul Lui despre o viață roditoare, El se referă la atitudini active, pozitive. *Epistola către Galateni* 5, 22–23, fragment ce vorbește despre o viață roditoare, este principalul pasaj din *Scriptură* care vorbește despre roadele Duhului: „Iar roada Duhului este dragostea, bucuria, pacea, îndelung-răbdarea, bunătatea, facerea de bine, credința, blândețea, înfrânarea, curăția; împotriva unora ca acestea nu este lege." Rodirea înseamnă atitudini active, manifestări pozitive, arătate în fiecare zi a vieții noastre. Când acest lucru se întâmplă, începem să simțim o bucurie adevărată și să vedem întâmplându-se lucruri pozitive în viețile noastre. Când punem laolaltă aceste atitudini, se întâmplă următoarele cinci lucruri.

Mai întâi, apar *rezultatele pozitive*. Când începem să implantăm aceste atitudini în societatea din care facem parte, vom începe să vedem rezultate constructive.

Vei avea *relații pozitive*. Vei începe să dezvolți relații roditoare cu ceilalți.

Vei avea *răspunsuri pozitive*, mai ales în zonele care altădată prezentau probleme dure pentru tine. Vei descoperi că primești răspunsuri pozitive atunci când vei începe să manifești atitudini active, pozitive.

Vei găsi un *sprijin pozitiv*. Viața e ca o oglindă: ce arăți aceea vezi; culegi ceea ce semeni. Când îi încurajezi pe ceilalți, ei te vor încuraja la rândul lor. Atitudinile sunt contagioase.

Vei avea o *bucurie pozitivă*. Despre aceasta vorbea Isus în *Ioan* 15, 11. „Acestea vi le-am spus, ca bucuria Mea să fie în voi și ca bucuria voastră să fie deplină." Deseori, oamenii îmi spun că nu sunt fericiți; spun că nu sunt împliniți. Îmi vorbesc despre faptul că viețile lor sunt lipsite de bucurie. Am impresia că scopul lor în viață a devenit căutarea bucuriei — dar bucuria (sau fericirea, sau împlinirea) vine la noi nu atunci când o căutăm, ci atunci când punem în practică principii corecte. Bucuria este un produs al faptului de a proceda corect.

Doar când trăim după principii corecte, începem să le iubim. De cele mai multe ori însă, vrem ca mai întâi să le *iubim*. Vrem să ne îndrăgostim de ceea ce e corect și apoi vrem să procedăm corect. Lucrurile stau pe dos — când învățăm ce e corect și trăim ținând cont de asta, începem să *dorim* să fim corecți; și atunci, drept rezultat, începem să avem parte de bucurie. Probabil că ați văzut pancartele pe care scria: „Încă nu suntem veseli?" De fiecare dată când văd astfel de pancarte îmi vine să scriu o alta: „Încă nu procedăm corect?" Dacă procedăm corect, vom fi veseli.

Sursa noastră de putere

În *Ioan* 15, 1–10, Isus ne oferă principiile unei vieți roditoare. Să le parcurgem împreună. Mai întâi, potențialul pe care îl avem pentru a trăi roditor este nelimitat datorită sursei noastre. Isus începe spunând: „Eu sunt vița cea adevărată" (versetul 1). Isus este sursa noastră. Când înțelegem acest lucru, înțelegem de ce Pavel putea să spună: „Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întărește" (*Filipeni* 4, 13). Devenim roditori atunci când ne tragem seva din sursa care trebuie.

Un prieten al meu discuta implicațiile din *Miheia* 6, 8 cu nepotul său de 7 ani: „Ce îți cere Domnul în afară de a fi drept, de a fi milostiv și de a merge cu smerenie înaintea Lui?" Băiețelul, care memorizase acest verset, a spus: „Bunicule, este greu să fii smerit dacă mergi cu adevărat înaintea Domnului." Această înaltă teologie vine de pe buzele unui copil de 7 ani. Când vom începe să scrutăm resursele nelimitate aflate la dispoziția noastră — puterea Domnului Însuși — atunci și doar atunci vom avea certitudinea că suntem pe deplin dotați pentru a face tot ceea ce Dumnezeu ne cheamă să facem.

S-ar putea să ne simțim ca acel șoricel care traversa împreună cu un elefant o punte aruncată peste o prăpastie foarte adâncă. Cum treceau ei, puntea a început să trepideze. Când au ajuns de partea cealaltă, șoricelul s-a uitat la uriașul său tovarăș și i-a spus: „Aoleu, noi doi am cam zguduit puntea, nu-i așa?"

Când mergem cu Dumnezeu, ne simțim deseori astfel — ca un șoricel alături de un elefant puternic. După ce traversăm apele tumultuoase ale vieții, putem spune odată cu șoricelul: „Doamne, noi doi am cam zguduit puntea, nu-i așa?"

Hudson Taylor, un mare misionar din China, spunea: „Mulți creștini apreciază dificultatea prin prisma propriilor lor resurse, astfel încât încearcă să facă foarte puțin și totdeauna greșesc. Toți giganții sunt oameni slabi care însă au făcut lucruri mari pentru Dumnezeu, pentru că au recunoscut puterea și prezența Lui în ei."

Asemeni lui David, care spune: „acest război este al Domnului" (*I Regi* 17, 47), avem nevoie să înțelegem că Isus este sursa noastră și că putem fi conectați în mod direct la El.

Grija stăpânului nostru

În acest pasaj al *Scripturii*, Isus spune că avem potențialul de a trăi roditor nu doar datorită sursei noastre, ci și datorită grijii ce ni se poartă. Așa cum Isus este sursa, Tatăl este lucrătorul viei. Lucrătorul viei este cel care are grijă de vie; el trebuie să fie priceput și bun cunoscător, un expert în cultivarea strugurilor. Dar în acest pasaj din *Scriptură*, El este, de asemenea, și proprietarul viei. Atunci când gândești ca un proprietar, te gândești la propriul interes. Te implici — iar acest lucru înseamnă mai mult decât cunoașterea și priceperea. Ca mlădițe, nu numai că ne avem sursa în vie, dar Îl avem și pe Dumnezeu Care ne supraveghează, are grijă de noi și ne pregătește pentru a fi productivi și roditori.

Ai observat probabil că persoana care deține ceva, orice, are o anume mândrie, pe care un simplu observator al acelui ceva nu o încearcă. Îmi amintesc că, atunci când eram copil, mă plimbam deseori împreună cu bunicul meu pe întinsul fermei sale. Mergând și privind, el găsea o frumusețe unică în lucruri cărora eu nu le-aș fi dat atenție. Vedea un mare potențial în șopronul care sta să se prăbușească, aflat pe o bucată depărtată

de pământ; eu l-aș fi văzut arzând. Îmi arăta un tractor vechi și ruginit, în care el vedea o mașină cu posibilități, iar eu vedeam o vechitură acoperită de rugină. De ce? Cum de puteam să ne uităm la aceleași obiecte și să vedem lucruri diferite? El le avea în proprietate, eu nu. Faptul de a le deține este cel care face diferența. Dumnezeu e proprietarul nostru, deci atunci când El se uită la viețile noastre le vede ca un investitor, nu ca un observator.

Curățarea noastră

Potențialul nostru de a avea vieți roditoare este mare pentru că Isus este sursa noastră. Faptul că Dumnezeu este Cel care are grijă de noi și este proprietarul nostru se adaugă potențialului nostru. Unul dintre lucrurile pe care Dumnezeu, ca lucrător al viei, le face este să ne curețe. Curățarea Sa crește cu mult potențialul nostru de a trăi vieți roditoare: „Orice mlădiță care nu aduce roadă întru Mine, El o taie; și orice mlădiță care aduce roadă, El o curățește, ca mai multă roadă să aducă" (*Ioan* 15, 2). Dumnezeu, lucrătorul viei, îndepărtează tot ceea ce ne împiedică sau nu ne este de folos. El știe că dacă nu ar tăia ramurile uscate toate resursele noastre s-ar concentra pentru a produce mai mult lemn și nu ar mai produce fructe.

Am descoperit că oamenii productivi sunt continuu curățiți, iar prin acest proces Dumnezeu ne face mai rodnici. Și Dumnezeu știe exact ce să curețe în viețile noastre. Este asemeni acelui plutaș priceput care atunci când râul este prea aglomerat de bușteni se urcă într-un copac înalt și vede care este zona cu probleme. Apoi ia o bucată de dinamită și aruncă în aer acea porțiune, pentru ca bușteni să poată continua să plutească la

vale. Dar eu nu știu să procedez așa. Probabil că aș sări în râu și aș împinge buștenii până mi-aș croi drum la zona cu probleme. Dar Dumnezeu nu se încurcă cu lucruri mărunte. El se duce direct unde trebuie cu dinamita Lui și aruncă în aer doar acele zone din viețile noastre care nu sunt productive. El taie acel „păcat care grabnic ne înconjoară" (*Evrei* 12, 1), oricare ar fi el, și care ne împiedică să devenim persoana care vrem cu adevărat să devenim.

Parteneriatul nostru

Potențialul nostru de a fi rodnici este extraordinar și datorită parteneriatului încheiat. În versetul 4, Isus vorbește despre acest parteneriat (și, de fapt, poți observa acest lucru în tot pasajul): „Rămâneți în Mine și Eu în voi. Precum mlădița nu poate să aducă roadă de la sine, dacă nu rămâne în viță, tot așa nici voi, dacă nu rămâneți în Mine" (*Ioan* 15, 4). În versetele 4–10, vom găsi cuvântul *rămâneți* de zece ori. În esență, El spune: „Conectați-vă cu vița și totul va fi bine." În vreme ce Robert Morrison era în drum spre China, pentru a-și face munca de misionar, căpitanul vaporului și-a manifestat scepticismul în ceea ce privește visul lui: „Credeți probabil că o să faceți impresie în China." Robert Morrison i-a răspuns simplu: „Nu, domnule. Cred că Dumnezeu va face asta." El îl avea ca partener pe Dumnezeu.

Parteneriatul cu Dumnezeu s-ar cuveni să ne dăruiască aceeași încredere ca a acelui tânăr care vindea din ușă în ușă creioane de cinci cenți pentru a strânge 30 de milioane de dolari în scopul construirii unui spital în oraș. Într-o zi, o femeie a deschis ușa, iar el a spus: „Doamnă, ați vrea să cumpărați două creioane de la mine? Vreau să ajut la construirea unui spital de 30 de

milioane de dolari pentru comunitatea noastră." Ea a spus: „Fiule, acesta este un scop enorm pentru un copil care vinde creioane pentru un bănuț." El a spus: „Oh, doamnă, nu sunt singur. Vedeți băiatul de peste drum? El este partenerul meu. El mă ajută. Noi facem acest lucru cu adevărat împreună." Acest băiețel avea mare încredere într-un partener care probabil era egalul său. N-ar trebui oare să avem același fel de încredere în Dumnezeu, Care este de neegalat, un Dumnezeu Care este partenerul nostru pentru a ne face viețile roditoare?

Promisiunea noastră

De asemenea, avem potențial pentru a rodi datorită promisiunii ce ne-a fost făcută în versetul 7: „Dacă rămâneți întru Mine și cuvintele Mele rămân în voi, cereți ceea ce voiți și se va da vouă." Există două observații pe care aș vrea să le fac. Prima este că această promisiune este condiționată: *dacă* rămânem în El. A doua, ceea ce cerem trebuie să fie în acord cu Cuvântul Lui. De fapt, ceea ce ne spune Isus este că dacă rămânem în El desfătarea noastră va fi în El, atât de mult, încât toate lucrurile le vom cere în acord cu voința Lui. Îmi amintesc de *Psalmul* 36, 4: „Desfătează-te în Domnul și îți va împlini ție cererile inimii tale." Desfătarea vine înainte de dorință. Dacă eu mă desfăt, lucrul cu care mă desfăt determină ceea ce doresc. Dacă mă desfăt în Dumnezeu, voi dori lucruri în acord cu voința Lui și voi face cereri în acord cu voința Lui. Prea des încercăm să facem astfel încât acest principiu să funcționeze pe dos.

Când eram elev la liceu, una dintre sarcinile mele era să spăl vasele după cină. Uram să spăl vase. Mă întâlneam cu Margaret pe vremea aceea, și adesea gândul întâlnirii cu ea făcea și mai dificilă împlinirea datoriei în

seara respectivă. Așa că săream în mașină și plecam ca să nu o pierd. Când ajungeam la ea, vă puteți închipui ce făcea! Luam imediat o perie și începeam să curăț vasele — și petreceam împreună un timp minunat făcând acest lucru! Persoana care mă desfăta spăla vase și atunci când cineva te desfată cu adevărat îți place să faci lucruri care în mod normal nu-ți plac. Dorința ne lipsește atât de des pentru că desfătarea noastră nu e îndeajuns de mare. Dumnezeu ne-a promis că dacă ne vom desfăta în El, vom dori lucrurile de care avem nevoie, iar El ni le va da.

Țelul vieții noastre

Potențialul nostru de a fi roditori este mare datorită țelului pe care îl avem în viață. Regăsim acest lucru în versetul 8: „Întru aceasta a fost slăvit Tatăl Meu, ca să aduceți roadă multă și să vă faceți ucenici ai Mei", cu alte cuvinte, suntem creați pentru a fi roditori. Acesta este țelul nostru. Citește versetul 16: „Nu voi M-ați ales pe Mine, ci Eu v-am ales pe voi și v-am rânduit..." De ce? „Să mergeți și roadă să aduceți", pentru ca voi să aveți atitudini active, pozitive în viața voastră. Noi am fost aleși, rânduiți de Dumnezeu pentru o viață roditoare. Acele atitudini active, pozitive, precum iubirea, bucuria, pacea, răbdarea îndelungată trebuie să devină părți ale vieții noastre. Atunci când ele devin părți din interiorul nostru, începem să trecem mai departe.

Deseori, problema cu noi, creștinii, este aceea că nu manifestăm aceste atitudini pozitive care ar putea aduce gustul și lumina în lumea noastră. Povestea spune că atunci când Berlinul era divizat în Berlinul de Est, controlat de comuniști, și Berlinul de Vest, parte a lumii libere, un grup de est-berlinezi au răsturnat un

camion întreg de gunoi în partea de vest. Oamenii din Berlinul de Vest s-au gândit să adune tot gunoiul, să-l pună înapoi în camion și să-l răstoarne în partea de Est. Apoi au decis că nu aceasta era calea. Așa că au umplut un camion cu conserve și alte alimente neperisabile. Au trecut în partea de est, au parcat și au pus un semn deasupra camionului. Pe semn se putea citi: „Fiecare dă ceea ce are de dat." Eu cred că aceasta a fost ca o predică, nu-i așa? Nu poți să le dai altora fructe dacă viața ta nu este roditoare.

Fructul supunerii

Potențialul nostru de a fi roditori este extraordinar datorită supunerii noastre. Isus spune în versetele 7 și 10 că dacă rămânem în El și dacă ținem poruncile Lui, vom fi roditori. Cred că aici cuvântul-cheie este micul *dacă*. Am acasă o cană pe care scrie: „Dacă e să fie, de mine depinde." Cred că acest lucru îl spune Isus. El spune că dacă e să fii roditor, acest lucru va depinde de tine. Isus afirmă în *Ioan* 15 că El va avea o relație roditoare cu noi. În versetul 6, El spune: „Dacă cineva nu rămâne în Mine, se aruncă afară ca mlădița și se usucă; și le adună și le aruncă în foc și ard." El nu spune: „Dacă Eu nu rămân în tine." El este în noi. Întrebarea Lui este: o să fii tu în Mine? El este deja în tine; El are putere; El are forță; El are înțelepciunea de a se implanta în noi; El are toate resursele de care noi avem nevoie și este gata să ni le dea. Tot ce trebuie să facem este să intrăm în El.

De ce nu rămânem noi totdeauna în El? Pură lipsă de supunere. Începem să credem că putem face lucruri și de unii singuri; începem să avem o încredere nesănătoasă în noi, în loc să avem încredere în Cristos. Se întâmplă să nu avem atitudini active, pozitive pentru

că nu suntem sădiți în vie. Creștinii nu ar trebui să se motiveze psihic în fiecare zi, așa cum face lumea, pentru a avea atitudini active, pozitive. Atunci când relația este corectă, acesta ar fi un proces natural ca și respirația. Isus spune că atunci când relația este corectă, începem să trăim vieți roditoare. Aceasta se întâmplă atunci când începem să devenim productivi.

Orice om vrea să fie productiv. Un psiholog de la Stanford University a încercat să demonstreze faptul că trăim pentru rezultate productive sau pentru roade. Acest cercetător a angajat un tăietor de lemne și i-a spus: „Îți voi plăti dublu față de cât erai plătit când munceai la bușteni dacă iei această coadă de topor și nu faci altceva decât să ciocănești bușteanul ăsta toată ziua. Nu ai voie să tai nici o bucățică de lemn. Doar iei coada de un capăt și lovești bușteanul cât poți, ca și cum ai vrea să-l tai." Bărbatul a muncit o jumătate de zi, apoi a abandonat. Psihologul l-a întrebat: „De ce ai abandonat?" Tăietorul de lemne a spus: „Pentru că de fiecare dată când dau cu toporul trebuie să văd așchiile zburând. Dacă nu văd așchiile zburând, nu mai e nici o distracție." Sunt convins că există mulți creștini care folosesc doar cozile de topor și nu fac să zboare nici o așchie. Cu alte cuvinte, nu produc nici o roadă, iar bucuria lor a dispărut. Bucuria a fost înlocuită de o senzație de muncă în gol, de inutilitate, de imobilitate. Oamenilor roditori le place să vadă așchii zburând.

Formula pentru a fi roditor

În *Ioan* 15, Isus ne dă o formulă compusă din trei cuvinte pentru a fi roditori. Aceste trei cuvinte sunt cele pe care vreau să ți le amintesc, pentru că ele sunt cheia unei vieți roditoare. Primul cuvânt este *rămâneți*. De-a

lungul capitolului 15 din *Ioan*, Isus ne spune să rămânem. „Rămâneți în Mine", spune Isus. El vorbește despre disponibilitatea noastră de a ne petrece timpul cu El în rugăciune și în studiul cuvântului lui Dumnezeu. Avem nevoie să Îl lăsăm pe El să înceapă să fie parte a vieții noastre și să lucreze în viața noastră.

Cel de-al doilea cuvânt din formulă este *a primi*. Isus spune în *Ioan* 15 că dacă rămânem în El, vom începe să primim anumite lucruri. Ceea ce vom primi va fi un trai bun și plin de roade.

Al treilea cuvânt e *reproducere*. Dacă rămânem în El, vom începe să primim ceea ce El are pentru noi. Când vom primi ceea ce are El pentru noi, atunci și numai atunci vom începe să reproducem acel ceva în viața noastră.

Urmarea rodirii

Vreau să-ți dau două sugestii pentru a aplica aceste lucruri în viața ta. Mai întâi, vreau să te încurajez să te angajezi *acum* într-un stil de viață productiv. Apleacă-te peste buza prăpastiei. Acolo sunt roadele. Toate marile împliniri trebuie să înceapă cu o decizie inițială. Dezvoltă-ți mintea pentru a fi un creștin roditor, pentru a începe să te reînnoiești pentru Cristos.

În al doilea rând, urmează formula prin care poți fi roditor pe care ți-am dat-o; urmeaz-o în fiecare zi. *Rămânerea* înseamnă a petrece poate 15 minute zilnic în meditație și rugăciune. *Primirea* înseamnă a petrece 30 de minute în fiecare zi cu Cuvântul Domnului, cu cărți pozitive și cu învățături înregistrate pe casetă. Hrănește-ți mintea cu lucruri care te vor ajuta să gândești corect și apoi reprodu. Găsește pe cineva — astăzi, nu mâine — cu care să poți să împărtășești măcar unul

dintre adevărurile pe care le-ai învățat în acest capitol. Transmite mai departe. Una dintre cele mai rapide căi de a te dezvolta este aceea de a spune cuiva ce ai învățat. Cu cât vorbești mai mult despre aceasta, cu atât va fi mai adânc sădită în viața ta.

În al treilea rând, fă o listă cu semințele pe care le-ai plantat în viața ta. Ce lucruri faci acum care te vor ajuta să fii roditor? Gândește-te nu numai la ziua de astăzi, dar de asemenea la ce va fi peste un an și la ce va fi peste cinci ani. Ceea ce investești în solul vieții tale o să se întoarcă înzecit, de 30 de ori, de 100 de ori.

În al patrulea rând, fă o listă cu câteva rezultate pozitive care apar în viața ta. Dacă ești conectat la tulpina viței-de-vie, trebuie să vezi dovezile unei astfel de relații. Îți amintești de cele cinci lucruri pozitive despre care am vorbit la începutul capitolului? Ele ar trebui să înceapă să se întâmple în viața ta. Caută-le! Scrie-le și poartă-le cu tine! Când începi să pui semințe bune în solul vieții tale, vei începe să recoltezi câteva rezultate pozitive, posibil în și prin oamenii care înainte au reacționat în mod negativ. Începe să cultivi solul; plantează câteva semințe pozitive și vei vedea cum rezultatele pozitive se întorc la tine. Amintește-ți această temă: „Acestea vi le-am spus, ca bucuria Mea să fie în voi și ca bucuria voastră să fie deplină" (*Ioan* 15, 11).

2

Formula succesului

Am auzit de curând o povestire despre un om care a fost ales cetățean de onoare al orașului său. Cerându-i-se să relateze povestea vieții sale, el a spus: „Prieteni și vecini, acum 30 de ani, când am venit aici, am intrat în oraș pe un drum noroios, doar cu hainele de pe mine, cu pantofii din picioare și cu toată averea mea într-o traistă roșie, atârnată de un băț pe care-l țineam pe umăr. Astăzi sunt președintele Consiliului Băncii, am în proprietate hoteluri, clădiri cu apartamente și birouri, trei companii ce au rețele în 49 de orașe și sunt membru al tuturor cluburilor selecte. Da, prieteni, orașul vostru a fost foarte bun cu mine."

După terminarea banchetului, de marele om s-a apropiat un tânăr, care l-a întrebat: „Domnule, ați putea să-mi spuneți ce se afla în acea traistă roșie cu care ați intrat în oraș acum 30 de ani?" Bărbatul a răspuns: „Cred, tinere, că erau cam jumătate de milion de dolari și vreo 900 000 în obligațiuni de stat."

Pentru a înțelege ce este succesul, mai întâi trebuie să întrebăm ce se găsește în traista roșie. Dacă îți cer să definești succesul, definiția pe care o vei da va fi în funcție de ceea ce ai în traista roșie — lucrurile de care ai cu adevărat nevoie pentru a trăi.

Ce este succesul

Vreau să abordez formula succesului din două unghiuri. Mai întâi, trebuie să definim succesul din punctul de vedere al lumii, iar apoi îl vom defini din perspectivă creștină. Există o diferență.

Cea mai bună cale de a defini succesul din punctul de vedere al lumii este de a spune că el este puterea prin care putem dobândi orice ne dorim de la viață, fără să aducem atingere drepturilor celorlalți. Cu alte cuvinte, este puterea de a lua ce vrei fără a le pune altora bețe în roate: succesul lumesc înseamnă putere. Dar definiția creștină a succesului trebuie să includă mai mult decât atât. Iată definiția pe care o dau eu succesului: a alege să intri în arena acțiunii, hotărât să te dăruiești cauzei binelui omenirii, unui bine care să dureze etern. Succesul este mai mult decât putere sau a nu aduce atingere drepturilor celorlalți; este privilegiul de a contribui la îmbunătățirea celorlalți.

Potrivit definiției lumești a succesului, omul cere ceva de la viață, în timp ce, după definiția creștină a succesului, viața cere ceva de la om. Lumea poate spune că sunt un om de succes atâta vreme cât dorințele mele se împlinesc, chiar dacă nu ajut pe nimeni. Creștinul trebuie să spună că a avea succes înseamnă a contribui la bunăstarea celorlalți. Altfel spus, pentru a mă realiza eu însumi trebuie să te ajut pe tine să te realizezi.

Singura persoană care te poate opri să devii persoana care Dumnezeu vrea să fii ești *tu*. Dacă nu ești persoana pe care Dumnezeu a avut-o în minte atunci când te-a creat, nu este vina Lui. El nu ne cere niciodată să fim ceea ce nu ne-a făcut capabili să fim. De prea multe ori însă ne oprim din drum — fără a mai atinge vreodată succesul.

De ce eșuează oamenii

Cred că există trei motive pentru care oamenii nu ajung la succes.

Mulți oameni nu simt nevoia de a avea succes. Acești oameni se simt în siguranță; n-au nevoie să dovedească nimic. Sunt fericiți, mulțumiți și le place ceea ce li se întâmplă în viață. Dar dacă succesul înseamnă a deveni tot ceea ce Dumnezeu vrea să fim, iar noi suntem satisfăcuți cu mai puțin decât atât, nu numai că ne depărtăm de slava lui Dumnezeu, dar limităm și ceea ce alții pot face pentru El.

Cea mai mare responsabilitate a conducătorilor este aceea de a nu se limita pe ei înșiși, limitându-i astfel și pe cei pe care îi conduc. Dacă Dumnezeu ne-a făcut un dar, trebuie să-l folosim și să dobândim succesul, astfel încât să dezvoltăm împărăția nu doar din perspectiva noastră, ci și din a celora care ne urmează.

Cel de-al doilea motiv pentru care oamenii nu au succes este acela că *le e frică de succes*. Iată câteva motive pentru care oamenii se tem de succes. Uneori dăm înapoi din cauza nivelului de implicare cerut. Uneori ne e teamă pentru că succesul ne presează să continuăm să mergem mai departe. Un om care ia nota zece dobândește un fel de tipar al împlinirii care îl face să se împlinească în continuare. Deseori nu vrem să fim responsabili, așa că ne facem mici când e vorba de succes.

Oamenii care au o proastă imagine de sine, totdeauna se vor rușina de succes. Alții nu vor succesul pentru că nu le place să fie singuri. Vor mai curând să fie cu mulțimea, iar în vârf e puțină lume. Un alt motiv este riscul; oamenii nu vor să-și frângă gâtul. Există multe motive, dar esențial este că unor oameni le e frică de succes.

Cel de-al treilea motiv pentru care oamenii eșuează este acela că *sunt suspicioși în ce privește succesul*. E ca și cum ar gândi că un om de succes nu poate fi în același timp un om care trăiește în spirit; oamenii de succes nu pot fi smeriți. Aproape că am pus semnul egal între sărăcie și smerenie. Totuși, atunci când îmi arunc ochii asupra Cuvântului lui Dumnezeu, unul dintre lucrurile care mă impresionează foarte mult este acela că *Biblia* este plină de oameni de succes care au ales să intre în arena acțiunii și s-au dăruit unei cauze care să îmbunătățească umanitatea. Ei și-au dat cu succes viața pentru eternitate. Gândiți-vă la oameni precum Iacob, Neemia, Apostolul Pavel, David și Abraham. Mulți dintre bărbații *Bibliei* erau oameni despre care am putea spune că au avut succes. A nu reuși să devii tot ceea ce a vrut Dumnezeu să devii atunci când te-a creat te limitează nu doar pe tine, ci și pe cei aflați sub influența ta.

Selectează-ți scopul

Motivul pentru care majoritatea oamenilor nu reușesc să aibă succes este, simplu, acela că nu știu ce vor în viață. Apostolul Pavel scrie: „[eu] una fac" (*Filipeni* 3, 13). El știa ce voia. Am auzit un coleg spunând odată că succesul este „realizarea progresivă a unui scop valoros, hotărât dinainte". Trebuie să știi unde te duci.

Scopul este predeterminat. Scopul nu este un accident; nu ține de noroc sau de soartă. Este ceva hotărât dinainte. *Succesul este valoros*. Nimic nu e de succes dacă nu contribuie într-un mod pozitiv la ajutorarea oamenilor. *Succesul este continuu*. Nu este un eveniment, ci este o călătorie, un proces neîntrerupt. Nu este medalia pe care o primim pentru câștigarea unei curse sau pentru o

treabă bine făcută. Succesul este rezultatul pozitiv al unei înaintări permanente.

Cercetările au arătat că aproximativ 95% dintre noi nu și-au scris niciodată pe hârtie scopurile pe care le au în viață, iar dintre cei 5% care și le-au scris, 95% și le-au îndeplinit. În 1953, la Yale University, 3% dintre studenții din ultimul an aveau scopuri precise pentru viețile lor. În 1975, cercetătorii au descoperit că acei 3% care își notaseră scopurile făcuseră mai multe în viață decât ceilalți 97% la un loc.

Mă întreb cât pierdem pentru că nu ne stabilim scopuri bine definite, pe care să le scriem pe hârtie. Tot timpul dau peste oameni care nu și-au stabilit scopuri clare pentru că în viață există prea mulți factori față de care nu au nici un control. Există limite fizice pentru ceea ce putem face. Nu pot să arunc o minge atât de sus și atât de departe încât să depășească cota maximă a puterilor mele. Dar între limitele capacității mele, am libertate totală. Determinarea și libertatea fac parte, amândouă, din viață, dar e cu mult mai bine să facem cât mai mult din ce putem face decât să deplângem ceea ce nu putem face.

Durata medie de viață a unei persoane cuprinde 20 de ani de somn, șase ani de privit la televizor, cinci ani în care se îmbracă, se dezbracă, se bărbierește și face duș, trei ani în care îi așteaptă pe ceilalți și patru ani în care încearcă pantofi. Pentru a te ajuta să înțelegi importanța scopurilor și pentru a-ți netezi calea spre stabilirea propriului tău scop, vreau să-ți dau șase îndrumări importante:

Scopul tău trebuie să-i includă pe ceilalți. Nici un scop nu are valoare dacă te ia în calcul doar pe tine. Stabilește-ți un scop îndeajuns de cuprinzător încât să includă și alți oameni.

Scopul tău trebuie să fie valoros. Nu există ceva în genul împlinirii scopurilor neînsemnate.

Scopul tău trebuie să fie clar. Dacă nu știi încotro te îndrepți, nici o hartă nu îți va fi de folos.

Scopul tău trebuie să fie măsurabil. Este necesar să deții o modalitate de a vedea dacă faci vreun progres către acel scop.

Scopul tău trebuie să poată fi extins. Nu îți bate scopul în cuie. Dacă scopul tău nu poate fi extins, nu este bun de nimic. Pe măsură ce ne dezvoltăm, vedem lucrurile mult mai clar și este necesar să ne „înălțăm" scopurile permanent. Este o zi foarte tristă aceea în care descoperim că ne-am atins scopurile și că nu mai avem nimic altceva de făcut.

Scopul tău trebuie urmărit cu convingere. Convingerea este încrederea neclintită în faptul că scopul tău este valoros. Este combustibilul care te propulsează către reușită.

Eliberează-ți potențialul încătușat

Majoritatea oamenilor nu folosesc decât 10% din potențialul pe care-l au; dacă ar folosi 25% din el, s-ar numi genii. Dacă am putea să ajungem ca în loc de 10% să folosim 20% din potențialul nostru, am putea să ne dublăm productivitatea și încă să ne mai rămână nefolosit 80% din potențial.

Michelangelo a făcut 44 de statui în viața lui. Nu a terminat decât 14 dintre ele. *David* și *Moise* sunt probabil cele mai faimoase. Unele statui începute de el n-au fost niciodată terminate. Acestea sunt blocuri de piatră din care se poate distinge un corp sau un braț. În Italia, există un muzeu unde pot fi văzute aceste opere neterminate — potențialul nerealizat al marelui geniu.

E trist să vezi operele neterminate ale lui Michelangelo, dar încă și mai trist este să vezi în fiecare zi în jurul tău oameni care sunt ca niște blocuri de piatră nemodelate. Dacă noi, ca lideri, am putea cumva, prin înțelepciunea și puterea lui Dumnezeu, să luăm dalta cu care să sculptăm, definind ceea ce sunt ei, și am începe să-i eliberăm din blocul de granit care îi împiedică să fie ceea ce ar trebui să fie, atunci cu adevărat le-am face oamenilor noștri un mare serviciu.

Cum îți eliberezi potențialul? Iată aici câteva căi pentru a începe.

Privește în sus. Primul lucru pe care ar trebui să-l faci este să privești în sus și să găsești un model, pe cineva care-și face treaba mai bine decât tine. Există oameni despre care știi că acum își folosesc potențialul mai mult decât înainte datorită faptului că te cunosc pe tine? Poți să găsești ceva mai bun de făcut pentru alții, ca părinte, patron sau pastor, decât să le descui potențialul, fiind un model pentru ei? Nimic nu este mai provocator decât să fii o persoană după care se iau ceilalți.

Avem nevoie de cineva un pic mai mare și un pic mai bun decât noi cu care să petrecem ceva timp. Să vă dau un exemplu. De obicei, joc tenis de perete cu un coleg al meu. Este un jucător bun; de fapt, e mai bun decât mine și întotdeauna câștigă prima partidă. Faptul că el e mai bun mă provoacă să dau tot ce pot din mine. Dacă ați jucat vreodată cu cineva care se descurcă mult mai prost decât dvs., vă amintiți că ați început să jucați din ce în ce mai prost. V-ați lenevit și nu ați mai fost atent la joc. Acest lucru se întâmpla și cu colegul meu. La a treia partidă, ajungeam să câștig. Când joci cu cineva mai bun decât tine, te încordezi; când joci cu cineva mai slab decât tine, te înmoi.

Așa că dacă vrei să-ți descui potențialul ascuns, petrece-ți timpul cu oameni care te fac să te încordezi. Găsește pe cineva care gândește mai repede decât tine, aleargă mai rapid și țintește mai sus. Aceștia sunt oamenii care te ridică.

Renunță. Pentru a ne atinge potențialul, trebuie să renunțăm în orice moment la tot ceea ce suntem pentru a primi ceea ce putem deveni. Mulți oameni nu înțeleg acest lucru. Ei vor să se agațe de ceea ce sunt și în același timp să fie tot ceea ce pot fi. Trebuie să abandonezi.

În *Biblie* sunt tot felul de povestiri frumoase despre oameni care au renunțat la ceva pentru a urca. Abraham și-a părăsit casa pentru a căuta o țară mai bună. Moise a renunțat la bogăția Egiptului. David a renunțat la siguranța propriei persoane. Ioan Botezătorul a renunțat la faptul de a fi primul pentru a fi al doilea. Apostolul Pavel a renunțat la trecut și a făcut o schimbare radicală. Isus Însuși a renunțat la drepturile Sale. Vei descoperi că și tu va trebui să renunți la ceva bun dacă vrei ceva mai bun.

Nu vei găsi pe cineva care să fi avut succes în viață fără să fi renunțat la ceva. Nimic nu e gratis.

Aprinde-te. Vorbeam despre ce voia să spună Phillips Brooks cu următoarele cuvinte: „Tristă este acea zi din viața fiecărui om când el devine absolut mulțumit cu viața pe care o trăiește, cu gândurile pe care le gândește, cu acțiunile pe care le face; atunci încetează să mai bată la ușa sufletului său dorința de a face un lucru mai măreț, pe care el îl caută și despre care știe că e destinat să-l facă."

Participă. Nimic nu te va ajuta mai mult să-ți atingi potențialul decât înfruntarea provocărilor vieții. Unii oameni nu ajung niciodată să atingă succesul deplin pentru că, deși văd schimbarea venind, nu participă la

meci. Închid ușa și se ascund într-un colț, în timp ce provocarea este înfruntată de altcineva. Nu te lăsa intimidat de provocări: întâmpină-le cu capul sus.

Mergi în sus. Dacă *privim în sus*, la o persoană care și-a atins potențialul, dacă *renunțăm* la tot ce ne împiedică în drumul către ce e mai bine, dacă ne *aprindem* dorințele până când nu mai suntem satisfăcuți de ceea ce suntem și dacă *participăm* la confruntări, vom merge mai sus. Vom merge în sus, spre vârful potențialului nostru — însă doar după ce vom privi în sus, vom renunța, ne vom aprinde și vom participa.

Implică-te în planul lui Dumnezeu

Ted Engstrom spunea: „Succesul înseamnă a-ți atinge potențialul maxim în orice moment."

Dacă succesul este ceea ce spune Ted Engstrom că este — descoperirea potențialului pe care-l avem și utilizarea lui maximă —, oare ar trebui atunci ca un creștin să aibă mai mult succes decât un necreștin? Puterea dată de Dumnezeu credincioșilor plini de Duh ar trebui să facă o diferență mare cât lumea între ei și necredincioși. „Bucurați-vă pururea întru Domnul; Și zic iarăși: Bucurați-vă" (*I Ioan* 4, 4); „Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întărește" (*Filipeni* 4, 13). Avem toate aceste lucruri prin puterea Duhului lui Dumnezeu, Care ar trebui să ne facă să putem trăi pe un plan mai înalt.

Cum îmi dau seama de planul lui Dumnezeu pentru viața mea? Cum să mă implic în planul lui Dumnezeu? Urmărește cele șapte întrebări pe care trebuie să ți le pui.

• *Sunt devotat Lui? Epistola către Romani* (12, 1–2) ne spune că trebuie să-I fim devotați lui Dumnezeu pentru a-I putea cunoaște planul.

• *Îmi petrec oare timpul cu Dumnezeu?* Descopăr planul lui Dumnezeu atunci când îmi petrec timpul încercând să-L cunosc pe Dumnezeu. Cu cât devin mai apropiat de Dumnezeu, cu atât pot cunoaște mai bine planul pe care El îl are pentru viața mea.

• *Care sunt darurile mele?* De multe ori, planul lui Dumnezeu se potrivește cu darurile pe care ni le-a făcut.

• *Care sunt dorințele mele?* Mi-am dat seama că dorințele și darurile pe care le-am primit se potrivesc de asemenea unele cu altele. Darurile de la Dumnezeu deseori sunt realizate prin dorințele noastre.

• *Ce spun prietenii mei creștini?* Care spun ei că sunt puterile și slăbiciunile mele?

• *Care sunt ocaziile mele?* Ce lucru dat de Dumnezeu se află dinaintea mea ca o ușă deschisă prin care trebuie să trec?

• *Îl slujesc pe Dumnezeu acum?* Sunt uimit câți oameni dintre cei care vor să cunoască planul pe care-L are Dumnezeu cu viețile lor nu fac nimic. Dacă vrei cu adevărat să cunoști planul lui Dumnezeu pentru viața ta, fă ceva. Dumnezeu acționează prin persoanele ocupate. Implică-te în planul lui Dumnezeu.

Schițează-ți drumul

Acest lucru are legătură cu planificarea. Este mai bine să privești înainte și să te pregătești decât să privești în urmă și să regreți.

În timpul unei călătorii peste ocean cu vasul *Queen Mary*, un pasager l-a întrebat pe căpitan: „Cam cât timp vă ia să opriți vasul?" Căpitanul a răspuns: „Dacă opresc toate motoarele, mi-ar lua cam o milă ca să opresc complet vasul." După care a adăugat: „Un căpitan bun gândește cu cel puțin o milă înainte."

Am parcurs *Pildele* din *Biblie* și iată care sunt versetele ce au legătură cu planificarea pe care le-am extras:

„Inima omului gândește la calea lui, dar numai Domnul poartă pașii lui." (16, 9)

„Punerile la cale nu se înfăptuiesc unde lipsește chibzuirea, dar ele își iau ființă cu mulți sfătuitori." (15, 22)

„Neștiința sufletului nu este bună, iar cel ce umblă repede dă greș." (19, 2)

„Înțeleptul vede nenorocirea și se ascunde, cei proști dau peste ea și îndură necaz." (27, 12)

„Prin înțelepciune se ridică o casă, prin bună chibzuială se întărește și prin știință se umplu cămările ei de tot felul de avuție scumpă și plăcută." (24, 3–4)

Fă-ți planuri, schițează-ți drumul, iar dacă e ca Domnul să-ți fie tovarăș, fă-ți planuri mari.

Așteaptă-te la probleme

Paul Harvey a spus: „Întotdeauna poți spune dacă ești pe drumul succesului — pentru că acesta urcă." Dacă vei găsi o cale pe care nu întâmpini probleme, acea cale nu duce nicăieri.

Am vorbit de multe ori cu diferiți conducători despre „sap strata". *Sap strata* sunt acele niveluri ale existenței deasupra cărora nu te mai poți ridica. Se întâmplă în biserici, în orgnizații și în viețile indivizilor. Ai avut vreodată senzația că nu faci nici un progres, ca și cum te-ai lovi totdeauna cu capul de un plafon? Trebuie să facem un efort în plus pentru a trece de aceste *strata* care ne împiedică să devenim ceea ce Dumnezeu vrea să devenim. Există două căi de a înfrunta problemele, două căi prin care să trecem de aceste *sap strata*.

Una dintre ele este să *schimbăm problema*. Dar aceasta este doar o soluție parțială, temporară. Putem încerca să facem problema mai abordabilă, dar mâine ne va scăpa din nou de sub control.

Cea mai eficientă cale pentru a depăși problema este aceea de *a schimba persoana*. Nu adversitatea este cel mai mare dușman al nostru. Spiritul uman e capabil de o mare elasticitate și are suficiente resurse în fața greutăților. Nu problemele sunt cele care ne încurcă. Cineva spunea: „Schilodește [un om] și vei avea un Sir Walter Scott; bagă-l în închisoare și vei avea un John Bunyan; îngroapă-l în zăpezile de la Valley Forge și vei avea un George Washington; aruncă-l în sărăcie și vei avea un Abraham Lincoln; lovește-l cu o paralizie infantilă și el va deveni Franklin Delano Roosevelt. Provoacă-i o arsură atât de gravă, încât doctorii să spună că nu va mai putea merge vreodată și vei avea un Glen Cunningham, care a stabilit în 1934 recordul mondial de un minut la cursa de o milă. Surzește-l și vei avea un Ludwig van Beethoven; spune-i că e greu de cap, retardat și clasifică-l ca fiind needucabil și vei avea un Albert Einstein."

Rămâi ferm în angajamentul tău

Cuvântul lui Dumnezeu ne încurajează astfel în *I Corinteni* 15, 58: „Fiți tari, neclintiți, sporind totdeauna în lucrul Domnului, știind că osteneala voastră nu este zadarnică în Domnul." Unii l-au întrebat pe James Corbett, campion la box la categoria grea, de ce ai nevoie ca să fii campion, iar el a răspuns: „Luptă încă o rundă." Când a fost întrebat cum de a avut atâta succes în invențiile sale, Thomas Edison a spus: „Am început din punctul în care alții s-au oprit." Napoleon Hill, în

cartea sa *De la idee la bani*[1], studiind 500 dintre cei mai bogați oameni din lume, a ajuns la concluzia că toți oamenii bogați au tenacitate. Când Winston Churchill s-a întors să vorbească la universitatea unde studiase, publicul anticipa un mare discurs al primului-ministru. El a stat în fața oamenilor și nu a spus decât câteva cuvinte: „Niciodată, niciodată, niciodată, niciodată nu ne vom preda!" Asta a fost tot: discursul s-a încheiat. Iar acesta este probabil discursul cel mai memorabil. Rămâi ferm în angajamentul tău. Nu abandona.

Pune-te cu totul în mâinile lui Isus Cristos

Nu uita niciodată că, deși ți-ai împlinit cu succes și speranțele cele mai profunde și ai depășit cele mai mari așteptări, nu vei izbuti niciodată să-ți atingi până la capăt scopul de a te dărui complet. „Căutați mai întâi împărăția lui Dumnezeu și dreptatea Lui și toate acestea se vor adăuga vouă" (*Matei* 6, 33).

Secretul unei vieți puse în mâinile lui Dumnezeu este de a-I da lui Dumnezeu prima parte din fiecare zi a vieții, prima zi din săptămână, prima parte din venitul tău, prima considerație din fiecare decizie și primul loc în viața ta. Când ne abandonăm în mâinile Lui, avem puterea să dobândim cu adevărat formula succesului. Această abandonare este cea care aduce puterea. Ne luptăm pentru putere și o pierdem; ne abandonăm și o obținem.

Isus Cristos nu numai că ne-a arătat viața cea dreaptă — mulți oameni mari, bărbați și femei, au trăit o astfel de viață înainte de a veni la El —, dar

[1] Publicată la Editura Curtea Veche în anul 1998. (*N. red.*)

ne-a dat și puterea să trăim această viață dreaptă. El nu numai că ne-a arătat frumusețea lui Dumnezeu, așa cum au făcut-o și alții, dar ne-a dat calea prin care putem să fim parte a acestei frumuseți. Putem învăța puterea de a ne pune pe de-a-ntregul în mâinile lui Isus Cristos Cel viu. Schimbările din viețile noastre nu sunt aduse de lucrurile de mântuială făcute sub presiune. Ele sunt aduse de energia iradiantă, nemăsurată a lui Cristos, Care nu a părăsit niciodată lumea de când I-a spus pentru prima oară „da" lui Dumnezeu. Da-ul Lui a fost complet; El nu a mai ținut nimic pentru Sine.

Așa cum spune Flora Slosson Wuellner: „Nu este nimic la fel de tragic și de ineficient ca faptul de a încerca să trăiești o viață de creștin fără puterea lui Cristos. Încearcă să întorci și celălalt obraz fără să folosești armele spirituale ale puterii lui Cristos de a iubi și vei vedea ce situație distructivă se creează. Încearcă să-l faci pe aproapele tău să te urmeze fără să te fi pus în mâinile lui Cristos și vei vedea ce vătămare aduci personalității aproapelui și ție însuți. Încearcă să iubești și să te rogi neîncetat fără să te întorci zilnic la izvoarele de viață ale lui Cristos și vei vedea cât de repede se usucă sufletul tău." Pune-te în mâinile lui Isus Cristos.

Succes este un cuvânt foarte greșit înțeles și trebuie să-i pricepem înțelesul biblic — să-L iubești pe Dumnezeu cu toată inima, mintea, sufletul și cu toată puterea; să-I permiți să descuie potențialul încarcerat din viața ta; să îți stabilești scopuri îndreptate spre divin și să nu te mulțumești cu un bine parțial atunci când îți dai seama că Dumnezeu dăruiește totul pentru ca noi să facem ce e mai bine în viața noastră; și dă-ți seama că unul dintre cele mai mari păcate pe care le putem comite împotriva lui Dumnezeu este de a nu ne atinge potențialul pe care El ni l-a hărăzit.

3

Încordează-te pentru a avea succes

Benzile de transmisie din cauciuc au diferite mărimi, diferite culori și diferite forme, dar funcționează toate după același principiu: trebuie să fie încordate pentru a fi eficiente. La fel ca benzile de transmisie, talentele și darurile noastre sunt diferite; și de asemenea, nu putem fi eficienți dacă nu suntem încordați. Dacă nu ești încordat în slujirea ta față de Dumnezeu și în exercitarea capacității tale de conducător, atunci nu-I vei putea fi de folos lui Dumnezeu așa cum trebuie să fii.

Leonard Ravenhill povestește despre un grup de turiști aflați într-un sat din Europa; unul dintre ei l-a întrebat pe un țăran bătrân: „În satul dvs. s-au născut oameni mari?" Bătrânul a răspuns: „Nu, doar copii." Orice persoană care a devenit cineva s-a încordat pentru a deveni astfel. Nu există oameni mari din naștere; nu există oameni care au venit pe lume cu o zestre completă pentru succes. Orice persoană care a ajuns pe culmi, orice persoană care a dobândit ceva pentru Dumnezeu, orice persoană care a fost eficientă cu adevărat a învățat să se încordeze. Una dintre cele mai obișnuite greșeli, dar și dintre cele mai costisitoare este aceea de a gândi că succesul se datorează unei anume genialități, unei însușiri magice pe care noi o posedăm. Succesul se datorează încordării noastre în fața provocărilor vieții. Eșecul apare atunci când ne înmuiem în fața lor. Nu există om care să se fi născut mare.

De ce nu ne încordăm?

Eu bănuiesc că 95% dintre noi încearcă să evite încordarea. Când dăm peste ceva care este mai mare decât noi, avem înclinația să dăm înapoi. Ce ne face să nu înaintăm? De ce evităm experiența încordării?

Frica este motivul numărul unu. Necunoscutul din fața noastră ne poate paraliza. Un alt motiv este acela că suntem *satisfăcuți*. De ce să ne încordăm? Ne place unde ne găsim; avem tot ce ne trebuie. Sau poate că în noi există o înclinație către *lene*. Există momente când vrem să o luăm mai ușor. Am descoperit că *respectul de sine* are mult de-a face cu disponibilitatea cuiva de a se încorda. Mulți oameni, având puțin respect de sine, sunt mai puțin pricepuți decât media; ei pur și simplu nu se văd în lumina care trebuie. Unii dintre noi nu vor să fie *diferiți*. Dacă te încordezi, nu mai ești un om oarecare. A te încorda înseamnă a nu mai fi în acord cu mulți dintre prietenii și asociații tăi.

Te îndemn acum să lași cartea aceasta de-o parte pentru un moment și să te evaluezi pe tine însuți. Întreabă-te de ce nu te încordezi tot timpul. Ia-ți cinci minute pentru a face o introspecție și fii onest, simțind cum Dumnezeu îți îndepărtează motivele pentru propria-ți mulțumire de sine. Dacă încercăm să evităm încordarea, trebuie să ne revenim, astfel încât să fim de folos și eficienți în păstorirea și în funcția noastră de conducători.

Trebuie să fim motivați pentru a ne încorda

Mulți dintre noi au nevoie să fie motivați înainte de a se încorda. Nu este un lucru care vine de la sine. Trebuie să învățăm cum să ne încordăm și cum să ne motivăm pe noi înșine, dar de asemenea avem nevoie să

știm cum să-i motivăm pe ceilalți și să-i ajutăm să-și atingă potențialul.

Unul dintre eroii mei contemporani este Bear Bryant, cel care a fost mult timp antrenorul formației Alabama Crimson Tide și antrenorul de fotbal american care a înregistrat cele mai multe victorii. Bear Bryant a fost un antrenor extraordinar și un mare motivator. Jucătorii lui știau că joacă un fotbal de o calitate din ce în ce mai bună. Povestea spune că în timpul unui meci important echipa sa avea șase puncte avans cu un minut înainte de sfârșitul partidei și era în posesia mingii. Se părea că nu mai puteau pierde. El își îndrumase fundașul să facă o cursă cu mingea, dar fundașul a ales să surprindă cealaltă echipă — și pe antrenorul Bryant — aruncând o pasă. El și-a spus: „Ceilalți se așteaptă la o alergare cu mingea; ia să le aruncăm o pasă." Așa că s-a întors și a aruncat o pasă pe care, bineînțeles, atacantul celeilalte echipe, care era campionul ligii la viteză, a interceptat-o și a alergat spre linia de gol. Alabama era să piardă meciul. Fundașul de la Alabama, cunoscut pentru forța brațului său, dar nu și pentru viteza picioarelor sale, s-a luat după atacant și l-a prins pe linia de cinci metri. A salvat meciul; Alabama a câștigat. Celălalt antrenor a venit la Bear Bryant după meci și i-a spus: „Am crezut că fundașul tău e încet! Cum de l-a prins pe alergătorul meu de clasă?" Bear Bryant l-a privit pe antrenorul echipei adverse și i-a răspuns: „Trebuie să înțelegi că omul tău alerga pentru șase puncte, în vreme ce omul meu alerga pentru viața lui."

Unii dintre noi trebuie să alerge pentru viața lor înainte de a fi motivați să se încordeze. Ce te motivează? Ce te face să vrei să fii cel mai bun pentru gloria lui Dumnezeu? Gândește-te câteva minute. Pe unii oameni, provocările îi stimulează. Alții sunt motivați de insatisfacția

pe care le-o dă situația în care se află. Sau putem fi stimulați de succesele anterioare.

Unul dintre lucrurile care mă ajută să mă încordez este angajamentul pe care mi-l iau într-o problemă publică, cu o finalitate publică. Mi-am dat seama că atunci când le spun celorlalți ce vreau să fac, acest lucru mă ajută să-mi urmăresc scopurile. Ei mă fac să mă simt răspunzător, pentru că îmi verifică progresele. Lui John F. Kennedy îi plăcea mult să povestească despre bunicul său, Fitzgerald. Când bunicul său era un băiețaș în Irlanda, venea de la școală împreună cu un grup mai mare de băieți. În drumul lor, se aflau garduri înalte de bolovani ascuțiți. Acestea erau foarte greu de escaladat; unele dintre ele erau înalte de trei metri, trei metri și jumătate. Fiind niște băieți cu spirit de aventură, totdeauna își doreau să treacă peste garduri, dar le era frică să nu se rănească. Într-o zi, mergând spre casă de la școală, Fitzgerald și-a scos șapca și i-a aruncat-o peste un gard. În momentul în care a aruncat-o peste zid, știa că va fi nevoie să îl escaladeze, ca să-și recupereze șapca. Nici gând să îndrăznească să meargă acasă fără ea, pentru că ar fi fost pedepsit. A-ți arunca șapca peste zid înseamnă să te încordezi și să faci un lucru pe care în mod normal nu l-ai face. Te îndemn să-ți arunci șapca peste gard.

Vulnerabilitatea pe care ți-o aduce încordarea

Mulți oameni sunt vulnerabili atunci când se încordează. Când o bandă de transmisie este întinsă, e mult mai ușor de rupt. Un alergător care se încordează pe pista de alergare se află într-o poziție precară. Dacă îl împingi doar puțin, poți să-l scoți cu totul din cursă.

Toată energia, fiecare mușchi, fiecare fibră urmărește un anumit scop, făcându-l vulnerabil pe alergător.

Dacă nu te încordezi, te afli într-o poziție mult mai bună pentru a te apăra singur; în mod natural, mușchii sunt în poziție de apărare. Deși mulți oameni își încep viața încordându-se, ei descoperă curând că astfel devin deschiși la atacuri, așa că încep să dea înapoi. Încep să pună semnul egalității între încordare și durere. După o vreme, nu mai sunt dispuși să se încordeze.

Cei ce continuă să se încordeze își vor da seama că sunt vulnerabili la critici. Din păcate, drumul spre succes este pavat cu oameni care critică. Ei sunt gata și de fiecare dată abia așteaptă să arate cât de imperfecte sunt lucrurile făcute de alți oameni — dar pe care ei sunt incapabili sau nu sunt dispuși să le facă.

Jonas Salk, cel care a adus îmbunătățiri vaccinului antipoliomielitic, a fost atacat continuu pentru munca sa creativă, inventivă în domeniul medical. El a descoperit că există trei stadii ale criticii. Primul stadiu este cel în care oamenii îți spun că este greșit să faci un anumit lucru — că nu va merge. După ce văd că obții un oarecare succes, vor spune că lucrul pe care-l faci nu este chiar atât de important. Apoi, după ce văd că ceea ce faci este într-adevăr important, vor spune că știau că vei face acel lucru. Dacă te încordezi, cea mai bună apărare în fața acestor critici este rodul muncii tale. Nu te gândi că trebuie să încetezi să te încordezi pentru a te apăra. Mergi mai departe și obține rezultate. Cei care vor recunoaște rezultatele le vor aprecia, iar cei care nu le vor recunoaște te vor critica, indiferent dacă le obții sau nu.

Suntem vulnerabili și în ceea ce privește înțelegerile greșite. Deseori, oameni ale căror motive sunt greșite se vor simți amenințați de cei ce se încordează pentru a da

tot ce e mai bun în ei. Aceștia reacționează punând la îndoială validitatea motivelor noastre, acuzându-ne că ne străduim pentru realizarea unor scopuri murdare.

Nu numai că suntem vulnerabili la reacțiile celorlalți, dar putem fi vulnerabili chiar și față de noi înșine. Deseori, ne suntem nouă înșine o povară mai grea decât ceilalți. Dacă nu avem scopuri, nu vom cunoaște eșecul, dar dacă ne încordăm pentru a obține succesul, uneori vom eșua. Trebuie să învățăm să ne descurcăm cu acest lucru. Nu lăsa niciodată eșecul să fie sfârșitul. Fii conștient de faptul că descurajarea însoțește eșecul. Cea mai bună cale de a îndepărta descurajarea este să te înconjori de oameni care te încurajează. Ține alături un prieten care înțelege cu adevărat valoarea susținerii morale și care crede cu adevărat în tine. Știi care este calea de a avea încurajatori pe lângă tine? Să devii tu însuți un încurajator.

Am vorbit despre critică, înțelegere greșită, eșec și descurajare. Ia-ți cinci minute și evaluează-te: care este punctul tău vulnerabil?

Nevoia de susținere morală

Cel mai important moment în care oamenii trebuie susținuți moral este acela când se încordează. Dacă vrei să-i faci galerie unui prieten, fă-o atunci când el sau ea trece printr-un proces de transformare sau când se încordează.

Prea mulți oameni îi susțin moral pe alții când este prea târziu. Cred că există momente când ne e frică să-i încurajăm pe cei ce-și asumă riscuri pentru că, făcând acest lucru, ne identificăm cu ei; îi însoțim în locurile periculoase. Dacă ei eșuează, și noi eșuăm. Dar amintește-ți că până și pe o piatră de mormânt se spun lucruri

bune despre un om care a murit. Nu fi un încurajator asemeni unei pietre de mormânt. *Acordă din vreme susținere morală.*

Acordă des susținere morală. Nu aștepta să fie câștigată cursa, ci adu încurajări la fiecare pas. *Acordă susținere imediat.* Efectul unui cuvânt încurajator își pierde puterea pe măsură ce trece momentul lui. Dacă simți că un prieten începe să alunece, susține-l imediat, înainte ca el să alunece cu totul la vale. Susține-l personal și nu-ți fie frică să-i fii reazem în fața celorlalți. Nimic nu este mai încurajator decât a primi o laudă onestă în fața colegilor.

Încordarea nu are sfârșit

Cei mai mulți oameni nu învață niciodată că încordarea este fără sfârșit. Avem un fel de model în doi timpi de a ne încorda și de a ne odihni: încordare și odihnă. Înțeleg nevoia de recuperare și refacere, dar problema este că oamenii se încordează puțin și se odihnesc mult. Curând după ce se încordează, își iau un concediu sau ies la pensie, mental vorbind.

Prea mulți oameni încetează să mai învețe pentru că ajung să creadă că după 12 ani de școală și patru ani de facultate educația s-a terminat. Dar o bună educație nu înseamnă altceva decât a fi pregătit să te încordezi și să înveți tot restul vieții. Există, de asemenea, oameni care se opresc să mai încerce din cauza unor experiențe neplăcute din trecut. Ei spun: „Am mai încercat asta o dată" sau „Am mai trecut prin asta." Acești oameni permit unui eșec să le îngrădească aptitudinile.

Când încetezi să te mai încordezi, devii *plicticos*. Nimic nu mă plictisește mai mult decât oamenii care n-au nici

un gând nou după un an de zile. Mă plictisesc de moarte. De aceea cred că este atât de important ca în fiecare zonă a vieții noastre să continuăm să ne încordăm.

Ieri, tatăl meu, care e pensionar și trăiește în Florida, m-a sunat și mi-a spus: „Fiule, vreau să-ți spun doar că viața este atât de incitantă. Am de lucru mai mult decât am avut vreodată în viața mea. Mi-am programat mai multe întâlniri; călătoresc mai mult. Corespondența mea a devenit atât de stufoasă, că a trebuit să-mi angajez o secretară. Viața nu e deloc plictisitoare; sunt atât de ocupat!" Tatăl meu are șaizeci și ceva de ani, și nu am nici o îndoială că și la 80 de ani viața i se va părea la fel de incitantă. El este hotărât să trăiască cu adevărat până în ultimul ceas.

De ce oamenii încetează să se mai încordeze? Vreau să vă spun repede patru motive. Primul este acela că s-au înconjurat de oameni plictisiți și plictisitori. Stai în preajma oamenilor plini de vitalitate dacă vrei ca sângele tău să continue să curgă. Acesta este motivul pentru care oamenii în vârstă mor repede după ce intră în aziluri de bătrâni: acolo n-au nimic de făcut. Atunci când își dau seama că tot ceea ce au de făcut de aici înainte este să privească apusuri de soare, au dat de necaz. Vor încremeni.

Al doilea motiv este acela că munca încetează să mai fie o provocare. Pentru mulți oameni, munca nu este nimic altceva decât o linie de asamblare, unde totul se petrece în mod automat. Din această cauză, avem nevoie de scopuri noi, de viziuni noi, de visuri noi.

Mulți oameni încetează să se mai încordeze pentru că au învățat să o ia pe scurtătură. Nimic nu e mai vătămător pentru dezvoltarea ta decât a o lua pe altă cale decât cea despre care știi că e cea mai bună. Există o diferență între scurtătură și a lucra inteligent. Cu toții

vrem să lucrăm inteligent. A lucra inteligent înseamnă a depune mai puțin efort, fiind mai eficienți. Scurtăturile cer mai puțin efort, dar sunt mai puțin eficiente. Mă refer, deci, la munca inteligentă, la cunoașterea priorităților și la a înțelege cum să-ți organizezi munca astfel încât să obții mai rapid rezultate. Vorbesc, deci, despre cum ajungi să faci mai puțin în loc să faci mai bine.

Mi-am dat seama că mulți pastori învață devreme în cariera lor că e de ajuns să-și deschidă Bibliile, să studieze puțin un text, apoi să se ducă și să „predice". Ei nu își mai alocă timp pentru a-și nota ceea ce vor să transmită și să se asigure că au ajuns la o anume profunzime. Cunosc pastori care au fost nevoiți să se mute la o nouă biserică la fiecare trei ani pentru că își epuizaseră resursele; au tot luat-o pe scurtături în viața lor și au uitat cum se studiază.

De multe ori, încetăm să ne mai încordăm pentru că ne percepem valoarea prin prisma relațiilor, nu a resurselor. Căsnicia este un exemplu. Dacă după căsătorie ne străduim cât putem să ne facem partenerul fericit, așa cum am făcut-o și înainte de căsătorie, nu vom avea probleme în căsnicie. După nuntă, ne imaginăm că soții sau soțiile noastre ne vor iubi pentru simplul motiv că de-acum înainte suntem căsătoriți. Așa că nu ne mai încordăm, iar căsnicia noastră încetează să se dezvolte.

Aș vrea să aplic ceea ce tocmai am discutat într-o altă zonă — munca. Am cunoscut oameni care ocupând o slujbă nouă realmente muncesc din greu în primele șase luni. Apoi se împrietenesc cu șeful și încep să lâncezească. Ajung să creadă în mod eronat că dacă au o relație bună cu șeful înseamnă că nu mai au nevoie să-și folosească resursele pe cât le stă în putință. Încetează să se încordeze.

Încordarea este cel mai bun moment al tău

Majoritatea oamenilor își vor privi experiențele încordărilor trecute ca pe cele mai bune experiențe din viața lor. De ce? *Dezvoltarea aduce fericire*. Cei mai fericiți oameni din lume sunt omenii care se dezvoltă.

Societatea noastră are o mulțime de speranțe false în ce privește fericirea. Avem ceea ce eu numesc *maladia destinației*. Oamenii se gândesc că atunci când vor ajunge la un anumit punct vor fi fericiți. Când se vor pensiona, când vor avansa în carieră, când vor face o călătorie sau oricând își vor îndeplini un scop — atunci vor fi fericiți. Ei sunt orientați către un scop — și nu e nimic rău în acest lucru, dar nu au învățat să se bucure la fel de mult de călătorie ca și de capătul drumului. Cele mai fericite momente le întâlnești de-a lungul drumului, nu la sfârșitul călătoriei.

Mai există o falsă speranță de fericire, pe care eu o numesc *boala de celălalt*. Ea apare atunci când spui: „Dacă aș putea să mă întâlnesc cu acea persoană! Dacă m-aș căsători cu acea femeie, aș fi fericit!" Însă doar tu te poți face fericit. Nimeni nu poate aduce fericirea unui nefericit. Când începem să ne asumăm responsabilitatea pentru propria noastră fericire și ne dăm seama că ea provine din dezvoltare și din experiențele procesului de dezvoltare, chiar dacă acestea pot fi dureroase, atunci devenim fericiți, atunci putem dobândi cu adevărat fericirea.

O altă speranță falsă este aceea pe care eu o numesc *alunecarea în nostalgie*. Este afecțiunea acelor oameni care vorbesc mereu despre zilele bune de odinioară. Vorbesc totdeauna despre trecut, care era mai bun decât prezentul. Văd doar lucrurile bune, fără să-și amintească sau fără să vrea să-și amintească de vremurile rele. Așa cum spune și proverbul: „Dacă «dacă»-urile și «dar»-urile ar fi bomboane și alune, am trăi numai în sărbătoare."

O ultimă speranță falsă de fericire este problema *eliberării de năpastă*. Există mulți oameni care vor să trăiască într-o societate fără probleme și sunt bolnavi de această speranță. Ei spun: „Of! dacă n-aș avea probleme, aș fi fericit." Nu, nu, nu! Problemele n-au nimic de-a face cu fericirea. De fapt, în perioadele tale de încordare probabil că ai mai multe probleme decât altădată și totuși acele perioade vor fi cele mai bune din viața ta.

Încordarea inspiră

Puțini oameni se încordează tot timpul vieții, dar acești câțiva oameni ne inspiră pe toți ceilalți. Există ceva în noi care ne face să ne înfiorăm atunci când vedem un bărbat sau o femeie comportându-se eroic. Pionierul vestului, întreprinzătorul de succes și sportivul victorios, toți ne vorbesc despre capacitatea spiritului uman de a avea realizări monumentale atunci când este motivat cum trebuie.

Ne împărtășim din realizările lor și prin ei aflăm speranță în viețile noastre. Trebuie să îi inspirăm pe alții și singurul fel în care putem face acest lucru este să ne aruncăm șapca peste gard. Când ceilalți ne vor vedea cățărându-ne pe gard, vor începe și ei să se cațere.

În prima parte a acestui secol, Charles Lindbergh a înfiorat lumea zburând peste Atlantic. În povestea sa, el ne spune că, trecând peste Statele Unite, Canada și Noile Pământuri se uita în jos, căutând cu privirea locuri unde ar fi putut să aterizeze la nevoie. Dar a venit și vremea când tot ce vedea când privea în jos era Oceanul Atlantic. „A existat un moment când mi-am dat seama că nu mai există cale de întoarcere, nu mai era nici un loc unde să aterizez." Charles Lindbergh

și-a aruncat șapca peste gard și, făcând acest lucru, ne-a inspirat. El s-a încordat.

Pune-le în acțiune

Să trecem la punere în aplicare a acestei lecții. Cum ne putem încorda astfel încât să avem succes? *Descoperă-ți potențialul.* Stai lângă cineva care crede în tine. Descoperirile apar totdeauna într-un mediu încurajator. Găsește pe cineva care te va ajuta să descoperi cine ești și ce poți face. Fă ceva care să-ți placă. Îmi pare foarte rău de oamenii care au slujbe ce nu îi bucură și trăiesc în locuri care nu le plac. Dacă nu-ți place locul unde trăiești și ceea ce faci, de ce nu renunți la slujba aceea și de ce nu te muți în altă parte? Descoperă-ți potențialul, făcând ceva care să te bucure cu adevărat. Apoi scoate gândurile care încep cu „dacă" și „dar" din viața ta. Atâta vreme cât există „doar dacă" — doar dacă aș putea fi acolo și doar dacă aș putea face cutare lucru —, nu îți vei descoperi potențialul real, pentru că totdeauna îți vei cere scuze pentru ceea ce ești.

Dedică-I lui Dumnezeu potențialul tău. Dăruiește-I motivele tale lui Dumnezeu. Dacă El are motivele tale, El are totul. Dedică-I lui Dumnezeu potențialul tău, dându-le celorlalți ce e mai bun din tine.

Dezvoltă-ți potențialul. Îți poți dezvolta potențialul începând să-ți accepți responsabilitatea. Apoi, dă-ți seama că Dumnezeu e interesat de dezvoltarea ta. Dumnezeu este chiar mai interesat de dezvoltarea ta decât de greșelile tale. Uită-ți greșelile; începe să te dezvolți. Nu îți limita *niciodată* potențialul. Să nu îndrăznești să te subapreciezi. Acum 50 de ani, Johnny Weismuller era cel mai mare înotător al tuturor timpurilor. Avea 50 de recorduri la înot. Astăzi, o fetiță de 13 ani îi depășește recordul la orice concurs de înot. Nu-ți limita potențialul.

4
Viziunea te face victorios

Helen Keller a fost întrebată odată ce e mai rău decât a te naște orb. Ea a răspuns prompt: „Să vezi și să nu ai viziune." Am descoperit că dacă îi întrebi pe oamenii de succes ce i-a ajutat cu adevărat să ajungă acolo unde sunt, invariabil ei îți vor vorbi despre un scop, un vis, o misiune, o dorință — ceva ce de-a lungul anilor i-a motivat să devină ceea ce până la urmă au devenit.

Tragic, lumea noastră este plină de ceea ce eu numesc oameni lumești, oameni care nu văd decât ceea ce se află în imediata lor apropiere. Ei nu se îndreaptă decât spre lucrurile pe care pot să le atingă cu mâna. Nu îi interesează decât ceea ce e imediat avantajos. Nu privesc niciodată dincolo de ei înșiși și nu văd niciodată ceea ce ar putea deveni. Oamenii lumești pot fi șoferi de camion, președinți de bancă sau profesori. Ei pot avea orice profesie. Un om lumesc este o persoană căreia îi lipsește viziunea. Cea mai săracă ființă din lume nu este ființa care nu are nici măcar un bănuț. Cea mai săracă ființă este aceea căreia îi lipsește viziunea. Dacă nu ai un vis — un scop și o dorință în viață —, nu vei deveni ceea ce poți deveni.

Există o diferență clară între oamenii de succes și oamenii lipsiți de succes; oamenii de succes sunt motivați de un obiect al dorinței dincolo de ei. Ei au un vis care e mai mare decât ei înșiși; au ceva ce îi face să meargă mai departe. Se află dincolo de posibilitatea lor de a-l

atinge și totuși ei cred că, dacă vor munci îndeajuns de mult, își vor vedea visul cu ochii. Aceasta este o persoană de succes. Oamenii lipsiți de succes sunt oamenii motivați doar de ziua de astăzi. Ei nu se gândesc la ziua de mâine. Nu privesc dincolo de ei înșiși. Se avântă în prezent fără să ia în considerare ce le-ar putea aduce ziua de mâine.

Stadiile visului

Când capeți o viziune care ar putea să-ți schimbe viața sau ești captivat de un vis care te poate ajuta cu adevărat să devii ceea ce vrei să fii, există mai multe episoade care se înlănțuie firesc. Mai întâi, este stadiul „mă gândesc", atunci când visul doar pâlpâie. *E posibil? Poate că acest lucru mi se potrivește. Ce o să se întâmple dacă fac acest lucru?* Acesta este stadiul „mă gândesc". Orice persoană trece prin acest stadiu. Probabil că nu trece nici o săptămână în care să nu visăm. *Aș putea oare să fac acest lucru? Ce s-ar întâmpla dacă aș face asta?* De la stadiul „mă gândesc" trecem la stadiul „am priceput". După ce ne gândim că unele visuri sunt viziunea pe care ne-o dă Dumnezeu, devenim incitați și începem să vorbim despre acele visuri și să ne vedem înglobați în ele.

Cred că orice om trece prin aceste două stadii. Dar abia stadiul al treilea este cel care face diferența dintre persoana care are succes și cea care nu are succes. Este stadiul pe care eu îl numesc al „achiziției". După ce pricep visul, vine vremea să pun banii jos. Vine vremea când trebuie să facem o investiție pentru ca visul să devină realitate. Nici un vis nu devine real în mod automat. Trebuie să achiziționăm acest vis.

Persoana de succes pășește în al treilea stadiu și achiziționează visul. El decide să plătească prețul cerut.

Dar așa cum omul de succes achiziționează visul, cel lipsit de succes îl ocolește. În acest stadiu, oamenii încep să raționeze; încep să se gândească de ce nu va merge, de ce nu ar fi posibil și încep să ocolească visul pe care poate Dumnezeu li l-a dat pentru a-și atinge potențialul. Oamenii care nu își vor atinge visul se opresc la acest stadiu. Nu îl achiziționează; îl ocolesc — și ei nu vor deveni niciodată ceea ce ar putea deveni pentru Dumnezeu.

Cel de-al patrulea stadiu este cel al „căutării". Acum apare dorința — începem să îl dorim atât de mult, încât visul ne posedă cu totul. În cele din urmă, vine stadiul „am dobândit" — pot să văd cu ochii. Acum pot spune: „Este al meu; sunt bucuros că am plătit prețul; sunt bucuros că am visat acest vis."

Eram student când Robert Kennedy a fost asasinat și îmi amintesc că unul dintre prietenii mei din facultate a venit dimineața și mi-a adus vestea uciderii lui Kennedy. În zilele imediat următoare morții lui, în ziare s-a scris mult despre el. Atunci am decupat un citat pe care nu o să-l uit vreodată. Nu sunt sigur că este un citat original din Kennedy, dar acest lucru s-a spus despre el și sper că poate fi spus despre noi toți: „Unii oameni privesc lucrurile așa cum sunt ele și spun: de ce? Unii oameni privesc lucrurile așa cum ar putea fi și spun: de ce nu?" Există oameni care văd doar ceea ce este și în mod constant dau cu capul în zid, retrăgându-se cu dureri de cap. Ei nu-și închipuie că dacă vor sta în vârful degetelor și vor privi peste zid vor vedea că dincolo există viață. Ei întreabă totdeauna: de ce oare mi se întâmplă asta? De ce sunt o victimă a împrejurărilor? Dar sunt alți oameni care au învățat să privească dincolo de limitări și de bariere. Ei pot vedea dincolo și

spun: de ce nu? De ce nu mi se poate întâmpla mie acest lucru?

Când a murit Hubert Humphrey, am început să citesc mult despre viața sa. În 1935, în timp ce vizita pentru prima dată Washingtonul, i-a scris o scrisoare soției sale. Iată ce spunea: „Îmi imaginez cum într-o zi tu și cu mine, străduindu-ne și punându-ne mințile la lucru pentru a face lucruri mari, vom putea să locuim la Washington și vom fi probabil în guvern, politică sau funcționari de stat. Oh, Doamne, sper ca visul să devină realitate! Eu o să încerc oricum."

Oprit de o viziune

Să ne gândim la Apostolul Pavel. Cred că una dintre întâmplările-cheie ale vieții sale a fost viziunea pe care a avut-o. El nu a văzut doar ceea ce exista, ci a văzut de asemenea ce ar fi putut deveni prin harul lui Dumnezeu. Viziunea este cea care l-a ținut ferm pe calea păstoririi sale. În *Faptele Apostolilor* 26, 19, stând în fața regelui Agripa, a spus: „Rege Agripa, n-am fost neascultător cereștii arătări." În ciuda tuturor problemelor, el a alergat să-și îndeplinească misiunea; în ciuda a tot ceea ce s-a întâmplat, el s-a supus visului pe care i-l dăduse Dumnezeu. Viziunea care i-a fost dată de către Dumnezeu l-a determinat pe Apostolul Pavel să facă anumite lucruri. Mai întâi, l-a oprit din drum. Dacă avem un vis, dacă avem o viziune provocatoare, ea ne va opri chiar în mijlocul drumului.

> Și în felul acesta, mergând și la Damasc, cu putere și cu însărcinare de la arhierei, am văzut, o, rege, la amiază, în calea mea, o lumină din cer, mai puternică decât strălucirea soarelui, strălucind împrejurul meu și a celor ce mergeau împreună cu mine. Și noi toți căzând la pământ, eu am auzit un glas care-mi zicea în limba evreiască: Saule, Saule, de ce Mă prigonești? Greu îți este să lovești în țepușă cu piciorul. Iar eu am zis: Cine ești, Doamne? Iar Domnul a zis: Eu sunt Iisus, pe Care tu Îl prigonești. (*Fapte* 26, 12–15)

Viziunea noastră poate că nu va fi foarte profundă. Puțini dintre noi mai au parte de o experiență precum cea de pe drumul Damascului. Dar, la fel ca Apostolul Pavel, dacă avem o mare viziune, ea ne va opri din drum și ne va permite să vedem ce putem deveni.

Ceea ce s-a întâmplat în viața Apostolului Pavel se poate întâmpla și în viețile noastre. Când ne vedem într-o lumină corectă, există două lucruri care ni se vor întâmpla. Mai întâi, vom înțelege *poziția* în care ne aflăm. Vom vedea cine suntem. Vom vedea ce facem. Vom vedea încotro ne îndreptăm. Acest lucru s-ar putea să ne descurajeze, pentru că ne-am putea gândi: *Nu împlinesc ceea ce vreau să împlinesc; nu sunt cel ce vreau să devin*. Dar toți oamenii care au potențial pentru măreție trebuie mai întâi să se vadă pe ei înșiși ceea ce sunt, iar de obicei acest lucru este descurajator. Când Apostolul Pavel a înțeles că îi persecuta pe creștini, când a înțeles că se opusese planului lui Dumnezeu, când a înțeles că slujește o religie greșită, fără îndoială că a fost descurajat. Îți amintești când Isaia a avut o viziune a lui Dumnezeu? Ea l-a oprit. A început să se vadă pe sine însuși, iar primul său comentariu a fost: „Vai mie!" De fapt, el spune „Vai! Sunt în necaz. Nu sunt cel ce ar fi trebuit să fiu; nu sunt cel ce Dumnezeu vrea să devin" (*Isaia* 6, 5).

Când avem o viziune de la Dumnezeu și ea ne oprește din drumul nostru, nu numai că înțelegem poziția în care ne aflăm, ci ne vedem, de asemenea, *potențialul*. Ne înțelegem posibilitățile. Vestea cea bună

este că Dumnezeu crede în tine, și El nu te va lăsa să te vezi pe tine și problemele tale fără să-ți permită să înțelegi și potențialul pe care-l ai. El nu are de gând să ne lipsească de ceva. El ne va încuraja și ne va ajuta să vedem ce am devenit. Isaia ajunge de la „Vai mie!" la „Iată-mă, trimite-mă pe mine" (*Isaia* 6, 8).

Lui Isaia i s-au întâmplat cinci lucruri. L-a văzut pe Dumnezeu, iar când L-a văzut pe Dumnezeu a văzut și sfințenia Lui. Acest lucru l-a luat prin surprindere. Atunci când vedem sfințenia lui Dumnezeu, vedem și necurăția noastră. În al doilea rând, el s-a văzut pe sine, și văzându-L pe Dumnezeu sfânt și perfect, și-a văzut imperfecțiunea și netrebnicia. Apoi i-a văzut pe ceilalți; s-a uitat la mulțimea din jurul lui. L-a văzut pe Dumnezeu, s-a văzut pe sine, i-a văzut pe ceilalți, apoi I-a permis lui Dumnezeu să-l schimbe. La un moment dat, un serafim a luat un tăciune de pe altar și l-a pus pe limba lui Isaia. Dumnezeu l-a trecut printr-un proces de purificare. În al cincilea rând, a început să se încordeze. El începe să spună: „Bine, Doamne, lasă-mă să fiu o parte a acestui vis. Lasă-mă să-l ating și să fiu ce vrei Tu să devin."

Valoarea viziunii constă în aceea că te încurajează să renunți în orice moment la tot ce ai pentru a privi tot ceea ce poți deveni. Cu alte cuvinte, odată ce vom zări ce face Dumnezeu pentru noi, nu vom mai fi satisfăcuți cu ceea ce suntem în prezent. Vei fi dispus să renunți la orice te-ar putea împiedica să-ți realizezi viziunea. Probabil că te gândești la un moment când ți s-a întâmplat și ție un astfel de lucru. Îți amintești când te-ai îndrăgostit de persoana cu care ești căsătorit? Pe loc, celelalte femei nu te-au mai interesat deloc. Ai fi fost în stare să faci orice pentru acea persoană.

Am descoperit că, în viață, alegi un drum din două. Ori plătești prețul acum și te bucuri mai târziu, ori te bucuri acum și plătești mai târziu. Însă prețul îl vei plăti întotdeauna. Sunt întotdeauna uimit de vederea îngustă a oamenilor care nu vor să plătească prețul acum. Unii oameni au vederea îngustă în ceea ce privește trupurile lor. Nu vor să renunțe la acele lucruri care le aduc plăcere și le distrug trupurile; dacă ar face-o, ar câștiga câțiva ani buni de viață în plus. Unii oameni au vederea îngustă în ceea ce privește banii. Nu pot renunța la vreun lux de astăzi pentru siguranța financiară de mâine. Iar unii oameni au vederea îngustă în ceea ce privește spiritualitatea. Sunt atât de prinși în plăcerile zilei de astăzi, încât nu pot vedea durerea de mâine; nu sunt capabili să I se dăruiască total lui Dumnezeu. Încearcă să evite să plătească, dar prețul trebuie plătit întotdeauna. Poți să-l plătești astăzi și să te bucuri de viață sau poți să te bucuri de viață astăzi și să plătești prețul plus dobânda mâine. Nu poți evita să plătești prețul.

Eu am fost dintotdeauna foarte conștient de scopurile mele. Din acest motiv, eu și Margaret, încă din timpul liceului, pe vremea când ne întâlneam, am decis că ne vom căsători după ce eu voi termina facultatea. În cei patru ani cât am așteptat, i-am văzut pe mulți colegi de-ai mei căsătorindu-se în primul sau al doilea an de facultate. Vă puteți închipui ce s-a întâmplat cu mulți dintre ei: note mai mici, perioade dificile din punct de vedere financiar și descurajare. Chiar și așa, ei mă încurajau să merg înainte și să mă căsătoresc. Dar îmi amintesc că m-am gândit altfel: voi, băieți, nu vreți să plătiți prețul. *Eu mi-am stabilit scopul și acum îmi plătesc notele. Va veni vremea când mă voi bucura de o căsnicie fantastică și, în plus, de fructul păstoririi mele, iar voi, băieți, o să vă*

tot zbateți. Pot să indic cinci sau șase prieteni apropiați din facultate care încă se mai zbat. Ei și-au vândut dreptul de întâi născut pentru o supă. Fie ne bucurăm de viață acum și plătim mai târziu, fie plătim pentru viață acum și ne bucurăm de roadele ei mai târziu.

Trimis de o viziune

Când Apostolul Pavel a avut o viziune, ea l-a oprit din drumul său, dar l-a trimis pe un altul. Viziunea sau visul pe care Dumnezeu îl are pentru tine îți va permite mereu să influențezi alte vieți. Astfel, Apostolul Pavel a fost oprit, s-a văzut pe sine, și-a văzut potențialul, apoi a fost trimis. După ce Apostolul Pavel a fost oprit de viziune, Dumnezeu i-a spus, în esență: „Bine, Pavele, te-ai uitat la tine însuți destul; stai acum pe propriile picioare."

> Dar, scoală-te și stai pe picioarele tale. Căci spre aceasta M-am arătat ție: ca să te rânduiesc slujitor și martor, și al celor ce ai văzut, și al celor întru care Mă voi arăta ție. Alegându-te pe tine din popor și din neamurile la care te trimit, să le deschizi ochii, ca să se întoarcă de la întuneric la lumină și de la stăpânirea lui Satana la Dumnezeu, ca să ia iertarea păcatelor și parte cu cei ce s-au sfințit, prin credința în Mine. (*Fapte* 26, 16–18)

La fel ca și viziunea lui Isaia, viziunea lui Pavel îl ajută să-i influențeze pe alții. Într-o viziune, e nevoie ca mai întâi să ne vedem pe noi înșine, iar apoi să îi vedem pe alții. Nimeni nu poate avea succes în împlinirea visului de la Dumnezeu până nu începe să influențeze în mod pozitiv viețile celor din jurul său. Acesta este stadiul „achiziției". Poate că ai gândit și ai priceput

visul, dar oare l-ai achiziționat? Ai luat decizia? Decizia cere ca tu să te implici în viețile altor oameni.

Îmi amintesc că prin 1972 am citit un articol din revista *Life*. Era intitulat „O viață de om fără regrete". Articolul se referea la un bărbat în vârstă de 47 de ani, care de la 15 ani își stabilise 127 de scopuri în viață. La 47 de ani, împlinise 105 scopuri. El vorbea despre cum își va petrece restul vieții pentru a-și atinge și celelalte 22 de scopuri. Scopurile sale l-au oprit și l-au trimis. Ele i-au schimbat viața atât lui, cât și celor din jurul lui.

Făcut puternic de o viziune

Dacă viziunea este un dar al lui Dumnezeu, ea ne va opri, ne va trimite și ne va face puternici. Când Apostolul Pavel a stat în fața regelui Agripa, a vorbit despre unele dintre piedicile pe care le-a întâmpinat (*Fapte* 26, 19–23). Cheia se află în locul în care spune că a obținut ajutor de la Dumnezeu. Scopul a fost cel care i-a dat putere. Primim o vizită de la Dumnezeu, iar apoi urmăm viziunea pe care El ne-a trimis-o. El ne vizitează, iar atunci când vine și ne întărește, începem să îndeplinim viziunea pe care El ne-a dat-o. În *II Corinteni* 11, 23–28, Apostolul Pavel scrie despre unele dintre problemele pe care le-a întâlnit. El scrie despre multe osteneli și despre multele închisori în care a stat, despre cum a avut parte de „bătăi peste măsură, la moarte adeseori".

> De la iudei, de cinci ori am luat patruzeci de lovituri de bici fără una. De trei ori am fost bătut cu vergi; o dată am fost bătut cu pietre; de trei ori s-a sfărâmat corabia cu mine; o noapte și o zi am petrecut în largul mării. În călătorii adeseori, în primejdii de râuri, în primejdii de la tâlhari, în primejdii de la neamul

meu, în primejdii de la păgâni; în primejdii în cetăți, în primejdii în pustie, în primejdii pe mare, în primejdii între frații cei mincinoși; în osteneală și în trudă, în privegheri adeseori, în foame și în sete, în posturi de multe ori, în frig și în lipsă de haine. Pe lângă cele din afară, ceea ce mă împresoară în toate zilele este grija de toate Bisericile.

Ce l-a ajutat pe Pavel să treacă peste toate aceste dificultăți? Este foarte simplu. A avut o viziune. Viziunea este cea care a schimbat lucrurile. Orice problemă este într-adevăr o problemă dacă nu există un scop. Cât este de adevărat acest lucru? Atunci când ai cu adevărat un vis, nu mai ești o persoană care ține seama de probleme în atingerea lui. Când vezi o problemă, vezi de asemenea un vis, iar visul te face să depășești problema.

Încordat de o viziune

Viziunea l-a încordat pe Apostolul Pavel; l-a ajutat să devină ceea ce altfel nu ar fi putut deveni. Același adevăr este valabil și pentru tine. Nu ne vom atinge potențialul niciodată până când nu ne vom urma visurile, până când nu ne vom împlini viziunea. Când eram în clasa a patra, am fost la primul meci de baschet între licee. Am stat sus, în tribună, privind terenul de baschet și la băieții care se pregăteau să înceapă jocul. Erau la încălzire și nu voi uita niciodată momentul când s-au aprins toate luminile, iar reflectoarele s-au îndreptat spre centrul terenului. Un ropot de tobă preceda anunțarea foarte sonoră a numelui fiecărui jucător. Jucătorul trebuia să alerge în lumina reflectorului în ropotul de aplauze. Aflat parcă în transă, m-am întors spre fratele meu, Larry, și am spus: „Va veni o zi când publicul mă va

aplauda și pe mine la fel!" După meci, m-am dus acasă și mi-am anunțat intenția de a deveni jucător de baschet.

Dorința de a deveni jucător de baschet mă mistuia. Tatăl meu a amenajat un teren, a pus un panou și un coș, mi-a cumpărat o minge Spaulding și am început să joc baschet. Aceasta se întâmpla pe când eram în clasa a patra. În clasa a cincea, jucam în liga mică de baschet.

Uneori, mergeam să jucăm la sala de sport a liceului. Prima dată când am păsit pe podeaua arenei, privind în jur cum numai un elev de clasa a cincea poate să o facă, am început să revăd în minte viziunea. M-am văzut făcând parte din echipă. Am stat acolo unde i-am văzut stând pe acei jucători înalți ai liceului și am închis ochii, închipuindu-mi lumina stinsă în arenă și auzind în minte bătaia tobelor; apoi am fugit în mijlocul terenului și am stat acolo cum făcuseră și băieții aceia. Toți ceilalți mă priveau, întrebându-se ce oare nu era în regulă cu mine. Nu făceam altceva decât să-mi revăd visul.

Nu voi uita niciodată acea noapte din anul doi de liceu, în care antrenorul mi-a spus: „O să începi în seara asta", iar luminile s-au stins. Visul m-a încordat. Indiferent dacă vremea e bună sau rea, întotdeauna joc baschet; întotdeauna m-am văzut pe mine însumi ca pe ceea ce aș putea deveni. Iată ce face o viziune pentru tine.

Există o diferență între visător și persoana care are un vis. Există mii și mii de visători, dar există foarte puțini oameni care au visuri — și este o diferență imensă între aceștia. Visătorii vorbesc mult, dar fac puțin. Ei pot pune la cale planuri și idei îndrăznețe, dar nu o să le vezi niciodată realizându-se. Visătorilor le lipsește disciplina. Pe de altă parte, un om care are un vis nu vorbește prea mult, dar face mult. Nu vei auzi totul despre acest vis, dar dacă privești, îl vei vedea realizându-se. Acest fel de om este condus de o viziune.

Satisfacție garantată

Să privim acum cel de-al cincilea lucru care i s-a întâmplat Apostolului Pavel. Viziunea ori visul său i-a adus satisfacția. Când a stat în fața regelui Agripa, a simțit satisfacție atunci când a spus: „N-am fost neascultător cerești arătări" (*Fapte* 26, 19). A simțit o mare satisfacție pentru că s-a supus, și-a urmărit viziunea.

Pe unul dintre vârfurile Munților Alpi, cunoscut iubitorilor de munte, există o cabană plasată cam la jumătatea drumului spre vârf. Urcușul de la poale până în vârf le ia amatorilor o zi întreagă. Dacă pornesc de dimineață, ajung la cabană pe la prânz. Proprietarul cabanei a observat de-a lungul anilor că de obicei se petrece un fenomen interesant. Când drumeții intră în cabană, unde au parte de căldura focului și de mirosul atrăgător de mâncare bună, unii dintre ei vor cădea pradă tentației. Ei le spun tovarășilor lor: „Știți ceva, eu cred că voi aștepta aici cât timp voi urcați până în vârf. Când o să vă întoarceți, o să vă însoțesc și o să coborâm împreună la poale."

Stând lângă foc sau cântând la pian cântece de drumeție, îi cuprinde un val de satisfacție. În acest timp, restul grupului își ia echipamentul și pleacă spre vârf. În următoarele două ore, în jurul focului se manifestă un spirit de veselie; oamenii se simt bine în intimitatea oferită de cabană. Dar pe la ora trei și jumătate începe să se facă liniște. Cei rămași încep să se întoarcă spre fereastră, privind spre vârful muntelui. Privindu-și prietenii cum își ating scopul, ei devin tăcuți. În cabană, atmosfera de veselie se preschimbă într-una de înmormântare pe măsură ce ei își dau seama că nu au făcut ce era mai bine. Cei ce au plătit prețul și-au atins scopul.

Ce s-a întâmplat? Confortul temporar al adăpostului lor i-a făcut să-și piardă din vedere scopul. Acest lucru i se poate întâmpla oricăruia dintre noi. Nu avem oare cu toții mici adăposturi în drumul vieții noastre unde să ne retragem din urcuș, pierzându-ne din vedere scopurile?

Care sunt oamenii cei mai fericiți din lume? Tinerii? Oamenii sănătoși? Oamenii bogați? Nu, nu în mod necesar. Cei mai fericiți oameni din lume sunt cei ce își trăiesc visurile. Dăruindu-se unei cauze mai înalte decât ei înșiși, ei își dau singuri impulsul de a se ridica deasupra problemelor. Dacă vrei să cunoști fericirea reală, visează la un vis mai mare decât tine; găsește ceva pentru care să-ți poți pierde viața. Isus spune că dacă vrei să-ți păstrezi viața ți-o vei pierde, iar dacă îți vei pierde viața ți-o vei câștiga (*Luca* 9, 24).Oare nu există ceva mai bun de făcut decât să urmărești serialul de după-amiază? Nu există oare ceva mai bun de făcut decât să aștepți în fiecare an concediul? Nu ai oare ceva mai bun de făcut decât să-ți aștepți pensionarea și să-ți omori timpul? Nu este oare ceva mai bun de făcut decât să te conformezi mediei? Media nu arată atât de bine atunci când îți dai seama că este cel mai rău lucru dintre lucrurile bune și cel mai bun lucru dintre lucrurile rele.

Atunci când dau sfaturi oamenilor, descopăr că problema lor cea mai mare este că și-au pierdut visurile. Și-au pierdut scopurile, și-au pierdut țelurile. Când pierzi un scop, când îți pierzi țelurile într-o căsnicie, de exemplu, pierzi și căsnicia. Când pierzi țelurile din slujba ta, îți pierzi slujba. Când pierzi țelul în ceea ce privește sănătatea ta, mori.

Gândiți-vă la acei oameni mari, bărbați și femei, care continuă să-și urmeze visul chiar la o vârstă înaintată. Gândiți-vă la oameni precum Moise, care la 80 de ani a condus trei milioane și jumătate de oameni afară din

captivitate. Sau la Caleb, care la 85 de ani a spus „Dă-mi acest munte". Sau la Colonelul Sanders, care la 70 de ani a descoperit o rețetă pentru pregătirea puiului, „de să-ți lingi degetele". Sau la Ray Kroc, care a adus lumii „Big Mac"-ul. Mai există și un Casey Stengel, care la 75 de ani a devenit managerul echipei de baseball Yankees. Picasso încă mai picta la 88 de ani, iar George Washington Carver, la 81 de ani, conducea Ministerul Agriculturii. Thomas Edison, la 85 de ani, a inventat fonograful, iar John Wesley, la 88 de ani, călătorea pe un cal și ținea predici.

Nu te mulțumi niciodată cu atingerea unui scop; nu te culca pe laurii victoriei. Istoria este plină cu exemple de oameni care, deși au realizat lucruri mărețe, și-au pierdut viziunea. Când Alexandru cel Mare a avut o viziune, a cucerit multe țări; când și-a pierdut-o, nu mai putea cuceri nici o sticlă de alcool. Când David a avut o viziune, l-a învins pe Goliat; când și-a pierdut viziunea, nu a mai putut să-și înfrângă nici propria poftă trupească. Când Samson a avut o viziune, a câștigat multe bătălii; când și-a pierdut viziunea, nu a mai putut să câștige nici bătălia cu Dalila. Când Solomon a avut o viziune, a fost cel mai înțelept om din lume; când și-a pierdut visul pe care i-l dăduse Dumnezeu, nu și-a mai putut controla nici pornirile rele pentru femeile din alt neam. Când Saul a avut o viziune, a cucerit regate; când și-a pierdut viziunea, nu mai putea să-și cucerească nici măcar propria-i gelozie. Când Noe a avut o viziune, a putut să construiască o arcă, ajutând astfel la supraviețuirea speciei umane; când și-a pierdut-o, s-a îmbătat. Când Ilie a avut o viziune, s-a putut ruga să coboare foc din cer și a zdrobit capetele falșilor profeți; când și-a pierdut-o, a fugit de Izabela. Visul

este cel ce ne menține tineri; viziunea este cea care ne ține pe drum.

Acum doi ani, mergând în Arizona la o întrunire, un coleg care avea însărcinarea de a se ocupa de întâlnirea aceasta m-a așteptat la aeroport. Întrunirea trebuia să se țină la biserica unde era el pastor. Ne-am urcat în mașină și nici nu părăsisem parcarea aeroportului când a început să-mi spună lucruri precum acestea: „Nu știu prea bine de ce vă aflați aici. Nu știu dacă înainte ați mai vorbit unor oameni în vârstă, dar v-am auzit vorbind și erați entuziast. Majoritatea oamenilor pe care îi veți întâlni aici sunt pensionari care au muncit din greu de-a lungul vieții lor în bisericile de pe Coasta de Est. Au venit aici să se liniștească și să se bucure de ultimii lor ani." Pe măsură ce vorbea, am început să pricep că el voia să-i iau ușor pe acești bătrânei, poate să le spun doar câteva învățături religioase. Atitudinea lui era contrară firii mele. *„Omul acesta nu înțelege oamenii"*, m-am gândit. Oamenii vor o cauză — au nevoie de un scop. Dacă n-ai murit încă, atunci trebuie să te comporți ca un om în viață; trebuie să ai ceva pentru care să trăiești, fie că ai 18 sau 81 de ani. Așa că, în drum spre locul întâlnirii, mi-am scos stiloul și am rescris toată predica. Cu cât îl ascultam mai mult pe pastorul acela, cu atât deveneam mai convins că tebuia să predic despre ceea ce el voia ca oamenii să nu audă. Când a început slujba, reușisem să dezvolt ceea ce eu consideram un adevărat mesaj motivațional pentru acei oameni în vârstă. M-am ridicat și, manifestând în fața congregației tot entuziasmul de care eram în stare, am ținut o predică pe tema „De ce să te pensionezi când poți să o iei de la capăt". Am vorbit despre potențialul lor, despre experiența și înțelepciunea pe care au acumulat-o și despre încercările prin care au trecut. La sfârșit, am spus:

„Dacă vreți să vă reangajați la bisericile de care țineți și astfel să împliniți un vis și să slujiți o cauză, faceți un pas în față." A fost mare înghesuială în noaptea aceea și aproape trei sferturi dintre pensionarii aceia s-au ridicat și au spus: „Da, domnule, vrem să avem o cauză." Pastorul se întreba ce s-a întâmplat cu sfinții săi. Nu sfinții săi erau problema. Ei voiau un vis; voiau o cauză. Pastorul era problema. El își pierduse visul; își pierduse viziunea și se mulțumise cu mai puțin decât ar fi putut să facă.

Îți amintești de episodul cu visul de succes? Să-l parcurgem încă o dată, pentru că mai există acolo o semnificație despre care aș dori să vorbesc. Primul stadiu este „am gândit", „am urmat", „am priceput", „am achiziționat", „am căutat" și „am găsit". Dar mai există un pas ce trebuie făcut dacă vrei să fii un mare conducător. Cel de-al șaselea pas este „l-am transmis". Nu trebuie să trăiești niciodată un vis fără a-l împărtăși cu alții. Acesta este discipolatul. În ediția de iarnă din 1983 a revistei *Leadership*, Terry Muck scrie:

> Conform unui sondaj printre cititorii revistei noastre, *Leadership*, comunicarea viziunii este una dintre cele mai frustrante părți ale activității de conducere în bisericile locale. „Este, de asemenea, o sarcină pentru care tinerii pastori se simt slab înzestrați. Într-un studiu amplu din 1982, la un seminar teologic de importanță majoră, s-a descoperit că absolvenții se simt puțin pregătiți în ceea ce privește capacitatea lor de a-i face pe oameni să lucreze împreună pentru un scop comun. Aparent, a pune o viziune într-o formă care să inspire și să entuziasmeze este un obstacol major." Un fapt este adevărat. Conducătorii ce își comunică eficient scopurile celor ce îi urmează îi depășesc cu mult pe cei care nu o fac.

Cheia este să nu rămâi la stadiul „am împlinit" atunci când ți-ai atins visul, ci să transmiți și altora acest vis.

Cele 12 exerciții de fiecare zi

Iată 12 exerciții care te vor ajuta să-ți transformi visul în realitate.

- *Examinează-ți* viața în orice moment. Primul pas spre realizarea visului tău este să-ți dai seama unde te găsești în acel moment. E nevoie de o analiză atentă.
- *Schimbă* toate opțiunile mici pe care le ai pe un vis mare. Fiecare vis are un preț.
- *Însoțește-te* cu oameni de succes. E adevărat că aceia care se aseamănă se adună.
- *Exprimă-ți* credința în visul tău. Scrie sau vorbește despre el frecvent.
- *Așteaptă-te* la opoziții în ceea ce privește visul tău. Orice chițibușar care n-are nici un vis ți se va opune. Din păcate, există zece chițibușari pentru fiecare om care are un vis. Nu vei scăpa niciodată de ei. Dacă vei înțelege acest lucru, nu-i vei lăsa să-ți pună bețe în roate. Amintește-ți că aceia care nu au visuri nu pot să înțeleagă visurile tale — le este imposibil. Nu poți avea parte de ceea ce nu înțelegi.
- *Folosește-ți* toate puterile, toată energia pentru a-ți atinge visul. Merită. Plătește prețul!
- *Extrage* toate principiile pozitive din viață. Stai permanent la pândă, urmărind orice lucru care-ți va îmbunătăți visul.
- *Exclude-i* dintre prietenii tăi pe aceia care gândesc negativ. Probabil că ai prieteni care gândesc negativ și, fără îndoială, și printre membrii familiei tale există persoane de acest fel. Dar dacă gândirea lor negativistă te

trage în jos, lucru care de altfel se va întâmpla la un moment dat, nu îți petrece prea mult timp cu ei. Și în familia mea, și în familia soției mele există oameni care au o atitudine descurajatoare. Noi am ales, de dragul copiilor noștri și de dragul nostru, să nu ne petrecem prea mult timp cu ei. S-ar putea să ai nevoie să păstrezi o anumită distanță între tine și acei prieteni ai tăi care au o gândire negativistă.

- *Depășește* așteptările normale pentru ca visul tău să devină real. Dacă vrei să-ți atingi visul, trebuie să faci lucruri care depășesc normalitatea. Visurile nu pot fi atinse printr-un consum mediu de energie.
- *Manifestă* o atitudine încurajatoare. Eu cred că dacă te arăți încrezător în exterior, devii mai încrezător în interior. Felul în care acționăm în exterior influențează felul în care suntem în interior.
- *Explorează* orice cale posibilă de a-ți atinge visul. Nu lăsa ca vreun ocol sau vreo stradă înfundată să te oprească din drumul tău către visul pe care ți l-a dat Dumnezeu. Există mult mai multe rute pentru a ajunge în vârful unui munte decât calea de la est. Încearcă și pe partea de sud, de pildă. Vezi ce altceva mai poți face.
- *Întinde* o mână de ajutor unei persoane care are un vis asemănător cu al tău și veți putea urca împreună. Urcatul pe munte nu este un sport individual. Este un sport de echipă. Unul ține coarda pentru celălalt. Dacă ținem coarda unii pentru alții, vom ajunge cu toții în vârf, iar visurile noastre vor deveni realitate.

5

Cu cât sunt mai mari, cu atât se prăbușesc mai tare

Vreau să extrag câteva principii din povestea lui David și Goliat, care să ne ajute să înfruntăm uriașii din viețile noastre într-un mod mai eficient. Înainte de a citi mai departe, oprește-te și gândește-te un minut: care este cea mai mare problemă a ta? Ce uriaș îți stă în cale?

Acest capitol intenționează să te ajute să devii victorios în fața a ceea ce pare o barieră sau o dificultate insurmontabilă în viața ta. Pentru victorie, e nevoie de mai mult decât de o gândire pozitivă; gândirea pozitivă nu e nimic mai mult decât un tipar al gândirii. E nevoie de mai mult decât de entuziasm; entuziasmul este un sentiment. E nevoie de acțiune. Dobândim victoria atunci când ne gândim corect problemele, când simțim corect problemele și când acționăm corect în ceea ce privește aceste probleme. Avem nevoie de mai mult decât de o atitudine mentală pozitivă.

A gândi corect

Am citit recent un articol interesant despre Karl Wallenda, marele artist de circ, echilibrist. A murit acum câțiva ani în Puerto Rico, căzând de pe frânghie de la o înălțime de 25 de metri. Odată, el a spus: „A merge pe frânghie înseamnă a trăi. Orice altceva e așteptare." El

trăia pentru emoția momentului. Soția lui Wallenda, echilibristă și ea, a făcut câteva observații interesante cu privire la ceea ce s-a întâmplat înainte de nefericita cădere. Ea a spus: „De trei luni, Karl nu se mai gândea decât la faptul că ar putea să cadă când va merge pe frânghie. Era pentru prima dată când se gândea la acest lucru. Și mi s-a părut că își folosea toată energia ca să nu cadă de pe frânghie, nu ca să meargă pe ea." Doamna Wallenda a adăugat că soțul ei mersese atât de departe, încât supraveghea personal instalarea frânghiei, asigurându-se de fiecare dată că frânghia era absolut sigură. Până atunci avusese întotdeauna încredere în echipa sa.

A păși pe frânghie având în minte frica de a nu cădea, iar acest fel de gândire i-a creat un sentiment de nesiguranță; știm ce s-a întâmplat. Cred că acest lucru ni se întâmplă și nouă când înfruntăm uriași. Privim la goliații din viața noastră la fel ca armata lui Israel, iar gândurile noastre se concentrează asupra faptului de a nu fi învinși. Ostașii nu se puteau gândi la altceva decât la a nu fi omorâți sau distruși. Atunci când ne concentrăm mai degrabă asupra prăpastiei decât asupra trofeului, ne prăbușim. N-ar trebui să ne permitem vreodată să pierdem din vedere scopurile, pentru că s-ar putea să nu le mai zărim a doua oară.

Prima piatră — identifică-ți cauza

Cum l-a învins David pe Goliat? Cu o praștie și o piatră. Și noi avem nevoie de câteva pietre pentru a-i lovi pe uriașii din viețile noastre. Prima piatră este aceasta: identifică-ți cauza. Acesta este primul lucru pe care te încurajez să îl faci. Identifică-ți țelul. Din ce cauză vrei să ataci problema pe care o ai? E îndeajuns

de valoroasă ca să-ți consume energia, efortul, timpul, forța de angajament? Merită să-ți asumi riscul? Poți fi sigur că David avea o cauză. Când a intrat în scenă, primul lucru pe care l-a găsit a fost o armată israelită înfricoșată. Cel de-al doilea lucru pe care l-a văzut a fost Goliat — și atunci și-a dat seama de ce ostașii erau înspăimântați de moarte. David avea de înfruntat o problemă uriașă.

Am descoperit că spiritele meschine au dorințe, iar marile spirite au cauze. Mulți dintre noi sunt precum spunea Woody Allen: „Nu contează la ce lucrez, mi-ar plăcea să fac cu totul altceva." Am cunoscut o mulțime de astfel de oameni! Nu au muncit niciodată pentru un țel îndeajuns de mare, încât să-i facă să se mențină ferm pe poziție sau să se implice suficient de mult pentru a produce o schimbare. În spatele oricărei mari împliniri se află un țel, nu o dorință. Țelul pe care-l avem este cel care ne face să nu renunțăm. În spatele fiecărei experiențe fericite se află un țel, pentru că țelul este cel care dă gust vieții, făcând-o bună și incitantă.

Iată câteva acțiuni care te-ar putea ajuta să înțelegi și să-ți amintești cât de important este țelul pentru tine, cum te înalță deasupra lumii obișnuite. Un țel te va face:

Să te rogi mai mult decât un om obișnuit.
Să colaborezi mai mult decât un om obișnuit.
Să riști mai mult decât un om obișnuit.
Să plănuiești mai mult decât un om obișnuit.
Să observi mai mult decât un om obișnuit.
Să te sacrifici mai mult decât un om obișnuit.
Să te aștepți la mai mult decât un om obișnuit.

Un țel te va face să petreci mai mult timp în *rugăciune*. Dacă țelul este mai mare decât tine, va trebui să-L

rogi permanent pe Dumnezeu să-ți dea din puterea și tăria Lui. Prin rugăciune este dezvăluită puterea lui Dumnezeu. Trebuie să privim rugăciunea ca pe un mod de a veni în întâmpinarea dorinței fierbinți a lui Dumnezeu, și nu de a-L sili să facă ceva. În întreaga *Scriptură* suntem îndemnați să cerem apăsat victoria prin rugăciune: „Strigă către Mine, că Eu îți voi răspunde și îți voi arăta lucruri mari și nepătrunse pe care tu nu le știi" (*Ieremia* 33, 3); „Și orice veți cere întru numele Meu, aceea voi face, ca să fie slăvit Tatăl întru Fiul. Dacă veți cere ceva în numele Meu, Eu voi face" (*Ioan* 14, 13-14); „Toate câte cereți, rugându-vă, să credeți că le-ați primit și le veți avea" (*Marcu* 11, 24). Prin rugăciune, căpătăm puterea și privilegiul de a fi folosiți de Dumnezeu pentru un țel măreț. Creștinii din primul secol știau cum să se roage și să ceară în credință puterea Dumnezeului atotputernic pentru a ajuta la schimbarea cursului istoriei. Astăzi, noi slujim aceluiași Dumnezeu.

Un țel te va face să *cooperezi* — să cauți alți oameni cu scopuri similare. Un bun exemplu pentru acest lucru aflăm în *Facerea*, unde se povestește despre construirea Turnului Babel. Pentru că oamenii au cooperat în atingerea țelului lor, au fost capabili să facă lucruri pe care nu le mai făcuseră înainte — lucruri extraordinare.

Un țel ne provoacă să riscăm mai mult. Suntem dispuși să pășim înainte pe marginea prăpastiei; suntem dispuși să ne apropiem mai mult de Goliat.

Dacă avem un țel, vom face o *planificare* extraordinară pentru a-l vedea împlinit. Dacă avem o cauză mai mare decât noi înșine, ea ne va pretinde cele mai bune calități organizatorice. Scopurile nu se împlinesc accidental.

Un țel ne face să fim, de asemenea, *observatori* foarte buni. Ne face mai sensibili față de oamenii din jurul nostru și față de nevoile lor. Vom căuta oportunitățile de a merge înainte.

A avea un țel ne face capabili să ne *sacrificăm*, dincolo de simpla datorie. Suntem dispuși să facem mai mult. Și, în sfârșit, a avea un țel înseamnă *să ne așteptăm* la mai mult decât ne așteptăm în mod obișnuit.

Iată ce vreau să spun de fapt: țelul este cel ce face diferența între obișnuit și extraordinar. O persoană care are un țel face lucrurile dincolo de obișnuit, dincolo de medie. Nu personalitatea face ca o persoană să fie extraordinară. Nici inteligența și nici educația. Țelul este cel ce face ca o persoană să fie extraordinară — dorința arzătoare de a face ceva în viață.

Exista un singur motiv pentru care David l-a înfruntat pe Goliat: avea un țel. Dumnezeul lui Israel a fost ridiculizat de filisteni pentru că israeliților le era frică să abordeze problema pe care o aveau. Oare nu era Dumnezeul lor capabil să-i ajute? Atunci când în viața noastră ne confruntăm cu goliați, ce ne face să-i atacăm? Primul pas trebuie să fie identificarea și examinarea cauzelor.

Nu demult, am citit un articol despre un doctor care a studiat îngrijirea celor în vârstă. El a descoperit că oamenii care au reușit să trăiască mai mult de 100 de ani aveau un singur lucru în comun. Mă așteptam să citesc despre diete sănătoase și programe regulate de exerciții — subiecte care mă fac să mă simt inconfortabil. Dar nu era vorba de așa ceva; singurul lucru pe care-l aveau în comun centenarii era țelul. Oricare dintre ei privea în mod pozitiv viața. Viitorul arăta strălucit; aveau un motiv să trăiască.

A doua piatră — calculează costul

După ce am identificat cauza, avem nevoie să ridicăm de jos cea de-a doua piatră pe care o vom folosi în lupta cu Goliat: calcularea costului. Cât mă va costa înfruntarea acestei probleme? Când Dumnezeu măsoară un om, El îi măsoară inima, nu mintea. David nu numai că știa ce dorește, și anume să-l învingă pe Goliat, dar știa și ce trebuie să facă pentru a-și atinge acest scop; știa cât îl va costa.

Pentru a-l învinge pe Goliat, David trebuia să plătească două prețuri. Mai întâi, trebuia să plătească prețul criticilor. Atunci când avea să-l provoace la luptă pe uriaș, avea să fie criticat.

> Și auzind Eliab, fratele cel mai mare al lui David, ce vorbea acesta cu oamenii, s-a mâniat Eliab pe David și a zis: „Pentru ce ai venit aici și cu cine ai lăsat acele puține oi în pustiu? Eu cunosc mândria ta și inima ta cea rea. Ai venit să privești la luptă." (*I Regi* 17, 28)

Să observăm că David era criticat de fratele său. În timp ce dușmanii râdeau de el, prietenii și rudele îl criticau. Ei spuneau lucruri precum: „Nu ești potrivit aici. Ești prea tânăr. Ai prea puțină experiență. Ești prea plin de tine."

Am descoperit că înainte ca o mare împlinire să-și facă loc în realitate, ea este crezută cu inima. Dacă vrem să auzim aplauzele mulțimii înainte ca Goliat să fie la pământ, nu o să-l nimicim niciodată. Trebuie să ne începem atacul făcând față criticilor, crezând în faptul că aplauzele vor veni cu siguranță mai târziu. În afară de critică, trebuie să pui la socoteală și o anume singurătate. Vreau să observi că urcând pe deal, David nu a fost însoțit de o armată. Ostașii erau toți în corturi, cu genunchii dârdâind de frică. Pot să mi-i imaginez, sute

de capete ascunzându-se după învelitoarea corturilor, probabil gata să o ia la fugă când David ar fi fost nimicit. Și îl pot vedea și pe David, neclintit în țelul său, urcând singur dealul. Când vei înfrunta un goliat, nici tu nu vei fi sprijinit de o armată. Va trebui să-i faci față singur.

Când mă gândesc la singurătate, îmi vine în minte un participant la Olimpiadă. El își arată abilitatea pe care o are, în timp ce lumea nu face altceva decât să privească. Nimeni nu sare pe stadion pentru a alerga împreună cu sportivul. Mă gândesc la Cristofor Columb, care a vrut să o ia spre vest pentru a ajunge în Asia, deoarece credea că pământul e rotund. „Oh, nu, spunea lumea, pământul e plat." Mă gândesc la Henry Ford și la mașina lui. Unul dintre străbunicii mei a fost prieten cu Henry Ford. Străbunicul i-a spus o dată dlui Ford: „Nu am nicio îndoială că puteți inventa un automobil, dar odată ce o să-l inventați, pe unde o să mergeți cu el? Nu există drumuri! Nu aveți pe unde să-l conduceți!" Străbunicul meu nu și-a dat seama că dacă ai o idee îndeajuns de măreață, oamenii vor muta literalmente munții din loc pentru a o transforma în realitate. Dar trebuie să ai forța propriilor convingeri pentru a te putea lansa în visul tău de unul singur.

Cel care nu a ucis niciodată un uriaș îți va spune că acest lucru e imposibil. Îți va spune că așa ceva nu se poate întâmpla. Așa că dacă e să înfrunți un uriaș, așteaptă-te să ai de înfruntat critici și sentimentul de singurătate; totul face parte din proces. David a înțeles acest lucru. Un alt om pe nume David, David Livingstone, făcea hărți pentru drumurile misionarilor din Africa. Odată, o societate misionară i-a scris o scrisoare în care se spunea: „Avem câțiva oameni care ar vrea să vă întâlnească. Ne puteți indica niște drumuri lesnicioase pe care să ajungă la dumneavoastră?" Dr. Livingstone a

răspuns astfel la scrisoare: „Dacă aveți oameni ce vor veni doar dacă există drumuri lesnicioase, nu îi vreau. Vreau oameni care vor veni chiar dacă nu există nici un drum." Calculează costul. Cu siguranță te va costa ceva să obții victoria într-o bătălie. Nu poți doborî ușor uriașii.

A treia piatră — trasează-ți drumul

Cea de-a treia piatră de care ai nevoie pentru a-l lovi pe uriaș este următoarea: trasează-ți drumul. Să urmărim în *I Regi* 17, 31–40 cum și-a trasat David drumul: „Auzindu-se cuvintele pe care le grăise David, s-au spus lui Saul și acesta l-a chemat" (versetul 31). Cred că acest verset conține o mare lecție. În momentul în care te vei implica în vreun proiect mare, vei fi testat. Imediat ce David a spus că îl va înfrunta pe Goliat, cineva s-a găsit dispus să-l susțină.

Cred că orice persoană care-și stabilește un scop cunoaște trauma momentului când îl face public pentru prima oară. De multe ori când am știut că Dumnezeu m-a chemat să fac ceva diferit sau dificil, a trebuit să trec printr-o bătălie emoțională până să declar ce aveam de gând, pentru că odată ce am făcut public un lucru, cineva îmi va ține socoteala pentru ceea ce am spus. Când am fost chemat să predic, m-am lupat cu mine până la 17 ani ca să spun în public acest lucru, pentru că odată ce îl anunțam, prietenii și familia l-ar fi luat în serios. În 1973, ca tânăr predicator, am simțit că trebuie să conduc spre Domnul 200 de oameni care nu făceau parte din biserica mea. Mi-amintesc că am mers cu mașina de la Chattanooga, Tennessee la Lancaster, Ohio, luptându-mă cu Dumnezeu timp de opt ore, cât a durat călătoria, dacă să declar public acest scop. Știam că imediat ce le-aș fi spus oamenilor din parohie,

ei mă vor dojeni. Mi-am făcut publică intenția și, timp de o săptămână, am bătut la uși și am făcut tot ce era posibil pentru a câștiga pe cineva la credința în Domnul Isus Cristos, dar nimeni n-a fost salvat. Într-o sâmbătă noaptea, ducându-mă la biserică să fac ultimele pregătiri pentru slujbă, un prieten care mă aștepta în hol mi-a spus: „Pastore, m-am rugat pentru tine toată săptămâna de când ai declarat că vrei să câștigi 200 de oameni pentru Domnul. Mă întreb: câți ai câștigat săptămâna aceasta?" Și îmi amintesc că i-am spus: „Nici unul — dar voi câștiga pe cineva până mâine seară." M-am întors și am ieșit din biserică. Am străbătut orașul pentru a câștiga un suflet — și am condus un cuplu către Domnul. A doua zi, erau amândoi la biserică. Ce s-a întâmplat? În momentul în care anunți public că vei înfrunta un goliat, cineva din mulțime te va face să nu-ți uiți promisiunea.

De îndată ce David a spus: „O să-l înfrunt pe Goliat", ce au făcut oare oamenii? L-au dus la regele Saul. David i-a spus lui Saul: „Să nu se împuțineze nimeni cu duhul din pricina lui; robul tău se va duce și se va bate cu acest filistean!" (versetul 32). În versetul 33, Saul îi spune lui David: „Tu nu vei putea să mergi împotriva acestui filistean, ca să te bați cu el, căci ești încă un copilandru, iar acesta este ostaș din tinerețile lui." În momentul în care te angajezi într-un mare proiect, nu numai că vor fi puse la încercare vorbele tale, dar vor fi și dintre cei ce-și vor exprima îndoielile. Imediat ce vei spune ce ai de gând să faci, vor exista oameni ca regele Saul, care vor spune că acest lucru nu s-a mai făcut vreodată și că nici tu nu îl vei putea face.

> David însă a zis către Saul: „Robul tău a păscut oile tatălui său și când se întâmpla să vină leul sau ursul să ia vreo oaie din turmă, atunci eu alergam după el

și i-o luam din gura lui; iar dacă el se arunca asupra mea, eu îl apucam de coamă și-l loveam până-l ucideam. Și urși și lei a ucis robul tău. Și cu acest filistean netăiat împrejur se va întâmpla același lucru ca și cu aceia, pentru că hulește așa oștirea Dumnezeului Celui viu. Să mă duc dar și să-l lovesc, ca să spăl rușinea lui Israel? Căci cine e oare acest filistean?" Apoi a mai zis David: „Domnul, Cel ce m-a scăpat de la lei și urși, mă va scăpa și din mâna acestui filistean!" Atunci Saul a zis lui David: „Du-te și Domnul să fie cu tine." Și a îmbrăcat Saul pe David cu hainele sale, a pus pe capul lui coif de aramă și l-a îmbrăcat cu zale. Și s-a încins David cu sabia lui peste haine și a început să umble, căci nu era deprins cu astfel de armură; apoi a zis David către Saul: „Nu pot să umblu cu acestea, că nu sunt deprins." Și s-a dezbrăcat David de toate acestea... (*I Regi* 17, 34–39)

Când îți vei lua angajamentul să-l înfrunți pe Goliat, se va întâmpla un al treilea lucru: oamenii vor dori să le spui cum vei face. Poți să le spui? De fapt, ei își exprimă îndoielile, dar când vor afla că nu pot vorbi cu tine despre proiect, vor începe să-ți dea sfaturi despre cum să te descurci. Vor încerca să pună o armură pe tine. Saul, care nici el nu era dispus să-l înfrunte pe Goliat, voia foarte mult să-i spună lui David cum trebuie făcut. Nu cunoști și tu oameni ca aceștia? Tocmai individul care nu se poate descurca cu o anumită problemă este cel ce vrea să-i spună altuia cum să procedeze.

Fiind conducător, eu ascult pe toată lumea. Nu există persoană care să nu mă poată învăța câte ceva. Dar singurii pe care îi iau în serios sunt cei care au investit în cauza mea și sunt dispuși să atace înălțimile împreună cu mine. Atunci când mă sfătuiesc, ei își pun viețile în aceeași linie cu mine. Există tot felul de oameni care sunt

dispuși să stea pe linia din spate și să-ți spună cum să procedezi — dar nu vor să ia parte ei înșiși la acest lucru.

Observă că David, atunci când și-a trasat drumul, avea încredere în propria-i strategie datorită succeselor lui anterioare. David știa că Dumnezeu, Care îl ajutase să înfrunte leul, este același Dumnezeu Care-l va ajuta și în lupta cu uriașul. Dumnezeu l-a ajutat mai înainte; Dumnezeu îl va ajuta din nou. Nu pot sublinia îndeajuns importanța faptului de a ne agăța succesele în piept. Trebuie să fi avut și tu unele victorii. Victoriile sunt cele care ne dau încredere. Am descoperit că oamenii care nu se confruntă cu problemele sunt oameni care în trecut au avut eșecuri; lor le e frică de probleme.

În copilărie, eram foarte fragil și anemic. Mâncam ficat tot timpul — de fapt, am mâncat atât de mult, încât am învățat să-mi placă — și a trebuit să iau medicamente ca să mă înzdrăvenesc cât de cât. Însă chiar și așa, am avut întotdeauna un spirit de luptător și îmi plăcea foarte mult să mă iau la trântă cu fratele meu, care era mult mai mare decât mine. Mutam toată mobila din camera de zi la perete, în ciuda dezaprobării mamei, și ne încleștam. Tata nu numai că aproba această activitate de fiecare seară, dar era și arbitrul nostru. Ați urmărit vreodată un meci de lupte libere la televizor? Iată ce făceam noi în fiecare seară — numai că la noi era de-adevăratelea — și cred că bănuiți cine era doborât la pământ de fiecare dată. Așa că, odată, tata i-a spus fratelui meu: „Larry, săptămâna aceasta nu te vei mai lupta cu Johnny. Tu vei arbitra; o să mă lupt eu cu el." În fiecare seară, mă luptam cu tata 15–20 de minute, și la sfârșit îl doboram. Îl puneam jos și îl făceam să-mi spună „nene". Mă simțeam atât de bine! După ce o vreme l-am învins pe tatăl meu în fiecare seară, el a spus: „În regulă, Larry, acum te poți lupta din nou cu

John." De atunci, fratele meu nu m-a mai înfrânt niciodată. Am devenit eu oare mai puternic în acea săptămână? Nu, fizic eram la fel, dar mental crescusem mult. Brusc, am realizat că dacă puteam să-l bat pe tata, puteam să-l bat și pe fratele meu. Tata a spus că în prima seară a durat aproape o oră. Larry tot voia să mă doboare, dar eu m-am gândit: „Hei, ia stai puțin, l-am învins pe tata, pot să-l învinș și pe el."

Același lucru s-a întâmplat și cu David. Era puternic din punct de vedere mental. Așa că și-a trasat drumul bazându-se pe succesul lui de dinainte. Aceasta nu înseamnă că de fiecare dată trebuie să abordăm problemele pe care le avem în același fel, ci să avem aceeași atitudine.

Vreau să vă propun o formulă care să vă ajute să planuiți dinainte când veți fi gata să înfruntați un goliat în viața voastră.

Stabilește cursul acțiunilor tale.
Lămurește-ți scopurile.
Adaptează-ți prioritățile.
Nu neglija informarea oamenilor-cheie.
Lasă-ți timp pentru acceptare.
Intră în acțiune.
Așteaptă-te la probleme.
Țintește întotdeauna succesul.
Revizuiește-ți zilnic planul.

Stabilește cursul acțiunilor tale. Decide ce vrei să împlinești. David știa ce vrea să se întâmple. Voia să-l omoare pe Goliat pentru gloria lui Dumnezeu.

După ce determini cursul acțiunii, *lămurește-ți scopurile.* Întreabă-te: cum pot să duc la bun-sfârșit acest lucru? Gândește-te la cursul acțiunilor ca la o umbrelă ce stă deasupra; acesta este țelul tău principal. Stabilește-ți

scopuri care să te poată face să-ți atingi țelul. David a decis să-și scoată armura de la Saul, să-și ia praștia pe care o folosise și înainte — o armă verificată a victoriei — și câteva pietre. Fiecare dintre aceste scopuri trebuiau atinse pentru ca misiunea să fie îndeplinită.

În al treilea rând, *adaptează-ți prioritățile.* Este un lucru foarte important! Odată ce ai *determinat cursul acțiunilor* și ți-ai lămurit felul în care poți să-ți aduci la îndeplinire scopurile, trebuie să descoperi acele priorități de care va fi necesar să te dezbari pentru că nu sunt de folos. Va trebui să te dezbraci de armura lui Saul sau de altceva și să alegi ceea ce ai nevoie.

Nu neglija informarea oamenilor-cheie. David a făcut acest lucru, nu-i așa? S-a dus la regele Saul și i-a spus: „Iată ce are să se întâmple; iată ce am de gând să fac."

Lasă-ți timp pentru acceptare. După ce ai hotărât cursul acțiunilor tale, ți-ai lămurit scopurile, ți-ai adaptat prioritățile și nu ai neglijat informarea oamenilor-cheie, trebuie să îți faci timp pentru ca lucrul pe care vrei să-l faci să fie acceptat. De ce? Pentru că lumea nu este obișnuită să învingă uriași. Cu cât un proiect este mai dificil, cu atât acceptarea lui de către oameni va lua mai mult timp. Dacă fiind la conducerea unor oameni ai descoperit că ei n-au nevoie de timp pentru a accepta scopurile pe care li le propui, probabil că scopurile tale sunt prea mici. Trebuie să faci pași mai mari, să faci planuri mai mari, să întâlnești uriași mai mari.

Intră în acțiune. Această fază vine imediat după perioada de acceptare. Unele persoane nu și-au învins niciodată goliatul, pentru că gândesc că a le da timp oamenilor să accepte un anumit lucru înseamnă ca să se ajungă la consens. Ei cred că trebuie ca toată lumea să le aprobe planurile. Nu vei ucide niciodată un uriaș în viața ta dacă ai nevoie de sprijinul tuturor. Dă-le oamenilor

timp să înțeleagă și să accepte ceea ce ai de gând să faci, dar nu te aștepta să fie de acord cu tine. S-ar putea ca ei să nu voteze pentru proiectul tău, dar dă-le timp să îl asimileze. Apoi intră în acțiune.

Așteaptă-te la probleme. Cu cât este mai mare proiectul, cu atât și problemele vor fi mai mari. Totdeauna se întâmplă așa. Dacă ți-ai îndeplinit prea ușor un scop, poate că scopul tău n-a fost îndeajuns de mare. Nu lăsa problemele să te ia prin surprindere; așteaptă-te la ele.

Am luat odată micul dejun cu un individ care lucra în construcții. El a spus o propoziție pe care nu o voi putea uita: „Eu am făcut bani din problemele celorlalți." Și făcuse o mulțime de bani! Era dispus să abordeze lucruri pe care nimeni altcineva nu le-ar fi abordat. Era dispus să preia acele lucruri în fața cărora ceilalți se retrăgeau și de care erau intimidați.

Țintește întotdeauna succesul. Vor exista întotdeauna oameni care vor arăta în altă direcție, îndrumându-te către eșec. Dar ține-ți ochii concentrați asupra succesului.

Revizuiește-ți zilnic planul. Verifică în fiecare zi locul în care te găsești. Uriașii se mută dintr-o parte în alta a dealului și ceea ce ai făcut ieri pentru a omorî un uriaș s-ar putea ca astăzi să nu mai funcționeze.

A patra piatră — gândește-te la Cristos

Să trecem acum la cea de-a patra piatră pe care trebuie să o luăm dacă vrem să omorâm uriașul din viața noastră: gândește-te la Cristos. David nu a urcat acel deal absolut singur. El s-a gândit la Cristos.

> Atunci a ieșit și filisteanul, înaintând și apropiindu-se de David; iar purtătorul lui de arme mergea înainte. Deci căutând filisteanul și văzând pe David, a privit cu dispreț la el, căci acesta era tânăr, bălan și frumos la față. A zis filisteanul către David: „Ce vii asupra mea cu toiag și cu pietre? Au doară eu sunt câine?" Iar David a răspuns: „Nu, ci mai rău decât un câine." Și a blestemat filisteanul pe David în numele dumnezeilor săi. Apoi a zis filisteanul către David: „Apropie-te de mine și voi da trupul tău păsărilor cerului și fiarelor câmpului!" (*I Regi* 17, 41–44)

Acesta este un exemplu de gândire pozitivă. Goliat spune: „Vino, vreau să te fac firimituri." Dar există o diferență între gândirea pozitivă și credința pozitivă, iar în versetul 45 vedem ce înseamnă credința pozitivă:

> Iar David a răspuns filisteanului: „Tu vii asupra mea cu sabie și cu lance și cu scut; eu însă vin asupra ta în numele Domnului Savaot, Dumnezeul oștirilor lui Israel pe Care tu L-ai hulit. Acum însă te va da Domnul în mâna mea și eu te voi ucide și-ți voi tăia capul, iar trupul tău și trupurile oștirii filistene le voi da păsărilor cerului și fiarelor câmpului, și va afla tot pământul că în Israel este Dumnezeu; și toată adunarea aceasta va cunoaște că nu cu sabia și cu sulița izbăvește Domnul, căci acest război este al Domnului și El vă va da în mâinile noastre." (*I Regi* 17, 45–47)

Aceasta este diferența între gândirea pozitivă și credința pozitivă. Pavel face următoarea afirmație: „Toate le pot întru Hristos, Cel care mă întărește" (*Filipeni* 4, 13). Acest verset cuprinde patru lucruri pozitive. „Pot" este *gândirea* pozitivă. Când Pavel spune mai departe „pot", este vorba de *acțiunea* pozitivă. Dacă gândirea ta pozitivă este corectă, va rezulta o acțiune pozitivă. Când el spune „toate le pot", este *credință* pozitivă. O persoană mai puțin încrezătoare ar fi spus: „Pot să fac *anumite* lucruri", dar Pavel crede că poate face *toate* lucrurile.

El are și o *putere* pozitivă: „întru Hristos, Cel care mă întărește". Când ne măsurăm posibilitățile, trebuie să o facem nu prin ceea ce vedem în noi înșine, ci prin ceea ce vede Dumnezeu în noi. Dumnezeul nostru este Cel ce „poate să facă, prin puterea cea lucrătoare în noi, cu mult mai presus decât toate câte cerem sau pricepem noi" (*Efeseni* 3, 20). Nici nu ne putem imagina ce vrea Dumnezeu să facem cu viețile noastre.

A cincea piatră — lansează-ți provocarea

Dacă vrei să fii eficient, lansează-ți provocarea. Du-te după ea! David și-a încercat șansa trecând la acțiune.

> Iar după ce s-a ridicat filisteanul și a început a veni și a se apropia în întâmpinarea lui David, David a alergat cu grăbire spre rândurile oștirii în întâmpinarea filisteanului. Și își vârî David mâna în traistă, luă de acolo o pietricică, o repezi cu praștia și lovi pe filistean în frunte, așa încât piatra se înfipse în fruntea lui și el căzu cu fața la pământ. Așa a biruit David pe filistean, cu praștia și cu piatra, lovind pe filistean și ucigându-l; sabie nu se afla în mâna lui David. Atunci David a alergat și, călcând pe filistean, luă sabia lui și, scoțând-o din teacă, îl lovi cu ea și-i tăie capul; Filistenii, văzând că uriașul lor a murit, au fugit. Deci s-au sculat bărbații lui Israel și ai lui Iuda și cu strigăte au gonit pe Filisteni. (*I Regi* 17, 48–52)

Consider că ultimul verset este cheia întregii istorii. Motivul pentru care trebuie să omorâm uriașii din viețile noastre este acesta: cei pe care îi conducem nu vor ucide uriașul din viața lor până când noi nu îl vom ucide pe al nostru. Când au trecut oștenii la luptă? Când au atacat?

Au făcut-o după ce David a ucis uriașul. Când conducătorii eșuează în a-și rezolva problemele, cei ce-i urmează nu ajung să fie niciodată victorioși. Aceasta este problema numărul unu în conducerea unei țări.

Cei aflați în poziții de conducere au atât de multe probleme pe care nu le rezolvă cu succes pentru că nu se confruntă cu ele față în față. Dacă ei nu sunt dispuși să-și înfrunte uriașii, dacă ei nu sunt genul de oameni care să-și depășească problemele, nici cei ce-i urmează nu vor fi. Când conducătorul eșuează, și cei conduși eșuează.

În toată țara, văd congregații care încearcă să supraviețuiască prin ceața de probleme majore pentru că nu știu cum să se descurce cu ele. Nu știu cum să doboare un uriaș pentru că nu-și văd niciodată păstorul făcând acest lucru. Gândiți-vă cum îi vom elibera pe oamenii noștri dacă vom deveni cei ce omoară uriași. Imaginați-vă ce va face acest lucru pentru credința lor! Problema numărul unu în biserici este aceea că nu vedem miracolele înfăptuindu-se; nu-L vedem pe Dumnezeu făcându-Și lucrarea. Ne gândim la miracole ca fiind de domeniul istoriei și ne gândim la victorii ca fiind la fel. Trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu să ne dea un obstacol aparent insurmontabil, astfel ca oamenii să vadă puterea lui Dumnezeu lucrând în noi când înfrângem uriași.

Prima mea biserică se afla într-o zonă rurală din Indiana. Am decis că la Școala de duminică vrem să participe 300 de persoane. Un membru sincer al congregației noastre, Mike, era convins că nu puteam face acest lucru. Într-o duminică, s-a ridicat chiar în timpul slujbei de dimineață și a spus: „Părinte, nu vom *reuși*." Mike avea un suflet sincer, o inimă iubitoare, minunată, de aur, dar nu gândea în ansamblu. Îmi amintesc că l-am privit, i-am zâmbit și i-am spus: „Mike, dacă reușim, te vei ridica și vei cere scuze acestei congregații și

vei promite că nu vei mai gândi niciodată atât de limitat?" Pentru mine, pe atunci un tânăr de 24 de ani, a vorbi așa era un lucru cam nesăbuit, dar Mike nu s-a simțit ofensat; a răspuns că așa va face. În ziua în care am avut 301 persoane la Școala de duminică, Mike s-a ridicat cu lacrimi în ochi și a spus întregii congregații: „Nu voi mai gândi niciodată limitat."

În acea zi, am făcut ceva pentru Mike. Era nemaipomenit să avem 301 persoane la Școala de duminică; dar pentru Mike, nemaipomenit era faptul că i se ridicase ceața din minte. Unul dintre uriașii săi zăcea la pământ.

În 1954, apăreau articole medicale care spuneau că omul nu poate alerga o milă (1,6 km) în patru minute. Ele arătau că, fizic, corpul uman nu era capabil să reziste la o astfel de presiune. Și ce s-a întâmplat apoi? În 1954, Roger Bannister, un tânăr student la medicină, a alergat o milă în mai puțin de patru minute. Astăzi, orice alergător în cursa de o milă care se bucură de ceva recunoaștere la nivel național aleargă o milă în mai puțin de patru minute.

Între 1954 și 1956, 213 bărbați alergau o milă în mai puțin de patru minute, și acest lucru se întâmpla pentru că cineva doborâse bariera.

La Jocurile Olimpice din 1900, Irving Baxter a realizat o săritură în înălțime de 1,91 metri. Oamenii au spus că înălțimea maxim posibilă era de 2,10 metri — nimeni vreodată nu va sări la o înălțime mai mare de 2,10 metri, au spus ei. Apoi, un anume Fosbury și-a dat seama că săritorii în înălțime sar într-un mod greșit peste bară: nu trebuie să-și treacă mai întâi picioarele peste bară, ci trebuie să-și treacă mai întâi corpul. Toată lumea a râs și a ridiculizat acest lucru, dar el a lucrat în continuare la acest mod neobișnuit de a sări peste bară.

Criticii s-au îndoit de metoda lui, „metoda Fosbury" — dar el a „sărit" peste 2,10 metri. Recent, un est-german a sărit la o înălțime ceva mai mare de 2,35 metri.

În 1956, se spunea că 4,5 metri este limita maximă la săritura cu prăjina. Apoi, cineva a descoperit că o prăjină din fibră de sticlă te poate ridica mai sus decât una convențională. De curând, un atlet polonez a reușit un salt de peste 5,45 metri. 5,7 metri va fi următorul record și poate cândva 6 metri. De ce? Pentru că cineva a spart bariera. A fost doborât un uriaș, așa că toți ceilalți oameni s-au decis să atace. Iată ce se poate întâmpla în fiecare zi a vieții noastre. Nu contează care este funcția ta în momentul în care începi să dobori uriași, oamenii vor spune: „Și noi putem!" Și astfel vor merge înainte. Acest lucru le permite să înainteze, le dă încredere.

Care sunt lecțiile pe care le-am învățat din înfruntarea lui David cu Goliat?

Nu eșuăm din cauza marilor noastre probleme, ci din pricina scopurilor mici. Eșecul nostru nu e provocat de uriași. Nu Goliat ne înfrânge — scopurile prea mici sunt cele care ne învinge.

De obicei, trebuie să-l înfruntăm noi înșine pe Goliat. Nu te aștepta ca o mulțime de oameni să se adune în jurul tău, purtând pancarte și împingându-te de la spate.

Micile succese conduc la marile succese. Începe să dobândești mici victorii asupra lucrurilor mici din viață. Obține în fiecare zi o victorie asupra a ceva și construiește o punte de lansare spre succes.

Pentru cei mai mulți oameni, succesul vine după ce altcineva a reușit imposibilul. Pentru armata lui Israel, succesul a venit după ce David a înfrânt uriașul. Ajută pe altcineva să aibă succes — să doboare uriașul. Amintește-ți: cu cât sunt mai mari, cu atât cad mai tare.

Ce poți să spui că ai învățat tu de la David și Goliat? Ce anume din cele aflate te va ajuta să te comporți altfel când vei întâlni uriași în viața ta? Ia-ți câteva minute și gândește-te la ceea ce ai învățat — apoi mergi și înfruntă-ți dușmanii.

6
Ai zărit, ai declarat, ai stăpânit

Există trei niveluri ale vieții. Mai întâi, nivelul „ai zărit", care este nivelul inferior. Oricine poate trăi la acest nivel. Oricine are ocazia să zărească. Când spun „ai zărit" nu vorbesc despre acuitatea vizuală, ci despre oportunitatea ce se ivește credinței. Unii dintre noi au o mare acuitate vizuală, dar sunt orbi atunci când apare oportunitatea.

În biserica mea din Ohio, exista un mare vânător. Odată, mergeam cu mașina spre Columbus, împreună cu el, un drum de vreo 25 km. Pe drum, el tot spunea: „Ai văzut vulpea?" Nu, n-am văzut vulpea. „Ai văzut iepurele?" Nu, n-am văzut iepurele. „Ai văzut rața sălbatică?" Nu văzusem nici rața sălbatică. În drum spre Columbus, el a văzut vreo zece animale sălbatice, iar eu nu am văzut decât șoseaua. Toate aceste animale se aflau în raza mea vizuală, dar nu le văzusem pentru că nu fusesem antrenat să le văd. În viață, nivelul „zăririi" este cel al oportunităților ce se ivesc credinței. Putem să ne uităm cu toții în același loc și totuși să nu zărim aceleași lucruri.

Cel de-al doilea nivel este al declarării, iar eu numesc acest lucru cuvântul credinței. A zări este oportunitatea pentru credință; a spune este cuvântul credinței. La acest nivel, începem să ne implicăm în viziunea noastră. *Biblia* este plină de „declarări". Cuvântul lui Dumnezeu

ne învață „că de vei mărturisi cu gura ta că Iisus este Domnul... te vei mântui" (*Romani* 10, 9).

Apoi vine nivelul luării în stăpânire. La acest nivel, credința devine acțiune. Nu mai este doar declarare și este mai mult decât viziune — este o acțiune vitală înăuntrul sufletelor și al vieților noastre.

Pentru că începem toți de la primul nivel, cel al zăririi, cu toții avem posibilitatea de a apuca oportunitățile credinței. Însă pe măsură ce urci treptele, din ce în ce mai puțini oameni vor urca alături de tine. Când ajungi la stadiul luării în stăpânire, al acțiunii, vei face parte dintr-un grup de elită; majoritatea oamenilor nu urcă atât de sus. Ei au ratat oportunitatea credinței și acțiunea vieții.

Exemplul lui Caleb

Există un exemplu în *Biblie*, al unui om pe nume Caleb, care a atins nivelul luării în stăpânire. Dacă citim povestea lui Caleb, ea se petrece la 45 de ani după ce el iscodise țara lui Canaan, aducând un raport bun. În momentul povestirii, israeliții își însușeau acest pământ. În *Iosua* 14, Caleb vorbește cu bătrânii aflați la conducere: „Eu eram de patruzeci de ani, când Moise, sluga lui Dumnezeu, m-a trimis din Cadeș-Barnea să iscodesc țara" (14, 7). Acesta este stadiul zăririi. Caleb continuă: „și eu i-am adus răspuns după dorința lui" (14, 7). Acesta este stadiul declarării.

Viziunea începe să-l stăpânească. Nu numai că o vede cu ochii, că o aude cu urechile, dar i-a pătruns în inimă. Începe să *simtă* ceea ce a văzut: „îți cer muntele acesta, de care a vorbit Domnul în ziua aceea; căci tu ai auzit în ziua aceea cuvântul acesta acolo. Acum acolo sunt fiii lui Enac, care au cetăți mari și tari, dar de va fi

Domnul cu mine, îi voi izgoni" (14, 12). Iosua, văzând angajamentul lui Caleb față de viziunea sa după ce trecuseră 45 de ani, i-a dat lui Caleb pământul: Caleb *a luat în stăpânire* ceea ce a *spus* că a *zărit*. Caleb nu e un exemplu singular în paginile *Scripturii*. Am descoperit că mulți oameni mari ai lui Dumnezeu au trecut prin aceste trei stadii înainte ca viziunea lor să devină realitate.

Zărirea — Oportunitatea credinței

Moise. Să ne oprim mai întâi asupra stadiului zăririi la unii dintre cei mai importanți conducători din *Biblie*. Moise este un prim exemplu de lider care a văzut oportunitatea credinței. Când mă uit la viața lui Moise așa cum o sintetizează autorul *Epistolei către evrei*, am impresia că Moise fusese motivat de fapt de viziunea sa.

> Prin credință, Moise, când s-a făcut mare, n-a vrut să fie numit fiul fiicei lui Faraon, ci a ales mai bine să pătimească cu poporul lui Dumnezeu, decât dulceața cea trecătoare a păcatului, socotind că batjocorirea pentru Hristos este mai mare bogăție decât comorile Egiptului, fiindcă se uita la răsplătire. Prin credință, a părăsit Egiptul, fără să se teamă de urgia regelui, căci a rămas neclintit, ca cel care vede pe Cel nevăzut. (*Evrei* 11, 24–27)

Moise era un mare conducător aflat în stadiul zăririi, un mare vizionar. Aș vrea ca tu să-ți dai seama de cele patru lucruri pe care Moise le-a îndeplinit cu ajutorul viziunii. Mai întâi, l-a ajutat să ia hotărâri dificile. A refuzat să fie numit fiu al fiicei Faraonului. Aceasta a fost o decizie grea; a renunțat la poziția sa regală; a renunțat la plăcerile Egiptului. A fost în stare să ia această decizie

pentru că a zărit o chemare mai înaltă, a avut o viziune mai înaltă.

Al doilea lucru pe care l-a făcut cu ajutorul viziunii este acela că a fost dispus să plătească prețul. El nu s-a bucurat de trecătoarele plăceri ale păcatului, ci a plătit prețul și a îndurat o viață grea alături de poporul lui Dumnezeu. A preferat să îndure în loc să se bucure — pentru că avea o viziune.

În al treilea rând, viziunea l-a ajutat pe Moise să trăiască pentru eternitate, nu pentru un timp limitat. Pentru că avea o viziune, nu mai era necesar să trăiască pentru ziua de astăzi; putea trăi pentru mâine. A considerat că apropierea de Cristos este mai de preț decât comorile Egiptului. De ce? Comorile Egiptului erau prezente, dar el căuta o răsplată a viitorului. Nu avea răsplata în mâinile lui, așa cum putea avea plăcerile și comorile din Egipt. Pentru că era un vizionar, el a trăit pentru mâine, nu pentru astăzi.

În al patrulea rând, viziunea l-a ajutat pe Moise să-și depășească frica. Datorită credinței, a părăsit Egiptul fără frică de răzbunarea Faraonului.

Am descoperit că o viziune va face pentru noi același lucru ca și pentru Moise. Ne va ajuta să luăm decizii dificile. Oamenii care nu pot să ia decizii dificile s-ar putea să se simtă rupți în două de lucruri ce par la fel de bune. Dar ceea ce-i face să nu fie în stare să aleagă ce e mai bine este faptul că nu au un țel — pentru că nu au o viziune.

O viziune ne va ajuta să plătim prețul. Ea ne oferă motivațiile pentru a renunța la lucrurile bune de acum în schimbul lucrurilor mai bune de mai târziu. O viziune ne va ajuta să ne ridicăm deasupra fricii. Ne face să nu mai fim imobilizați de monștri, așa încât să putem muta munții din loc.

Caleb. Am aruncat deja o scurtă privire asupra lui Caleb, dar să vedem acum ce a îndeplinit el cu ajutorul viziunii. Mai întâi, viziunea l-a ajutat să-și dezvolte convingeri. El spune în *Iosua* 14, 7 că, atunci când a văzut pământul, i-a spus lui Moise că acel pământ îi stăpânește inima. Viziunea i-a dat convingere. A fost în stare să înfrunte celelalte iscoade și să-și urmeze viziunea.

Viziunea l-a ajutat să se supună lui Dumnezeu. Inimile celorlalți începeau să se umple de frică, dar el a spus „eu am urmat hotărât Domnului Dumnezeului meu" (*Iosua* 14, 8). De ce? Pentru că avea o viziune.

L-a ajutat să rămână tânăr. Am auzit cu toții de Vitamina B și de Vitamina C, dar cea mai bună este Vitamina V, Vitamina Viziunii. Când oamenii iau Vitamina V, ei se revitalizează în fiecare zi. Vârsta nu devine niciodată o problemă, pentru că ei au mereu un scop, au un vis și au o viziune. La 85 de ani, Caleb era gata să meargă la război pentru pământul său. Forța lui nu a scăzut. De ce? Vitamina V. El a avut o viziune.

Viziunea l-a ajutat să-și apere pământul. În cele din urmă, a intrat în posesia lui — pentru că mai întâi l-a văzut.

Deseori întâlnesc oameni care sunt îngropați de problemele vieții. Totuși, nu problemele sunt acelea care îi țintuiesc la pământ, ci lipsa lor de viziune. O viziune mare te va ajuta să depășești orice problemă, în vreme ce o viziune mică sau lipsa de viziune va face ca problema cea mai mică să însemne o poticnire, împiedicându-te să devii ceea ce trebuie să devii.

Avram. Condiția preliminară pentru a poseda un pământ nou este zărirea. Povestea lui Avram și a lui Lot ne oferă un exemplu excelent. Când Avram i-a dat lui Lot posibilitatea să-și aleagă primul pământul, Lot a luat câmpiile bine udate de apele Iordanului. Avram a

luat ce a rămas, adică am putea presupune că un pământ mai puțin bun. „Deci a zis Domnul către Avram, după ce s-a despărțit Lot de dânsul: «Ridică-ți ochii și, din locul în care ești acum, caută spre miazănoapte, spre miazăzi și răsărit și spre mare, că tot pământul, cât îl vezi, ți-l voi da ție și urmașilor tăi pentru vecie»" (*Facerea* 13, 14–15). Avram a fost încurajat să facă trei lucruri. Mai întâi, Dumnezeu i-a spus „privește". Apoi a adăugat „din locul în care stai". Lucrurile sunt mult mai complexe decât par. El i-a spus lui Avram că toate oportunitățile pentru succes pot fi văzute chiar din locul în care se găsea. Un reporter de la un post de televiziune local l-ar fi urmat pe Lot spre câmpiile bine udate ale Iordanului, pentru că se părea că Lot a luat tot ceea ce era mai bun, dar Dumnezeu i-a spus lui Avram să privească dincolo de ceea ce pare lucios și prețios, verde și roditor, și i-a spus să privească din locul în care stătea. El i-a spus lui Avram să zărească oportunitățile ce-i stăteau în față.

De prea multe ori vrem să vedem lucrurile prin ochii altora; vrem să avem munții lor și să privim la pășunile lor. Dar Dumnezeu i-a spus lui Avram: „Avram, nu trebuie să te duci unde este Lot; stai chiar aici și privește. Unde te găsești tu sunt oportunitățile." Vestea cea bună este că indiferent unde te găsești, indiferent care au fost sorții tăi în viață, sub picioarele tale este aur. Tot ce ai de făcut este să zărești și să crezi.

Al treilea lucru pe care El i l-a spus lui Avram a fost „privește în toate direcțiile". Nu cred că în Scriptură este întâmplător faptul că El le numește pe fiecare în parte: miazăzi, miazănoapte, răsărit și apus. A pierde din vedere un aspect înseamnă a nu-l înțelege. El trebuia să le numească, pentru că unele dintre aceste zone nu arătau prea promițător. Poate că dacă Dumnezeu

i-ar fi spus „Avrame, îți dau cel mai bun pământ", Avram nici nu ar fi privit atent acele zone, pentru că își știa bine pământul.

Viziunea apare întotdeauna înaintea victoriei. Iacov spune „nu aveți, pentru că nu cereți" (*Iacov* 4, 2). Oare nu cerem pentru că nu zărim? Soția mea și cu mine știm bine ce se întâmplă când îl luăm pe fiul nostru, Joel, la cumpărături. Micuțul se plimbă prin magazin și vede oportunitățile. Există puține lucruri la vânzare cărora el să nu le găsească o folosință. Fie că e vorba de un magazin de jucării sau de unul de draperii, nu dă greș niciodată când e vorba să găsească ceva de care să aibă o nevoie disperată, un lucru pe care trebuie neapărat să-l aibă. Este întotdeauna gata să iasă și să-și ia în posesie pământul. Însă preferăm să-l stăpânim noi pe el și-l împingem înapoi în mașină, pentru că niciodată nu-și dorește să aibă ceea ce nu vede. Ideea este aceasta: pentru a avea un lucru trebuie să-l zărești mai întâi.

Concentrează-ți viziunea

Există patru aspecte sub care avem nevoie să ne adaptăm viziunea. Mai întâi, oare mă văd *pe mine* în mod corect? Cum putem să ne vedem pe noi înșine cu acuratețe? Petrece mult timp în rugăciune și în meditație. Observă permanent problemele care apar în viața ta. Ce fel de probleme sunt și când apar? Dacă problemele tale au o natură similară și apar în aceleași tipuri de situații, înseamnă că nu te-ai confruntat niciodată cu cauza. Pune-ți anumite întrebări: ce tipuri de împrejurări mă fac să manifest emoții puternice, fie ele pozitive sau negative? Cu ce fel de oameni îmi petrec cel mai mult timp? Ce daruri spirituale posed și dacă le folosesc? Cum trăiesc eu în lumina cunoașterii mele despre

Dumnezeu? Dacă există zone în care eșuezi repede, încearcă să identifici motivele.

Cel de-al doilea lucru pe care trebuie să îl înțelegem sunt *dorințele interioare*. Dacă ai putea fi tot ce vrei să fii și să faci tot ce vrei să faci, ce ai fi sau ce ai face? Ce îți aduce cu adevărat bucurie în viață? Dacă poți răspunde la această întrebare, ți-ai identificat dorințele interioare. Cunoașterea acestei aspirații te va ajuta să-ți atingi potențialul.

Avem nevoie să zărim *resursele*, interne și externe, pe care le avem. Care sunt punctele tale tari? Ce te poate inspira, ajutându-te să posezi pământul? Ești înconjurat de oameni care te sprijină? Te folosești în propriul beneficiu de experiențele trecute? Profiți de oportunitățile care apar?

În al patrulea rând, este necesar să avem o vedere clară asupra lui *Dumnezeu*. Trebuie să-L vedem ca pe un Dumnezeu Care „poate să facă, prin puterea cea lucrătoare în noi, cu mult mai presus decât toate câte cerem sau pricepem noi" (*Efeseni* 3, 20).

Declararea — Cuvântul credinței

În *Epistola către evrei* 11, există o listă cu exemple de credință activă. Cei ce au credință sunt descriși succint în versetul 13:

> Toți aceștia au murit întru credință, fără să primească făgăduințele, ci văzându-le de departe și iubindu-le cu dor și mărturisind că pe pământ ei sunt străini și călători.

Mai întâi, ei au *zărit* făgăduințele — astfel, au văzut credința. Apoi au mărturisit sau au *declarat* că sunt străini și călători pe pământ — astfel, ei au declarat credința.

Treptele nivelului declarării

Există patru trepte pentru a ajunge la declararea credinței. Cum să faci din credința ta interioară o mărturisire exterioară? Mai întâi, ai nevoie de *încrederea* de a spune ceea ce crezi. Multe visuri mor pentru că visătorilor le lipsește încrederea de a le declara. De câte ori nu suntem siguri pe noi înșine sau pe proiectele noastre, rămânem tăcuți. Nu vorbim pentru că vrem să salvăm aparențele!

Declararea implică *angajament*. Multe visuri mari au murit pentru că visătorii nu s-au angajat să le declare. Ceilalți oameni nu pot să urmeze speranțele noastre interioare; ei urmează angajamentele noastre vizibile. Atunci când ceilalți vor vedea că ne arde un vis și că acel vis ne face să acționăm, ei ne vor urma. Angajamentul este contagios. Oamenii vor pricepe doar ce ai priceput tu înainte.

Cel de-al treilea pas al declarării este buna *comunicare*. Multe visuri mari mor pentru că visătorilor le lipsește capacitatea de a le transmite. Acest lucru este foarte important. Există patru feluri prin care învață oamenii: ascultarea, discuția, privitul și descoperirea sau participarea. Cel mai eficient dintre ele este descoperirea sau participarea. Trebuie să-i ajuți pe oameni să descopere ei înșiși visul, permițându-le să participe. Ei au nevoie să audă, să discute despre vis și să-l vadă prinzând realitate. Însă visul nu este comunicat eficient dacă ei nu participă la el.

Dacă ajungem la nivelul declarării, avem nevoie și de un al patrulea lucru, iar acesta este *convingerea*. Multe visuri mari mor pentru că visătorilor le lipsește convingerea de a acționa în ceea ce le privește. Există o diferență între convingere și angajament. Angajamentul mă

face să continui atunci când mă aflu în situații dificile. Convingerea îi face pe ceilalți să continue atunci când se află în situații dificile. Oamenii din jurul nostru sunt motivați de emoție, de convingerea pe care o avem, de acest simț moral tangibil. Oamenii nu urmează un conducător din cauza caracterului lui; îl urmează din cauza convingerii lui. Oamenii nu fac diferite lucruri pentru că așa ar fi corect; ei le fac pentru că simt că este corect. Când acționăm din convingere, ceilalți se simt atrași de noi. Fără convingere, s-ar putea să comunicăm adevăruri, dar nu vom avea discipoli. Vom avea oameni care au la dispoziție răspunsurile corecte, dar nu vom avea oameni care își trăiesc corect viața.

Nivelul declarării necesită, deci, încredere — adică cunoaștere; angajament — adică a face; comunicare — adică a arăta; și, în cele din urmă, convingere — adică a simți. Pentru a putea spune credința trebuie să cunoști, să faci, să arăți și să simți — atunci vei putea să spui.

Luarea în stăpânire — Acțiunea credinței

Puțini vor trece Iordanul pentru a-și lua în stăpânire premiul. Cred că există patru motive pentru care unii dintre noi ajung până la malul râului, iar apoi nu îl mai traversează și nu își mai iau în posesie pământul. Mai întâi, suntem prea aproape de succes pentru a risca eșecul. Frica de eșec este probabil ceea ce-i reține pe mulți oameni, mai mult decât orice altceva, de la o acțiune pozitivă.

Cel de-al doilea motiv pentru care nu luăm în stăpânire este acela că acest nivel necesită *disciplină*. Dacă vei acționa pe baza visului tău, aceasta va însemna să faci mai mult decât să stai pe canapea. Va trebui să-ți sufleci mânecile și să te apuci de treabă. Nu e nevoie de nicio

disciplină pentru a visa, dar e nevoie de disciplină pentru a face reale acele visuri.

Cel de-al treilea motiv pentru care oamenii nu iau în stăpânire este acela că la acest nivel simpla preocupare se desparte de angajament. Am descoperit că poți să faci aproape pe oricine să facă orice. Poți să determini pe oricine să manifeste precupare față de ceva. Dar există puțini oameni dispuși să părăsească nivelul preocupării pentru cel al implicării.

Acest nivel necesită *timp*. Dacă vrei să îți iei în stăpânire visul, va trebui să faci un angajament de durată. Poți să-ți spui visul într-o clipă, dar rareori poți să-ți iei în stăpânire în timpul unei vieți un vis cu adevărat valoros.

Asigură-te că-ți vei împlini visul!

Cum putem să ne asigurăm că ne vom împlini visul de o viață? Vreau să vă sugerez șase lucruri:

Pune visurile în cuvinte
Examinează-ți motivele
Gândește-te la opțiuni
Utilizează-ți resursele
Îndepărtează ce nu este esențial
Îmbrățișează ce este esențial

Primul lucru este a pune visurile în cuvinte. Scrie-le pe hârtie. Uită-te la ele. Examinează-ți apoi toate motivele. Va trebui să te întrebi: *De ce oare fac eu asta? Sunt oare motivele mele pure și drepte*? Dacă motivele nu sunt drepte, visul va muri. Asigură-te de la început că motivele sunt corecte.

Ia în considerare toate opțiunile pe care le ai. Acum, că ți-ai pus visurile în cuvinte și ți-ai examinat motivele, stai jos și gândește-te la toate opțiunile pe care le

ai. Prin câte căi poți atinge acest scop? Există mai multe opțiuni. Toată lumea are nevoie de un plan de ansamblu, toată lumea are nevoie de un plan B, de un plan C și de un plan D. Apoi, utilizează-ți resursele. Găsește în jurul tău oameni care au un vis similar și lucrează împreună cu ei.

Urmează apoi înlăturarea a ceea ce nu este esențial. Scapă de bagajul excesiv din spate, de orice te îngreunează în atingerea visului. Apoi, îmbrățișează provocările. Vizualizează dificultățile ce-ți stau în față și reacționează pozitiv, nu negativ. Învață să extragi din acele provocări cel mai bun lucru, cel pe care Dumnezeu îl are pentru tine.

În februarie 1973, pe vremea când autobuzele parohiale erau foarte mari, am fost la o conferință în Lynchburg, Virginia. Jerry Falwell vorbea despre autobuze și a provocat 5 000 de oameni să-și împlinească visul de a avea un autobuz parohial. Dumnezeu a început să-mi vorbească în inimă și mi-a spus: „John, poți avea într-un an încă pe atâția oameni câți ai acum la biserică și care să vină cu autobuzul." Audiența mea număra în medie 418 oameni. Îmi amintesc că m-am întors la Holiday Inn și am stat pe podea, spunându-mi: „Doamne, chiar vrei să fac asta?" Falwell spusese: „Mâine, o să vă dau un cartonaș pe care să vă scrieți numele și numărul de oameni pe care o să-i aduceți cu autobuzele într-un an. O să veniți cu cartonașele în față, iar noi o să le citim." M-am gândit: *„Oh, nu, o să le citească în fața a 5 000 de oameni din toată lumea!"* M-am luptat cu această idee toată noaptea. A doua zi, am luat cartonașul și am scris pe el 418 — iar eu nici măcar n-aveam autobuz! Cu frică și tremurând am înmânat cartonașul, care a fost citit în fața a 5 000 de oameni. M-am gândit: *„Acesta este cel mai rău lucru pe care l-am făcut în viața mea!"* Dar faptul că am spus-o m-a motivat. Falwell a adresat o scrisoare consiliului bisericii mele, comunicându-le scopul meu, iar eu a trebuit să pornesc să strâng bani pentru autobuz înainte ca această problemă să fi fost măcar supusă consiliului. Important este faptul că exact la un an după acea zi, aduceam cu autobuzul 438 de oameni. De ce? Pentru că am înaintat și am luat în stăpânire visul.

Un prim pas spre luarea visului în stăpânire

Ce provocare de a face ceva sau de fi ceva zărești că îți va arunca Dumnezeu anul viitor? Cui vei împărtăși acest vis în următoarele două săptămâni? Cum îți vei lua în stăpânire acest scop și cum îl vei face să devină realitate? Ia-ți chiar acum cinci minute și scrie răspunsurile la aceste întrebări pe un cartonaș de 9x15 cm. Apoi scrie câțiva pași pe care-i vei face acționând pentru a-ți lua în stăpânire visul. Pune acest cartonaș într-un loc vizibil. Citește-l dimineața, ziua acționează în funcție de ceea ce scrie pe el, fă o evaluare seara și roagă-te pentru scopul tău noaptea. Nu lăsa oportunitățile să treacă pe lângă tine. În lume, sunt mulți oameni care le *zăresc*. În lume, sunt unii oameni care le *spun*. Puțini sunt însă cei care le *iau în stăpânire*. Scrierea acestui cartonaș este primul pas către atingerea nivelului luării în stăpânire a visului.

7

Principiul celor 101%

Eficacitatea conducerii noastre este determinată de capacitatea de a stabili legături cu ceilalți. Conducerea înseamnă *influență*. Fie că este o conducere eficientă, pozitivă sau o conducere ineficientă, negativă, o persoană care conduce alți oameni are influență — prin ceea ce spune, prin ceea ce gândește, prin ceea ce face ea îi influențează pe cei ce o urmează.

Relațiile tale cu ceilalți hotărăsc felul în care îi vei influența. Sunt ei în grija ta? Răspund ei în fața ta? Ești consecvent și abordabil? Manifești o atitudine pozitivă? Relațiile tale cu oamenii din jur vor însemna mai mult decât orice altceva pentru eficiența ta de conducător. Prea adesea încercăm să separăm faptul de a conduce de relațiile cu oamenii. Privim relațiile din perspectiva poziției, a titlului sau a numelui.

Relațiile lui Isus cu ceilalți oameni

În *Ioan* 10, găsim înțelesul biblic al relațiilor pe care le are conducătorul cu ceilalți oameni. Isus, descriindu-l pe Păstorul cel bun, spune:

> Oile ascultă de glasul lui, și oile sale le cheamă pe nume și le mână afară. Și când le scoate afară pe toate ale sale, merge înaintea lor, și oile merg după el, căci cunosc glasul lui. Iar după un străin, ele nu vor merge, ci vor fugi de el, pentru că nu cunosc glasul străinilor. (*Ioan* 10, 3–5)

În acest pasaj, sunt descrise trei componente din relațiile cu ceilalți ale conducătorului. Prima componentă constă în faptul că păstorul își cunoaște foarte bine oile. El le recunoaște imediat pe fiecare în parte. Oile îi cunosc vocea, iar el le știe numele. Păstorul o știe personal pe fiecare dintre ele.

Cea de-a doua componentă a relațiilor pe care le are conducătorul constă în aceea că ele sunt construite pe încredere. Păstorul le cunoaște după nume, iar ele au încredere în el. Aud vocea lui și vin la el, dar fug de omul străin. Din aceasta înțeleg că oricând conducătorul trebuie să fie vrednic de încrederea celor ce îl urmează.

Cea de-a treia componentă constă în aceea că relațiile au un model. Păstorul merge înaintea oilor, iar ele îl urmează.

Cineva le-a cerut directorilor celor mai importante companii din Statele Unite să spună ce trăsături ar dori cel mai mult să aibă cei pe care-i angajează. Majoritatea au răspuns că își doresc cel mai mult să vadă la cei ce vin în companiile lor abilitatea de a lucra împreună cu alți oameni. Bineînțeles, ei cer și alte abilități și competențe, dar mai mult decât acestea, vor oameni care să lucreze bine cu ceilalți. Dacă poți avea relații bune cu ceilalți, poți supraviețui aproape oricărei situații din viață. John Rockefeller, cel ce a construit corporații gigantice, spunea: „Pentru iscusința de a intra în relație cu oamenii, plătesc mai mult decât pentru orice altă iscusință de sub soare."

Într-un sondaj efectuat asupra a 2 000 de patroni, respondenților li se cerea să verifice dosarele ultimelor trei persoane care fuseseră concediate și să spună care a fost cauza. În două din trei cazuri, răspunsul a fost

același: angajații nu se înțelegeau cu ceilalți oameni. Oamenii nu își pierd slujbele pentru că le lipsesc calitățile. Și le pierd pentru că le lipsește abilitatea de a avea relații eficiente cu ceilalți.

În acest capitol, ne vom ocupa de două lucruri: de stăpânirea conflictelor apărute în relațiile cu oamenii, fapt pe care eu îl consider problema numărul unu a oamenilor aflați în funcții de conducere, și de felul în care poți construi relații eficiente.

Stăpânirea conflictelor

Secretul stăpânirii cu succes a conflictelor constă în a trăi în conformitate cu principiul celor 101%. Dacă sub umbrela conducerii tale există cineva care are înclinația de a se încăpățâna, găsește acel minim de 1% asupra căruia voi doi să cădeți de acord și dă-i tot ce ai — 100% din efortul și capacitatea ta. Fă ca acel 1% al acordului dintre voi să fie legătura care să vă țină împreună.

Avem tendința de a generaliza și de a idealiza relațiile. Vă amintiți parabola cu oaia rătăcită? O oaie nu s-a supus și a dispărut; a părăsit securitatea turmei pentru a acționa de capul ei. Păstorul putea să spună: „E mai bine fără tine — o să fii mâncare pentru lei." Dar nu, păstorul a părăsit celelalte 99 de oi, care erau în siguranță și a plecat în căutarea celei pierdute (v. *Luca* 15, 4–6). Acesta este un exemplu pentru cele 101 procente. Păstorul a căutat oaia până a găsit-o. A cheltuit multă energie pentru a dezvolta relația cu acea singură oaie care nu era în stână alături de restul oilor. Acesta este principiul celor 101%.

Vreau să vă expun zece porunci în vederea stăpânirii conflictelor. Cred că ele vă vor fi de folos, pentru că

fiecare dintre noi are momente când trebuie să transforme o relație care nu e sănătoasă într-una sănătoasă.

Cele zece porunci ale stăpânirii conflictelor

Urmează principiul celor 101%. În ultima mea biserică, aveam un prieten care mi-a făcut tot felul de dificultăți. Același lucru li se întâmplase și celor doi pastori dinaintea mea. De fapt, sunt destul de sigur că el fusese motivul pentru care ei plecaseră din biserica aceea. Timp de luni de zile, m-am gândit și m-am rugat să găsesc calea de a dezvolta o relație cu el. Căutam acel 1%. El și soția sa adoptaseră doi copii, la fel ca și familia mea. În noaptea de Halloween, am luat-o pe fiica mea, Elizabeth, care avea 2 ani, și am mers acasă la el și i-am bătut în ușă. O pregătisem dinainte pe fiica mea să meargă la el să-l îmbrățișeze și să-i spună că îl iubește. Așa a făcut, iar el s-a înduioșat. Privindu-l cum stătea cu lacrimi în ochi, am știut că am găsit spărtura din carapacea lui și acel 1% pe care-l aveam în comun — copiii adoptați. Pe acest lucru am început să construim o relație care a devenit una de succes. Acesta este principiul celor 101%.

Iubește oamenii mai mult decât opiniile. Oricine își iubește propriile opinii mai mult decât își iubește prietenii își va apăra opiniile și-și va pierde prietenii. Oamenii care nu întrețin relații eficiente au de obicei o mai mare prețuire pentru opiniile lor decât pentru semeni. Este necesar să ne dăm un pas înapoi și să privim la ceea ce este cu adevărat important pentru noi. Este acest lucru folositor sau este un obstacol în calea bunelor relații cu ceilalți oameni?

Acordă-le celorlalți prezumția de nevinovăție. De obicei, pe noi ne conducem după inimile noastre, iar pe ceilalți

îi conducem după mintea noastră. Avem îndurare față de noi înșine, dar nu și față de o altă persoană. Dacă vrei să construiești relații bune, urmează această regulă: când te ocupi de tine însuți, folosește-ți mintea; când te ocupi de ceilalți, folosește-ți inima.

Învață să fii flexibil. Thomas Jefferson a spus odată: „În ceea ce privește principiile, fii ca o stâncă. În chestiuni de gust, lasă-te dus de curent." În ultima biserică unde am lucrat, când oamenii din consiliu au decorat interiorul, nu mi-a plăcut deloc ce au făcut, dar m-am gândit că acest lucru nu e foarte important. Însă atunci când va fi vorba de mesajul evanghelic, nu am să cedez în fața nimănui — aceasta este o chestiune de principiu. Dar dacă vorbim despre culoarea covorului sau a vopselei folosite pentru bănci, mă las dus de curent. Învață să fii flexibil în viață. Cu cât un om este mai măreț, cu atât este mai flexibil. Conducătorii buni învață să spună „îmi pare rău" mai repede decât cei pe care-i conduc. Conducătorii eficienți știu cum să dea înapoi; ei nu simt permanent nevoia de a-și apăra drepturile; au învățat să facă diferența între principii și gusturi; au învățat să fie flexibili.

Oferă-i o ușiță de scăpare persoanei cu care te afli în conflict. Am văzut oameni apărându-și faptele nu pentru că știau că au dreptate, ci pentru că mândria nu îi lăsa să poată da înapoi. Doar un conducător puternic poate să ușureze situația cuiva care a fost înfrânt și să-l lase să salveze aparențele. Odată ce am arătat ce era de arătat, să ne retragem.

Verifică-ți atitudinea. De multe ori sunt dezvoltate relații greșite din cauza unor atitudini greșite. Trebuie să-ți pui întrebări care să te ajute să știi când atitudinea ta este corectă sau greșită. De exemplu, dacă ești în conflict cu mai mulți oameni, e foarte probabil ca problema

să fii tu însuți, nu ei. Întreabă-te: mă aflu permanent în conflict sau aceasta este o excepție? Dacă este o excepție, atitudinea ta este probabil bună. Atitudinea cu care întâmpinăm oamenii determină într-o mare măsură percepția noastră asupra a ceea ce cred ei despre noi. Verifică-ți atitudinea.

Nu reacționa exagerat la conflicte. Cu siguranță, vei avea parte de conflicte; nu înrăutăți lucrurile reacționând exagerat. Nu arunca o bombă când este suficientă o piatră. Dacă te aștepți la conflicte, e mai bine să le abordezi cu grijă.

Nu adopta o atitudine defensivă. Nu câștigi niciodată într-o relație atunci când ai o atitudine defensivă. Un conducător sigur pe el știe cum să spună: „Îmi pare rău, am greșit. Am înțeles greșit. Iartă-mă, te rog." În momentul în care te aperi singur, în momentul când te ridici pentru ceea ce ți se cuvine, vei declanșa o bătălie. Nu rezolvăm niciodată diferendele fiind defensivi.

Spune bun-venit conflictului. Învață din experiența conflictului. Celor mai mulți dintre noi nu le plac conflictele, dar putem să mulțumim pentru că le avem dacă din ele învățăm ceva. Conflictele îți vor da fie ulcer, fie o înțelegere mai bună a lucrurilor: tu alegi.

Asumă-ți visul. Mulți oameni nu pot stăpâni un conflict pentru că le este frică să întindă mâna primii. Dacă relația mea cu tine este în criză și îmi întinzi mâna în sens de prietenie, cum te-ai simți dacă eu aș refuza-o? Mai întâi, ai să te simți ridicol stând acolo, cu mâna în aer. Apoi te vei simți respins. Mulți oameni nu stăpânesc conflictele pentru că nu vor să fie respinși. Ei nu sunt dispuși să-și asume acest risc.

Când mi-am dat seama că voi fi un conducător, am stat o zi întreagă și am scris toate felurile în care poate fi rănit un conducător. După ce am scris câteva zeci de

astfel de modalități, le-am împărțit pe categorii. Am ajuns la concluzia că un conducător va fi totdeauna rănit. Nu lăsa pe nimeni să te convingă că toată lumea te va iubi în permanență. Dacă ești în fruntea oamenilor, vei fi rănit. Chestiunea nu este dacă vei fi rănit sau nu, ci în ce fel vei fi rănit. Am decis că eu voi fi rănit pentru că am încredere în oameni și devin vulnerabil în fața lor. Cunosc oameni care spun: „Nu o să mă apropii de oameni, și în consecință ei nu mă vor răni." Am văzut oameni închizându-se într-un turn de sticlă; ei arată bine pe post de manechine, dar sunt conducători slabi. Pentru că sunt dispus să fiu rănit, mi-am dat seama că există oameni în care am avut încredere, oameni în care am crezut și care s-au dezvoltat pentru că am riscat să mă apropii de ei; am riscat să fiu respins de ei. De multe ori, merită să-ți asumi riscuri. Permite-ți să fii vulnerabil.

Cultivarea bunelor relații

Din fericire, nu trebuie să ne ocupăm doar de conflicte. Avem și relațiile bune. Cum putem să le îmbunătățim? În *Ioan* 10, putem găsi trei lucruri de făcut pentru a ne cultiva relațiile: să cunoaștem oamenii, să îi dezvoltăm și să le arătăm. Relațiile încep cu cunoașterea, continuă cu dezvoltarea și culminează cu faptul de a arăta. A cunoaște: Isus Și-a chemat oile după nume. A dezvolta: ele I-au auzit vocea și au venit la El. A arăta: Isus a mers înaintea oilor Sale, iar ele L-au urmat.

A cunoaște. Vreau să vă dezvălui ABC-ul dezvoltării unor relații eficiente. *Recunoaște* nevoia de ceilalți. Pentru ca relațiile tale să fie cultivate în mod eficient, trebuie să admiți că ai nevoie de alți oameni în viața ta. Pavel ne învață că „acum sunt multe mădulare, însă un

singur trup. Și nu poate ochiul să zică mâinii: N-am trebuință de tine; sau, iarăși capul să zică picioarelor: N-am trebuință de voi" (*I Corinteni* 12, 20–21). Un creștin complet este plin de Duhul Sfânt, dar este completat de diferiții prieteni cu care este dăruit. Prietenii sunt esențiali. Recunoaște că ai nevoie de ei. Până când nu vei face aceasta, nu vei reuși niciodată să cultivi relații eficiente.

Crede în valoarea celorlalți. Carlisle spunea: „Un om mare își arată măreția în felul în care tratează un om mic." Prețul pe care-l pui pe oameni arată dacă ești un motivator sau un manipulator al semenilor. Motivarea înseamnă a conlucra în vederea unui avantaj reciproc. Conlucrăm datorită beneficiilor pe care cu toții le avem; manipularea înseamnă a conlucra în vederea propriului avantaj. Este o diferență. Cu un motivator, toată lumea câștigă. Cu un manipulator, câștigă doar „conducătorul".

Concentrează-te asupra oamenilor, nu asupra programelor. Singurele lucruri pe care le va salva Dumnezeu de pe această planetă sunt oamenii Lui. Prin urmare, dacă vrei să-I slujești permanent lui Dumnezeu, trebuie să construiești ceva în viețile celorlalți. Schimbarea programelor nu va stabili ceva durabil; schimbarea felului de a fi al oamenilor va face acest lucru. Câțiva dintre cei mai nefericiți oameni pe care-i cunosc sunt oameni care construiesc și schimbă programe. Pe de altă parte, cei mai fericiți oameni pe care-i cunosc sunt cei care construiesc și schimbă oamenii. Ce ai de gând să faci în viață? Concentrează-te asupra oamenilor.

Dezvoltă. Dacă vrei să-i ajuți pe oameni să se dezvolte, trebuie să fii disponibil atunci când au nevoie de tine. Oamenii care trec prin perioade grele au nevoi profunde, cărora trebuie să cauți să le ieși în întâmpinare. Dacă

vei face astfel, vei descoperi că relațiile tale cu ei se adâncesc. Momentul potrivit este mai important decât durata unei relații. Să pătrunzi în viața oamenilor atunci când ei au cu adevărat nevoie de tine este mai important decât să fii cu ei tot timpul, atunci când nu au nevoie de tine.

Fii un conducător pe care oamenii se pot baza. Relațiile se dezvoltă prin consecvență și se alterează din cauza unei proaste dispoziții sufletești. Fii abordabil. Ai vrut vreodată să te întâlnești cu cineva care are o dispoziție extrem de schimbătoare, dar ai ezitat pentru că nu ai știut dacă acea persoană îți va arăta dragoste sau te va arunca pe ușă afară? În calitate de conducător, fii un om de nădejde, astfel încât oamenii să se simtă bine când vin la tine.

Fii un conducător care inspiră siguranță. Relațiile se dezvoltă într-o atmosferă de sprijin moral. Există mulți oameni care nu se simt în siguranță; pentru că ei au nevoie de încurajare, trebuie să fii un încurajator. Margaret și cu mine am purtat recent o discuție cu instructorul de gimnastică al fetei noastre. El avea o problemă: nu pricepea cât de important este să-i sprijini moral pe oameni; în timpul orelor, le făcea imediat reproșuri copiilor atunci când greșeau, dar nu știa cum să spună: „A fost bine. Ai făcut cum trebuie acel lucru." L-am încurajat să folosească cuvinte de îmbărbătare atunci când i se adresează lui Elizabeth. Acordă-le oamenilor sprijin moral. Astfel, se dezvoltă.

Fii un conducător inventiv. Relațiile se dezvoltă atunci când cineva are răspunsuri la întrebări. Este necesar să devii un om care rezolvă problemele. Contribuie cu ceva. Tuturor ne place să fim în preajma oamenilor care ne fac să ne încordăm, ne învață și ne ajută să ne dezvoltăm.

Arată. Oamenii fac ceea ce văd. Pentru a cultiva relațiile cu oamenii, trebuie să le influențăm capacitățile lor bune. Pe oameni nu îi interesează ce știi, dar vor înțelege cât de mult îți pasă datorită acțiunilor tale, și nu spuselor tale.

În unele studii făcute asupra conducerii în mediile de afaceri americane, s-a arătat că persoanele cu funcții executive petrec trei sferturi dintr-o zi de muncă cu *oamenii*. Cel mai mare cost în majoritatea afacerilor îl reprezintă *oamenii*. Toate planurile celor aflați în funcții executive sunt duse la bun-sfârșit sau eșuează din cauza *oamenilor*. Relațiile cu oamenii vor determina succesul activității noastre de conducere. Putem să lucrăm cu oamenii sau putem să ne războim cu ei. Putem fi ca un plug sau ca un buldozer: plugul brăzdează pământul, îl fertilizează, îl cultivă, îl face bun pentru ca plantele să crească; buldozerul nivelează pământul, împingând obstacolele din cale. Atât plugul cât și buldozerul sunt instrumente folositoare, dar unul demolează, în timp ce celălalt cultivă. Conducătorul care se aseamănă unui plug vede în oameni bogățiile care așteaptă să fie descoperite și cultivate; conducătorul de tip buldozer vede în oameni obstacolele care trebuie distruse. Fii un cultivator!

8

Să ne rezolvăm problemele, dar să ne salvăm porcii!

Conducând conferințele conducătorilor de biserici, le-am cerut pastorilor să-mi spună ce cred ei că se poate face pentru a dezvolta o biserică. Am discutat 15 sau 20 de minute și am umplut o tablă cu modalitățile în care se poate dezvolta o biserică. Aveam pe această tablă toate elementele esențiale pentru a clădi o biserică. După ce am revăzut lista, le-am arătat că *știm* cu toții cum se clădește o biserică. Avem deja pe rafturi 50 de cărți despre cum se dezvoltă o biserică. Avem deja toate răspunsurile. Chestiunea nu este de a *ști* cum să clădim o biserică; chestiunea este dacă suntem dispuși să *plătim prețul* pentru a face ca acest lucru să se întâmple.

Odată, în drum spre ținutul gadarenilor, pe Isus L-au întâmpinat doi demonizați. El a scos demonii din ei, trimițându-i într-o turmă de porci. Turma a alergat către mare și s-a aruncat în ea (*Matei* 8, 28-34). Până să vină Isus, în acea comunitate exista o problemă reală. De fiecare dată când oamenii treceau pe lângă cimitir, demonizații ieșeau, sălbatici și dezbrăcați, și îi atacau. Dar oamenii nu au fost fericiți când porcii li s-au aruncat în mare, chiar dacă astfel dispăruseră și demonii. Ei voiau să scape de demonizați, dar nu voiau să-și piardă porcii.

Acest fragment biblic îmi amintește de oamenii care vor ca Dumnezeu să le rezolve problemele fără să-i coste nimic. Ei vor toate soluțiile, dar nu vor să plătească nimic.

Iată ce observații încep să se reliefeze în ceea ce privește acest incident. Oamenii nu sunt dispuși să plătească prețul pentru a-și vedea problemele rezolvate. Eu cred că aceasta este cea mai clară lecție. Vor să scape de demonizați, dar vor și să își salveze porcii. Mi se pare, de asemenea, interesant faptul că demonii nu voiau să părăsească ținutul gadarenilor. Ei voiau să rămână acolo. Fără îndoială că își dădeau seama de un lucru bun atunci când îl vedeau; ei înțeleseseră că oamenii din acea zonă erau o pradă ușoară.

Nu vrem să ne confruntăm cu schimbările sau cu problemele. Chiar atunci când Dumnezeu Însuși le aduce în viețile noastre, vrem să scăpăm de ele, vrem să ne eliberăm de ele fără tulburare. Vrem beneficii fără note de plată. Vrem succes fără sacrificiu. Dar lucrurile nu se întâmplă așa. Nu ne putem permite să ne lăsăm purtați într-un stil de viață care plasează odihna înaintea rezultatelor. Trebuie să spunem bun-venit schimbărilor pe care le aduce Duhul lui Dumnezeu și să le acceptăm în condițiile puse de El, și nu în condițiile noastre. De noi depinde să imprimăm un anumit ritm pentru cei care ne urmează, oricare ar fi costul.

Să vorbim despre costurile presupuse de faptul de a fi conducători. Care este prețul real pentru a avea credibilitate, putere și autoritate în activitatea noastră de conducere?

Conducerea înseamnă disconfort

Dacă vrei să fii un conducător de succes, vei avea parte de o mare cantitate de disconfort.

În revista *Success*, în numărul din octombrie 1985, exista un citat din *Doing It Now* (*Fă-o acum*) de Edwin C. Gliss, care m-a acaparat cu adevărat:

Trăim într-o cultură care adoră confortul. În acest secol, am fost martori la cel mai mare asalt asupra disconfortului din istoria rasei umane. Am învățat să ne controlăm mediul înconjurător prin încălzirea centrală și aerul condiționat. Cu ajutorul mașinilor și al computerelor am redus corvoada. Am învățat să controlăm durerea, depresia și stresul. Am produs chiar un antidot electronic pentru plictiseală — prin televiziune și jocuri video. Majoritatea acestor lucruri sunt bune. Dar, din păcate, se creează impresia că scopul vieții este de a atinge o lăudată stare de Nirvana, o absență totală a sforțării sau a străduinței. Accentul se pune pe consum, nu pe producție; un hedonism pe termen scurt în locul unei satisfacții pe termen lung. Căutăm împlinirea imediată a dorințelor noastre fără a plăti nimic.

Viața nu merge în felul acesta. Cel puțin nu pentru mulți și nu pentru mult timp. Una dintre maximele favorite ale lui Benjamin Franklin era: „Nu există câștig fără durere." Marele scop de a deveni ceea ce ești capabil să devii poate fi atins doar de cei care sunt dispuși să plătească prețul, iar prețul implică totdeauna sacrificiu, disconfort, neplăcere și chiar durere.

Cultura satisfacției

Care sunt semnele din societatea contemporană ce indică faptul că urmărim o satisfacție imediată? Ce ziceți de restaurantele fast-food? De cărțile de credit? De clinicile pentru avorturi? De marele număr al avocaților specializați în divorțuri? Lista poate continua la nesfârșit. Vrem să ne jucăm; nu vrem să ne asumăm responsabilități. Vrem să avem o poziție în societate și bani mulți. Dar nu vrem să muncim.

Să ne gândim la viața Apostolului Pavel, unul dintre cei mai mari conducători ai primului secol creștin. El a înțeles probabil mai bine decât semenii săi că pentru a ne rezolva problemele trebuie să plătim prețul. În *II Corinteni* 11, 23-29, Apostolul Pavel descrie prețul pe care l-a plătit pentru apostolatul său, costul pentru a fi fost un conducător de succes. Există trei lucruri pe care vreau să le subliniez în acest capitol în ceea ce privește relația dintre faptul de a fi conducător și disconfort.

Pavel ne spune să nu căutăm *niciodată confortul*. Când privești toate nenorocirile prin care a trecut, poți să-ți dai seama că Pavel nu s-a gândit niciodată că ar putea pretinde confort. Scriind despre felul în care era bătut, umilit și abandonat, el nu cerea nimic. Nu făcea altceva decât să-și descrie experiențele prin care trecuse. El a înțeles că dacă scopul nostru cel mai înalt este confortul vom pierde bogățiile împărăției lui Dumnezeu.

Un profesor american vorbea cu o creștină din Uniunea Sovietică despre creștinătatea din cele două ținuturi. Rusoaica vorbea despre diferența dintre felul cum este primit Cristos în America și cel în care este primit în Uniunea Sovietică. În America, noul creștin este condus spre o biserică confortabilă, cu pernuțe moi, în vreme ce în Uniunea Sovietică noul credincios se pregătește pentru moarte. Pavel ne spune să nu căutăm confortul. O persoană nu se poate implica în căutarea confortului și în același timp în căutarea lui Cristos.

Nu-ți permite planul B. Când spun aceasta, nu vorbesc despre administrație. Conducătorii înțelepți înțeleg că uneori pot greși și că este necesar să aibă la îndemână planuri secundare, dar acum nu este vorba despre o lecție de administrație. Este vorba despre o lecție care se referă la faptul de a plăti prețul; nu există planul B atunci când e vorba de implicare; ești implicat sau nu.

Îndepărtează-te de semnele care indică ieșirile de serviciu. Atâta timp cât există o cale spre afară, cât există o ușă de incendiu, mai degrabă vei fi tentat să te îndrepți într-acolo decât să plătești prețul. Nu trebuie să supraviețuiești. Apostolul Pavel nu s-a gândit la supraviețuire; el era atât de implicat, încât supraviețuirea nu mai conta. El nu avea niciun plan B de scăpare.

Nu îți fixa mintea pe ideea de a menține lucrurile așa cum sunt. Nicăieri nu-l vei vedea pe Apostolul Pavel satisfăcut cu faptul de a menține lucrurile așa cum sunt. El nu s-a împăcat niciodată cu binele atunci când exista posibilitatea de mai bine. El se străduia, nu își lăsa tovarășii să-i facă munca. Vreau să spun că Apostolul Pavel nu avea în minte ideea de a menține lucrurile așa cum sunt; scopul său nu era de a menține un *status-quo*. El era dispus să facă valuri și să fie nepopular cu costul confortului său. Nu te mulțumi cu faptul de a-ți *face munca* atunci când trebuie să te *străduiești* pentru mai mult.

Conducere și insatisfacție

Insatisfacția este un instrument pe care Dumnezeu îl poate folosi spre a ne motiva să facem lucruri mai mari. Nu vreau să spun că vom fi niște conducători mai mari dacă vom fi nefericiți. Conducătorii care nu se simt fericiți au o mare capacitate de a-i face și pe ceilalți să se simtă nefericiți. Când ne pierdem impulsul și motivația, suntem în pericol de a ne pierde viziunea. O biserică medie din America, indiferent de cultul de care aparține, are aproximativ 70 de enoriași care o frecventează regulat, deoarece cam de atâția oameni e nevoie pentru ca ea să supraviețuiască. În general vorbind, o congregație cu 70 de membri își poate permite să cumpere un acru de pământ, să pună lumină și să-și plătească

parțial pastorul. Acesta este nivelul de supraviețuire și odată ce bisericile au ajuns acolo, multe dintre ele se opresc din creștere, pentru că își pot satisface nevoile de bază. Insatisfacția nu se instalează în interiorul lor până când ele nu privesc dincolo de nevoile de bază și nu își examinează țelul de ansamblu.

John Wesley a fost unul dintre cei ce au înțeles că a fi conducător înseamnă a fi nemulțumit. El a scris în medie trei predici pe zi timp de 54 de ani și a predicat de mai bine de 44 000 de ori. Pentru a face aceasta, a călătorit mai mult de 500 000 de kilometri în șaua unui cal, deci aproape 8 000 de kilometri pe an. Era foarte devotat muncii pastorale. Până la o vârstă înaintată, a răspuns de toate bisericile din Anglia. Pentru a-și face munca, se trezea la ora 4 în fiecare dimineață și muncea din greu până la 10 noaptea, permițându-și scurte pauze doar pentru a lua masa. La vârsta de 83 de ani, era supărat pentru că-și dădea seama că nu poate să scrie mai mult de 15 ore pe zi din cauză că-l dureau ochii. La vârsta de 86 de ani, îi era rușine să admită că nu putea predica de mai mult de două ori pe zi și era furios pe el însuși când dormea până la ora 5 dimineața.

Charles Spurgeon era cunoscut ca „prințul predicatorilor". Ca și Wesley, nu era satisfăcut să fie doar un mare orator. Pasiunea lui era să muncească pentru Dumnezeu și nu era niciodată satisfăcut cu numărul de suflete pe care le câștigase. La 30 de ani, a predicat în fața a 5 000 de oameni la Metropolitan Tabernacle și tot nu era satisfăcut. A fost invitat odată să țină o conferință la o universitate, cu care ocazie toate cheltuielile lui, ale soției și ale secretarei personale ar fi fost acoperite de universitate, primind în plus 1 000 de dolari pe conferință, în condițiile în care urma să țină 50 de conferințe. Spurgeon a refuzat această ofertă, sugerând că

în loc să ia 50 000 de dolari, mai bine stă în Londra, încercând să câștige 50 de suflete pentru Isus Cristos.

Când eram în liceu, am avut privilegiul de a-l întâlni pe E. Stanley Jones. Tatăl meu stabilise o întâlnire cu el și am stat de vorbă 15 minute. Mi-a dat câte un autograf pe două cărți și a vorbit despre cât de important este faptul de a sluji Biserica. Avea aceeași structură ca marii oameni despre care am vorbit. La apusul vieții sale, din iubita sa Indie, unde se afla în calitate de misionar, a scris următoarele cuvinte: „Am spus deseori, pe jumătate în glumă, că atunci când voi ajunge în cer voi cere 24 de ore să-mi văd prietenii, apoi voi urca la Stăpânul meu și Îi voi spune: «Nu ai o lume pe aici, în care să existe oameni căzuți care să aibă nevoie de un evanghelist ca mine? Trimite-mă, te rog, acolo, pentru că nu cunosc fericire mai mare decât aceea de a predica oamenilor *Evanghelia*. Acesta este raiul pentru mine. A fost și va fi pentru totdeauna.»"

Am vorbit mult despre Apostolul Pavel, un om care nu era niciodată satisfăcut și care nu s-a gândit niciodată să abandoneze urcușul către culmile înalte. Dar există și alți bărbați și femei în Biblie care au fost conduși către măreție de faptul că nu au fost satisfăcuți de condiția lor. Neemia era într-o poziție foarte bună la Curtea regală, ca paharnic al regelui. Era înconjurat de lux, dar a fost dispus să părăsească toate acestea pentru a se întoarce și a ajuta la reconstruirea zidului Ierusalimului. Sau să ne gândim la Estera, regina care a ales să-și riște viața pentru a-și salva poporul de la suferință. Iosua și Caleb s-ar fi putut împăca cu deșertul la fel ca semenii lor, dar nu au vrut să se împace cu un bine mai mic. De ce să trăiești în deșert, când poți să trăiești într-o țară în care curge lapte și miere? Moise ar fi putut sta la Curtea Faraonului,

bucurându-se de toate plăcerile și bogățiile Egiptului, dar a ales să-și conducă poporul afară din Egipt.

A fi conducător înseamnă a avea parte de devieri

Arătați-mi o persoană care se găsește într-o poziție strategică de conducere și o să vă arăt o persoană care va avea parte de devieri. Trebuie să te aștepți să fii subminat, pentru că a lucra cu oamenii înseamnă a nu avea nici o garanție că vei pluti pe ape liniștite. Chiar în momentul în care credem că vom îndeplini multe lucruri de pe ordinea noastră de zi, va apărea o persoană rănită, aflată în nevoie.

Trebuie să fii ca un pilot de avion. Știm destinația, dar nu avem nici un control asupra vremii. Am putea fi determinați să ne schimbăm planul de zbor de unele furtuni neașteptate. Am zburat de la Phoenix la San Diego de curând, iar vremea a fost foarte rea, ploaie și ceață. Am început să coborâm și credeam că vom reuși să aterizăm până când, brusc, am intrat într-un nor mare. Ne-am ridicat din nou, începând să ne rotim. Pilotul a înțeles ceva despre ce înseamnă zborul. Avea orar prestabilit; voia să ajungă la 9.10 în acea dimineață, dar a înțeles, de asemenea, că vremea rea determină schimbări. În loc de 9.10, ar putea fi 10.10 sau 10.20 sau ar putea însemna aterizarea pe un alt aeroport și atingerea destinației originale pe o altă cale.

Ca și pilotul de avion, și noi, conducătorii, vom avea deseori de-a face cu devieri — uneori, devieri foarte neplăcute. Problema este dacă vom *răspunde* sau vom *reacționa* la aceste devieri. A reacționa înseamnă a acționa într-un mod negativ. A răspunde înseamnă a acționa în mod pozitiv. Dacă te duci la doctor și îți prescrie un

tratament, corpul tău va reacționa sau va răspunde la acesta. Peste trei zile, când te vei întoarce, doctorul îți va spune dacă organismul tău reacționează la acel tratament, adică îți va spune dacă organismul tău îi permite sau nu acelui tratament să-și îndeplinească scopul. Sau îți va spune că trupul tău răspunde la acel tratament, adică tratamentul te vindecă și urmează să te faci bine.

Când avem parte de devieri, reacționăm sau răspundem la ele? Eu trebuie să-mi reamintesc permanent importanța faptului de a răspunde. Oamenii care au un program clar, care au o listă cu ceea ce trebuie să facă și care au scopuri puternice vor avea parte totdeauna de anumite tensiuni în ceea ce privește devierile. Trebuie să ne reamintim că a fi conducător înseamnă mai mult decât a bifa cu un creion pe lista cu lucruri ce trebuie făcute. Conducătorii sunt cei care vin în întâmpinarea nevoilor. Mi-e teamă că uneori noi nu facem altceva decât să bifăm pe o listă lucrurile care trebuie făcute, în loc să venim în întâmpinarea nevoilor, iar acest lucru ne împiedică să fim atât de eficienți pe cât am fi putut fi.

Un lucru esențial pentru a fi un conducător excelent este să nu lăsăm devierile să ne îngroape: stăpânește subminările de care ai parte și nu te lăsa consumat de ele; ține-ți privirea ațintită asupra scopului. Prea mulți oameni evită să iasă în întâmpinarea nevoilor pentru a-și atinge scopul sau ies în întâmpinarea nevoilor, dar uită de scop. Trebuie să le facem pe amândouă. Trebuie să ne preocupăm și de griji și trebuie să ne străduim să ne atingem și scopul.

Un bun exemplu de om care știa să se descurce în mod pozitiv cu subminările era marele boxer Gene Tunney, care a câștigat titlul la categoria grea în meciul cu Jack Dempsey. Luptând în Primul Război Mondial, Gene Tunney și-a rupt ambele mâini. Doctorul său, care

îi era și manager, i-a spus că mâinile lui sunt terminate; nu va mai putea boxa. Dar Tunney a decis să încerce o schimbare strategică. În loc să se bazeze pe lovituri puternice, așa cum făcuse înainte, a devenit un boxer tactic; a învățat cum să se miște, să marcheze puncte și cum să facă eschive de mare artă. Și-a schimbat strategia, nu și scopul. Este exact ceea ce trebuie să facem și noi în ceea ce privește devierile. Trebuie să ne schimbăm tacticile, să ne folosim de împrejurări, dar să continuăm să tindem spre scopul pe care-l avem. Găsesc că următoarele trei îndrumări ne sunt folositoare pentru a ne descurca cu subminările.

Numărul 1. Descoperă ce anume dorește Dumnezeu pentru viața ta. Nimic nu ne va face să ne urmăm drumul mai mult decât faptul de a ști care este țelul lui Dumnezeu pentru noi, ca indivizi.

Numărul 2. Nu ceda dorințelor trupului. Dacă cedezi trupului, vei apuca întotdeauna calea cea mai ușoară. Fă ceea ce trebuie făcut și îți vei dezvolta caracterul. Pe măsură ce îți exersezi „mușchii" formării caracterului, de fiecare dată când îi vei folosi vei descoperi că ei devin mai puternici.

De fiecare dată când vei avea de gând să faci ceva măreț pentru Dumnezeu, vor exista 27 000 de oameni în jurul tău care vor încerca să-ți spună de ce nu vei putea, de ce nu trebuie să faci așa ceva și că nu vei reuși. Nu vor face altceva decât să îți dovedească ceea ce spun prin propriile lor experiențe. Ei nu au plătit prețul pentru măreție și deci nu înțeleg cum poți tu să faci acel lucru. Însă conducătorii eficienți, conducătorii care au plătit prețul cunosc valoarea exercițiilor formării caracterului. Ei știu că nu pot ceda dorințelor trupului, indiferent dacă e vorba de propriile lor dorințe sau de dorințele altor oameni.

Numărul 3. Nu încerca să supraviețuiești. Citește *Epistola către Galateni* 1, 15–17 și vei vedea aceste trei principii în acțiune. Odată ce Apostolul Pavel și-a văzut scopul, nu a mai privit nici în dreapta, nici în stânga, căutând calea mai ușoară. El s-a îndreptat în direcția arătată de degetul lui Dumnezeu. Scopul său nu era de a supraviețui și nici al tău n-ar trebui să fie. Va fi uimitor ce se va întâmpla cu tine ca și conducător când nu vei cântări fericirea vieții tale sau măreția zilelor tale în funcție de ușurința de a le obține.

„Bună-ziua!"

Pentru a avea o zi bună, trebuie oare ca împrejurările prin care treci în acea zi să fie calme și liniștite? Singura fericire a unei părți dintre oameni este concediul — așa că ei nu pot fi fericiți decât două săptămâni pe an. Este un lucru trist faptul că oamenii nu se pot bucura de problemele vieții. Este un lucru trist când te scoli dimineața și realizezi că va urma o zi proastă pentru că vei munci sau pentru că te vei duce la muncă, acolo unde sunt probleme cu care tu nu vrei să ai de-a face. Este un lucru trist când începi să cauți scăpări, în loc să cauți provocări.

Am dezvoltat o societate în care oamenii preferă să apuce calea ușoară; am devenit o cultură ce are sindromul anestezierii. Acest tip de societate nu reușește să le dea conducătorilor o bună pregătire de bază. Dar cei care sunt dispuși să plătească prețul vor reuși, iar lumea va da un pas înapoi și se va mira cum de acești oameni de succes au avut atât de mult noroc. Norocul n-are nimic de-a face cu aceasta; ei pur și simplu au fost dispuși să facă tot ceea ce restul oamenilor nu au fost dispuși să facă.

Ce condiții trebuie îndeplinite în serviciul tău pentru Dumnezeu astfel încât tu să fii fericit? Te îndemn să lași la o parte această carte după ce vei termina acest capitol și să-ți petreci puțin timp răspunzând la această întrebare. Este vorba de un loc unde ar trebui să trăiești? De un salariu pe care ar trebui să-l primești? Ce condiții trebuie îndeplinite?

Atacăm noi oare cu adevărat problemele care apar în viețile noastre? Nu mai suntem într-o tabără de vacanță. Suntem în armata lui Dumnezeu. Trebuie să ne încredem în Dumnezeu pentru a avea curajul de a merge înainte și să plătim prețul pentru a fi de folos la construirea împărăției Lui.

9

Problema ta nu este problema ta

Poți spune că a fost o zi cu ghinion aceea în care ai sunat la serviciul de prevenire a sinuciderilor, iar cei de acolo te-au pus pe linia de așteptare. Atunci când deschizi televizorul pentru știri și ți se arată rutele de ieșire în caz de urgență din oraș, poți spune că ai avut parte de o zi proastă. Poți spune că ai avut parte de o zi ghinionistă atunci când carburatorul mașinii ți se strică, rămânând blocat, în timp ce ești urmărit de o gașcă de motocicliști pe șosea. Ai avut vreodată o zi ca aceasta? Cred că am avut cu toții. De când lucrez cu oamenii și îi studiez, am descoperit că nu toți își abordează problemele în același fel. În realitate, am întâlnit oameni care aveau probleme uriașe și păreau totuși nepăsători, descurcându-se cum nu se poate mai bine. Am întâlnit apoi alții care aveau probleme relativ mici și care erau devastați de ele. Am ajuns la concluzia că problema ta nu este în realitate problema ta. Problemele de suprafață nu contează prea mult.

Vreau să vă dau câteva exemple. Am acordat de multe ori consiliere matrimonială și am văzut cupluri cu probleme incredibil de mari decizând că în realitate vor să trăiască împreună și să găsească soluții, astfel încât căsnicia să funcționeze, și care apoi au ieșit afară și au realizat acest lucru. Am văzut alte cupluri ale căror probleme păreau foarte mici. Erau puțin plictisiți și căsnicia lor ar fi putut să fie revitalizată cu doar câteva

schimbări. Am văzut căsnicia lor distrugându-se și sfârșind prin divorț.

Am văzut oameni care aveau probleme financiare incredibil de mari, muncind până când au ieșit din încurcătură. Am văzut alți oameni, ce aveau probleme financiare mici, dar care erau incapabili să-și stăpânească stresul.

În societatea noastră, este un lucru obișnuit să credem că suntem victime ale situațiilor în care ne găsim. Societatea privește la o persoană și spune: „Acest om sărman nu s-a născut unde trebuia și nu are nici o șansă." Societatea pune accentul pe probleme și nu pe persoane. Aceasta este o greșeală majoră. Problema ta nu este problema ta. Dacă ești persoana care trebuie să fii, problema se va rezolva.

Cum să răspundem la probleme

Într-o seară de duminică, în timpul slujbei, un individ a intrat în biserică și ne-a făcut o mărturisire cum n-am mai auzit. Când acest om avea 14 ani, sora sa a murit. Doi ani mai târziu, tatăl său a fost ucis. Primele lui două căsnicii au sfârșit cu divorțul. Fiica sa mai mare a murit de cancer în timpul celui de-al doilea divorț. Cu un an în urmă, fratele său fusese ucis în timpul unui jaf la locul său de muncă. Suferința ajunsă la culme l-a făcut pe acest om să reînceapă o relație nefericită cu drogurile și cu alcoolul, fapt care a condus la eșecul celei de-a treia căsnicii a lui. Acest om, trecut puțin peste 30 de ani, a avut parte de multă tragedie. Și totuși, la sfârșit, el a vorbit despre felul în care Dumnezeu i-a schimbat viața, dându-i o viziune luminoasă. Fața îi era luminată de un zâmbet, era încrezător în viitorul său și era încrezător în Dumnezeu. El nu se mai

concentra asupra problemelor pe care le avea, ci asupra promisiunilor de la Dumnezeu. Problema ta nu este problema ta.

Felul în care răspundem problemelor se bazează pe două lucruri. Răspundem problemelor bazându-ne pe *ceea ce vedem* și pe *ceea ce căutăm*. Ceea ce vedem este în funcție de perspectiva pe care o avem în viață și de nivelul nostru de discernământ. Ceea ce căutăm este constituit de dorințele, valorile și țelurile noastre. Înainte de a putea înțelege și de a putea aborda problemele în mod eficient, trebuie să identificăm ceea ce vedem și ceea ce căutăm. Dacă pot vedea problema, dar îmi lipsește voința de a o rezolva, voi începe să observ problemele așa cum sunt, dar nu le voi rezolva. Mai departe, dacă doresc foarte mult să mă ocup de problemele mele, dar nu le văd într-o lumină corectă, nu voi fi niciodată atât de eficient pe cât aș fi putut fi.

Ceea ce vedem

Apostolul Pavel a văzut problemele cu acuratețe. În *II Corinteni*, Pavel scrie despre felul în care suntem dezavantajați în toate privințele.

> În toate pătimind necaz, dar nefiind striviți; lipsiți fiind, dar nu deznădăjduiți; prigoniți fiind, dar nu părăsiți; doborâți, dar nu nimiciți. (*II Corinteni* 4, 8–9)

Pavel a trecut prin naufragii, bătăi, umilințe și închisori, dar a văzut că dificultățile prin care a trecut erau foarte mici în comparație cu gloria lui Dumnezeu (*Romani* 8, 18). Pavel și-a depășit problemele pentru că le-a văzut în lumina corectă.

Deseori luăm un mic aspect al unei probleme și facem din el o barieră imensă în viața noastră. Aceasta

se întâmplă pentru că vedem problema într-o lumină greșită. Nu o vedem în lumina gloriei lui Dumnezeu.

Într-o zi, tatăl micuțului Bobby a intrat în camera de zi și l-a găsit pe băiat privind în stradă prin capătul cel larg al unui telescop. A spus: „Fiule, nu așa se privește printr-un telescop. Dacă privești prin acel capăt, vei face ca obiectele să pară mult mai mici. Un telescop folosește pentru ca lucrurile să fie văzute mai mari." Atunci Bobby a spus: „Tată, derbedeul care mă bătea întotdeauna e acum în stradă. Am întors telescopul invers pentru că băiatul acesta este problema mea principală și vreau să-l văd mai mic decât e în realitate." Cei mai mulți dintre noi, în loc să privească prin capătul larg al telescopului, astfel încât să-și reducă problemele, privesc prin capătul îngust, mărindu-și problemele, și astfel ele par mai mari decât sunt în realitate.

Experiențele trecute

Ne vedem problemele în lumina a trei lucruri: experiențele trecute, mediul înconjurător prezent și evaluarea personală. Să începem cu experiențele trecute. Felul în care ne-am descurcat cu problemele în trecut va avea o mare influență asupra felului în care le vedem astăzi. Un sculptor își începe munca cu o bucată de granit, un ciocan de lemn și o daltă. Novicele se așteaptă să cadă un colț de rocă de fiecare dată când lovește dalta cu ciocanul, însă de multe ori nu se întâmplă nimic. După o vreme, lasă jos ciocanul și dalta, prea descurajat pentru a mai continua. De ce? Pentru că de fiecare dată când lovește dalta se așteaptă să vadă un rezultat tangibil. Profesionistul din această branșă face acest lucru de mulți ani. El apucă ciocanul și lovește cu răbdare dalta,

dar pentru un ochi neexperimentat pare că nu se întâmplă nimic. Cel experimentat știe că nu va cădea un colț de rocă de fiecare dată când dalta este lovită, pentru că înțelege că la fiecare lovitură piatra slăbește. Dacă este îndeajuns de răbdător, bucata pe care vrea să o îndepărteze se va desprinde de rocă.

A-ți vedea problemele din perspectiva experiențelor poate fi un lucru bun sau rău. Dacă am avut parte de experiențe bune în ceea ce privește rezolvarea problemelor, vom fi capabili să ne descurcăm și în viitor; dacă avem experiențe neplăcute, atunci probabil că vom continua la fel, până când vom căpăta o mai bună înțelegere a felului în care să ne descurcăm când suntem în dificultate.

Un cuplu făcea o drumeție pe munte, iar ghidul le-a spus: „Pe aici o să vedeți șerpi, dar nu vă îngrijorați, nu sunt veninoși." Deși bărbatul avea o fobie extraordinară față de șerpi, a doua zi a plecat într-o plimbare de unul singur. Când s-a întors la casa unde stăteau, hainele îi erau răvășite, iar el era lovit și sângera. Soția sa l-a întrebat: „Dumnezeule, ce s-a întâmplat?" El a răspuns: „Am făcut o excursie pe potecile de pe culme și am văzut un șarpe. Am sărit de pe o stâncă înaltă de 15 metri."

Ea a spus: „Dar, dragule, nu-ți amintești că ghidul a spus că șerpii de pe aici nu sunt veninoși?" El a răspuns: „Nu e nevoie să fie veninoși dacă te fac să sari de la 15 metri înălțime." Răul fusese făcut deja. Care era problema lui? Nu șerpii erau problema lui, ci frica de șerpi.

Experiențele din trecut l-au făcut să vadă problema în mod greșit.

Mediul înconjurător prezent

Ne vedem problemele în lumina mediului înconjurător prezent. Iată ideea-cheie pe care trebuie să ți-o amintești: problemele care ne înconjoară nu au o importanță atât de mare ca oamenii care ne înconjoară. Nu suntem depășiți de probleme, dar în cazul în care oamenii din jurul nostru nu știu cum să se descurce cu problemele, atunci s-ar putea să fim depășiți de ele.

Există două căi de a răspunde unui mediu înconjurător în care există multe probleme. Putem fi ca acel grădinar care era foarte mândru de grădina sa. El o ținea foarte frumoasă. O dată pe an însă, grădina lui era asaltată de păpădii. A încercat orice, dar nu putea să scape de ele. În cele din urmă, frustrat fiind, a scris Ministerului agriculturii, explicând toate metodele pe care le-a încercat pentru a scăpa de păpădii și întrebând ce trebuia să mai facă. Răspunsul de la Ministerul agriculturii a venit destul de repede: „Încercați să le folosiți la ceva." Nu era ceea ce voia el să audă. Nu este ceea ce vrem să auzim, însă uneori este cel mai bun sfat pe care-l putem primi. Persoana care se așteaptă să trăiască într-o societate în care să nu existe probleme va fi la fel de frustrată precum cel ce a crezut că va putea îndepărta toate păpădiile din grădina sa.

Am văzut ieri un desen care înfățișa un băiețel aflat într-o mașină ce-și privea tatăl, care schimba anvelopa în timp ce afară ploua. Băiatul a coborât geamul de la mașină și l-a întrebat pe tatăl său de ce li se întâmplă acest lucru. Tatăl s-a uitat la băiat și i-a pus: „Fiule, nu înțelegi? Aceasta este viața. Asta este ceea ce ni se întâmplă. Nu putem schimba canalul."

Mai este ceva de care trebuie să ne dăm seama. S-ar putea ca întotdeauna să avem păpădii în curțile noastre,

dar nu trebuie să lăsăm acele păpădii să ne strice viața. În timpul celui de-al Doilea Război Mondial, un tânăr soldat s-a căsătorit și și-a adus soția la postul său din deșertul californian. Ei nu i-a plăcut deșertul, nu i-a plăcut acea întindere aridă; soțul ei era mai tot timpul plecat la datorie, iar ea era foarte singură și plictisită. În cele din urmă, i-a scris mamei sale și i-a spus: „Mamă, vin acasă. Nu îmi place deșertul, nu îmi place uscăciunea și nu îmi place că soțul meu e tot timpul plecat. Este un loc în care e urât să trăiești." Mama sa i-a răspuns doar cu două rânduri: „Doi oameni priveau printre gratiile unei închisori. Unul vedea noroiul, celălalt vedea stelele." Tânăra soție a priceput mesajul; a decis să privească stelele. A început să învețe tot ce putea despre florile din deșert și despre cactuși. A studiat limbajul, folclorul și tradițiile indienilor care trăiau în apropiere. Până când să se termine perioada în care soțul ei fusese detașat, a devenit atât de absorbită de deșert, încât a scris și o carte despre el. Problema ei nu era problema ei. Conta doar felul în care privea problema.

În secolul al XV-lea, întreaga Europă era plină de disperare. Au fost probabil cele mai descurajante vremuri din istoria Europei. În 1499, în *Cronicile Nüremburgilor*, un german a scris că va veni sfârșitul lumii; nu mai exista nici un lucru valoros, pentru care merita să trăiești. La sfârșitul cărții, a lăsat câteva pagini albe, pe care îi propunea cititorului să le umple când va avea parte de evenimente sau situații descurajante. În anul următor, un marinar s-a întors în portul său portughez cu o poveste foarte incitantă. În mijlocul acelui mediu negativist, Cristofor Columb a venit acasă și a spus: „Fiți atenți, există acolo o lume complet nouă. Nu vă mai preocupați de problemele pe care le aveți. Rupeți acele pagini din cartea voastră!" Cristofor Columb nu a

fost dispus să lase mediul din zilele lui să-i hotărască visul; a refuzat să lase problemele prezente să-i determine viitorul.

Evaluarea personală

Abordăm problemele în funcție de mărimea noastră. Oamenii mari abordează probleme mari, oamenii mici abordează probleme mici. Cu cât o persoană are o imagine de sine mai bună, cu atât este mai dispusă să-și asume riscul și să înfrunte probleme mari. Cu cât mai fragilă este imaginea de sine a unei persoane, cu atât mai puțin va fi ea dispusă să abordeze o problemă mare.

Este adevărat că problemele te pot opri din drum pentru un timp, dar *tu* ești singurul care te poate opri din drum pentru totdeauna. Nu putem să înfruntăm problemele într-un fel care nu este în acord cu felul în care ne vedem pe noi înșine. Dacă te evaluezi pe tine ca fiind o persoană valoroasă, atunci vei începe să abordezi probleme mari. Unul dintre felurile în care poți să-ți dai seama dacă te-ai dezvoltat emoțional și spiritual este de a vedea mărimea problemelor pe care ești dispus să le abordezi.

Ce căutăm

Mărimea problemei este determinată nu doar de felul în care o vezi, ci și de ceea ce cauți în viață. Încă o dată, problema ta nu este problema ta. Atunci când în viață ne lipsește țelul, problemele ne învinge. Oamenii care au scopuri nu lasă problemele să-i împiedice să-și atingă scopurile. Dacă vor îndeajuns de mult să le atingă, le vor atinge.

În noaptea dinaintea primului meci de fotbal al fiului meu, antrenoarea i-a rugat pe copii să stea jos și le-a spus: „În acest an, nu sunt foarte interesată să câștigați; sunt interesată ca voi, copii, să învățați să jucați fotbal — să învățați regulile și lucrurile de bază." Am înțeles ce spunea ea, dar am fost foarte mândru de băiatul meu, Joel, care s-a repezit să spună: „Dar... doamnă Jones! Eu vreau să *câștig*!" Ultimul meu sfat a fost să ia mingea și să se îndrepte spre gol.

Oamenii care în mod regulat se lasă sâcâiți de probleme sunt acei oameni care nu au un scop clar în viață. Atunci când avem un țel, când căutăm cu adevărat și dorim ceea ce e mai bun în viață, problemele noastre se reduc. Iată cum funcționează acest lucru. Pe măsură ce țelul nostru crește, problemele descresc. Pe măsură ce scopul nostru descrește, problemele cresc.

Învață în loc să pierzi timpul

Problemele noastre nu mai sunt probleme atunci când căutăm să învățăm din ele în loc să pierdem timpul. Arată-mi o persoană căreia îi place să învețe din viață și îți voi arăta o persoană care știe să se descurce bine cu problemele pe care le are. Pe de altă parte, oamenii care vor să trăiască pierzând timpul, pentru care viața nu este decât o mare vacanță, devin frustrați când au probleme. Psihiatrul M. Scott Peck a scris mai multe cărți de mare succes în ultimii ani, printre care se numără și *Drumul către tine însuți*[1]. Peck s-a decis să facă o serie de studii de caz pe problema răului. Făcând

[1] Volum apărut în traducerea lui Lucian Popescu la Editura Curtea Veche, 2001. (*N. red.*)

aceste studii, el s-a convins că răul este o realitate și a devenit creștin. În *Drumul către tine însuți*, el scrie: „abia în acest întreg proces de confruntare cu problemele și de soluționare a lor viața își găsește sensul"[1]. Peck spune că viața nu are sens dacă nu învățăm cum să ne descurcăm cu problemele. El spune: „Problemele sunt tăietura ce face distincția dintre succes și eșec. Ele ne provoacă curajul și înțelepciunea; într-adevăr, problemele sunt cele ce creează curajul și înțelepciunea. Datorită problemelor pe care le avem, creștem din punct de vedere mental și spiritual... Prin durerea pe care o suferim, rezolvând și confruntându-ne cu probleme — învățăm. Așa cum spunea Benjamin Franklin: «Lucrurile care dor instruiesc.»"[2] Luați aminte la ce spune el despre oamenii care vor să evite durerea provocată de probleme: „Temându-ne de durerea implicată, aproape toți... încercăm să evităm problemele. Le amânăm... le uităm, pretindem că nu există. Luăm chiar medicamente care să ne ajute să le ignorăm, încercând ca prin amorțirea noastră față de dureri să uităm problemele care le cauzează."[3] Apoi ne dă argumentul hotărâtor. Spune: „Această tendință de a evita problemele și suferințele inerente lor reprezintă baza oricărei boli mintale umane."[4]

Cel ce a scris *Epistola către evrei* spune despre Isus că El „a învățat ascultarea din cele ce a pătimit" (*Evrei* 5, 8). Problemele creează situații prin care să ne putem dezvolta. Chiar lucrurile pe care vrem să le evităm în viață

[1] Ed. cit., p. 10. (*N. red.*)
[2] *Ibidem.*
[3] *Ibidem.*
[4] *Ibidem.*

sunt cele care ne nutresc și ne formează ca persoanele care trebuie să fim. Autorul *Epistolei către evrei* nu spune că Isus a învățat ascultarea *în ciuda* lucrurilor. El a suferit; El a spus că a învățat ascultarea *din* lucrurile care l-au făcut să sufere. Conducătorii eficienți au învățat acest principiu și aproape că spun *bun-venit* problemelor în viața lor, știind că ele îi vor duce mai aproape de Dumnezeu și mai aproape de oamenii cu care trebuie să intre în relație. Ei au descoperit că a rezolva cu succes problemele prin care trec dezvoltă în ei un sentiment de siguranță, prin Isus Cristos.

Sfințenie în loc de fericire

Studiind viețile celor care au suferit mult, oameni precum Helen Keller și Joni Eareckson Tada, rareori vei descoperi sceptici printre ei. Scepticii sunt oameni care n-au suferit mult ei înșiși, dar au fost în turnul de observație, privind suferința altora. Ei sunt cei ce se întreabă: de ce? Ei sunt cei ce devin aspri. A căuta sfințenia și nu fericirea este un lucru greu de înfăptuit în cultura în care trăim, pentru că aceasta este prea orientată spre fericire — spre tot ceea ce ne face să ne simțim bine. În societatea laică, fericirea este ținta vieții. În societatea spirituală, ne străduim să atingem sfințenia. Isus spune: „Fericiți cei curați cu inima" (*Matei* 5, 8). Aici este folosit cuvântul „fericire". Fericirea să găsește cu adevărat în sfințenie. Dar dacă încercăm să ocolim sfințenia în drumul nostru către fericire, le vom pierde pe amândouă. Fericirea este un produs al sfințeniei; este un beneficiu al unei vieți pure, legate în mod corect de Dumnezeu, de sine și de ceilalți. Așa că dacă vrei să trăiești fericit caută o viață fericită.

Soluții în loc de simpatie

Atunci când căutăm soluții în loc de simpatie începem să ne vedem problemele într-o lumină diferită. O femeie a fost condamnată să trăiască într-un scaun cu rotile, iar un prieten care încerca să o încurajeze i-a spus: „Știi, necazurile colorează puțin viața, nu-i așa?" Femeia în scaunul cu rotile i-a răspuns: „Da, dar contează ce culoare alegi." O mulțime de oameni și-ar rezolva problemele dacă ar căuta soluții și nu simpatie. Trebuie să ne dăm seama că ele nu vor dispărea până când nu le vom aborda. Unii oameni aleg să se agațe de problemele lor pentru că le place ca altor oameni să le fie milă de ei. Îi provoc pe acești oameni să îndrăznească să-și atace problemele. A fi admirat e o răsplată cu mult mai mare decât aceea de a primi milă.

Vreau să închei dându-vă câteva principii de rezolvare a problemelor. Abordăm problemele pe care le avem bazându-ne pe ceea ce vedem și nu pe ceea ce căutăm. Dacă ne privim problemele într-un mod corect și dacă avem un scop care e mai mare decât problemele pe care le avem, nu există problemă pe care să nu o rezolvăm. Cel mai fericit om de pe pământ este cel ce a învățat să-și vadă posibilitățile de a se dezvolta oferite de probleme.

Principiile rezolvării problemelor

Să nu crezi că există vreo problemă ce nu poate fi rezolvată. Aceste cuvinte îți vor furniza o atitudine corectă în ceea ce privește rezolvarea problemelor. De câte ori am de-a face cu cineva care are o problemă, acesta este primul lucru pe care i-l spun. S-ar putea să gândești că *există* unele probleme ce nu pot fi rezolvate. Dar ți-aș

răspunde că numai din punctul tău de vedere nu pot fi rezolvate. Nu adu pe altcineva în discuție: vorbește pentru tine însuți. Nu știu să rezolv orice problemă, dar asta nu înseamnă că există probleme nerezolvabile. Înseamnă doar că nu am găsit persoana care poate să mă ajute; nu am muncit îndeajuns de intens; n-am muncit îndeajuns de mult; nu m-am gândit cât trebuie. Este necesar să utilizez alte resurse. Orice problemă poate fi rezolvată.

Într-o zi, la un seminar de matematică ținut la nivel de doctorat, un profesor a scris o problemă nerezolvată pe tablă. Matematicienii se străduiseră timp de ani de zile să o rezolve. Profesorul se străduia să le explice studenților că nu există răspunsuri simple. El le-a spus: „Această problemă nu este rezolvabilă, dar vreau să petreceți o oră încercând să o rezolvați." Unul dintre studenți a intrat la cinci minute după ce profesorul le dăduse această temă. S-a așezat și a văzut problema pe tablă. A început să lucreze la ea și a rezolvat-o — și aceasta pentru că nu auzise pe nimeni spunând că nu există nici o soluție. O cheie pentru a te putea descurca cu problemele este de a-ți configura corespunzător mintea: orice problemă poate fi rezolvată.

Definește-ți în mod clar problema pe hârtie. Trebuie să o ai în fața ochilor. Nu te gândi la problemă — scrie-o. Până când nu o poți vedea, există pericolul de a confunda simptomele cu problema. Scriind-o clar, poți separa simptomele de problema reală. Odată ce începi să vizualizezi întreaga chestiune, mintea ta poate începe să vadă soluții.

Organizează-te pentru a divide și a cuceri problemele. Generalii ce pun la cale strategii militare eficiente nu atacă simultan pe toate fronturile; ei caută o zonă slabă a frontului și atacă în acel loc până când îl sparg. Această tactică funcționează în orice fel de luptă. Dacă

ai o problemă care trebuie atacată, divide-o în mai multe părți. Să presupunem că găsești cinci zone de dificultate; întreabă-te cu care dintre aceste zone te poți descurca cel mai repede. Apoi ocupă-te de ea. Acum, problema se va mai diminua puțin. Nu mai sunt cinci părți, ci doar patru. Așa că ia următoarea parte — și ține-o tot așa până când problema va dispărea.

Întocmește o listă cu oamenii și cu alte surse de idei care te-ar putea ajuta să-ți rezolvi problema. Începe să colectezi mijloace care să te ajute să rezolvi problema — cărți, înregistrări, oameni. Nici un om nu e o insulă și nici un om nu rezolvă o problemă doar prin el însuși. De prea multe ori se trece cu privirea peste această zonă când e vorba de rezolvarea problemelor. Oamenii încearcă să-și rezolve problemele folosindu-și propriile mijloace, limitate, în loc să se folosească și de cunoștințele folositoare ale altora.

Fă o listă cu toate modurile posibile în care poate evolua acțiunea la care te gândești. Scrie cinci sau șase soluții posibile. Mulți oameni nu-și rezolvă problemele pentru că nu încearcă decât o singură soluție. Dacă nu merge, decid că problema nu are soluție. Am descoperit că dacă îmi acord timp să notez toate opțiunile, atunci încep să atac problema din diferite perspective, din diferite puncte de vedere și măcar una dintre opțiuni va fi o soluție valabilă.

Vizualizează aceste căi diferite de acțiune. Reexaminează acest proces înainte de a încerca să ataci problema. S-ar putea să poți elimina unele dintre opțiuni, pentru că va fi clar că nu vor funcționa.

Alege cea mai bună cale de acțiune și pornește la drum. Nu te opri la faza în care alegi — mergi mai departe. Nu te juca de-a filozoful care vede problema, dar nu

vede remediul. Privește problema, alege cea mai bună cale de acțiune și pornește.

Nu lăsa ca problemele să te oprească să iei decizia corectă. De prea multe ori suntem tentați să trăim cu problemele pentru că dacă le-am rezolva, cineva ar putea fi rănit. Nu pierde soluția corectă pentru o cale ușoară de scăpare. Acest lucru este de o mare importanță pentru conducătorul spiritual, pentru că tindem să facem lucrul cel mai plăcut pentru cei pe care-i conducem. Nu vrem să rănim pe nimeni; nu vrem să zgâlțâim barca. Am învățat acum mult timp că adevărații conducători vor lua decizia corectă indiferent de ceea ce este plăcut celorlalți. Am învățat, de asemenea, că multă lume nu-și va rezolva niciodată problemele pentru că așteaptă. Chiar și după ce știu ce cale să apuce, ei așteaptă sperând că problema se va rezolva de la sine în cele din urmă. Thomas J. Peters și Robert H. Waterman, în cartea lor *In Search of Excellence* (*În căutarea excelenței*), arată că un laborator poate produce soluții, dar nu poate face aceste soluții să funcționeze. Poți sta într-un laborator cu șoarecii toată ziua, dar problemele tale nu vor dispărea. Trebuie să iei soluția și să o introduci în problemă.

Ceea ce vezi și ceea ce cauți îți determină succesul sau eșecul. Succesul în rezolvarea problemelor este mai legat de persoană decât de problemă. S-ar putea să nu fi ales tu problema cu care te confrunți, dar tu ești cel care alege răspunsul. Nu contează atât ce se întâmplă *cu* tine, ci ceea ce se întâmplă *în* tine. Problema ta nu este problema ta — odată ce vezi corect acest lucru și odată ce cauți să împlinești scopuri înalte în viața ta.

10
Eșecul nu este final

Îți va fi greu să crezi, dar oamenii de succes trec prin experiența eșecului aproape la fel de des ca și oamenii lipsiți de succes. În realitate, în medie, oamenii de succes eșuează de două ori din cinci când încearcă ceva, iar oamenii lipsiți de succes de trei ori din cinci. Nu este o mare diferență, nu-i așa? De fapt, există mai multe asemănări între oamenii care eșuează de trei ori din cinci și cei care eșuează de două ori din cinci, chiar dacă unul va fi catalogat drept om de succes, iar celălalt drept om fără succes.

Prima asemănare este că amândoi eșuează. Nu există persoană care să nu fi avut experiența eșecului. Cea de-a doua asemănare este aceea că toți eșuăm deseori. Nu eșuăm doar o dată și apoi pășim cu prudență prin viață, astfel încât să nu mai eșuăm. Trăim eșecul în fiecare zi. Iar cea de-a treia asemănare este aceea că vom continua să avem eșecuri până vom muri. Moartea însăși este singurul lucru care ne va opri să mai eșuăm. Uneori am sentimentul că oamenii încearcă să pășească în vârful picioarelor, în siguranță, până la mormânt, fără să încurce ceva în calea lor.

De ce eșecul îi distruge pe unii și îi dezvoltă pe alții? Cum pot să fac astfel încât eșecul să mă facă să fiu o persoană mai bună?

Concentrează-te asupra succesului

Prea mulți oameni se concentrează asupra eșecului și nu asupra succesului. Prea puțini se concentrează asupra succesului, și nu asupra eșecului. Aici este cheia.

Ai auzit vreo persoană spunând: „Nu am să fac nici o greșeală aici; am să evit prăbușirea"? Apoi fac exact ceea ce se străduiau să evite. Se întâmplă că ei se concentrează asupra căderii, asupra eșecului, asupra greșelii, asupra problemei care se conturează în fața lor. Așa cum spune și proverbul, „Ce gândește omul că este așa este".

Ray Meyer, cel care a fost antrenorul echipei de baschet DePaul timp de 42 de ani, a câștigat de 42 de ori consecutiv campionatul înainte de a se pensiona, acum câțiva ani. Într-un sezon, echipa sa avea 29 de partide câștigate acasă consecutiv; apoi au pierdut o partidă. Reporterii erau nerăbdători să intre în vestiar pentru a-l intervieva pe Meyer și pentru a-l întreba despre pierderea meciului și despre felul în care l-a afectat acest lucru. Dar el era tot numai zâmbet: „Este nemaipomenit! De zece sau 12 zile ne gândeam numai la aceste victorii una după cealaltă. Ne concentram să nu pierdem la fiecare joc. Acum, că am pierdut un meci, putem să revenim și să ne concentrăm cum să câștigăm." Cei ce se concentrează asupra eșecului se programează pe ei înșiși să eșueze.

Într-o zi, când echipa Raiders a venit la Oakland, un reporter a intrat în vestiarul jucătorilor să vorbească cu Ken Stabler. Stabler nu era cunoscut ca un intelectual, dar era cunoscut ca un foarte bun fundaș. Reporterul i-a citit ceva din literatura engleză: „Aș vrea să fiu mai bine cenușă decât praf. Aș vrea mai degrabă să ard într-o flacără strălucitoare decât să putrezesc, transformându-mă în uscăciune. Mai degrabă aș fi un meteor

superb, cu fiecare atom din mine iradiind lumină, decât o planetă mereu adormită. Adevărata misiune a omului este să trăiască, nu să existe. Nu îmi voi pierde zilele încercând să le prelungesc. Îmi voi folosi timpul." După ce i-a citit fundașului aceste rânduri, reporterul l-a întrebat: „Ce înseamnă aceste lucruri pentru tine?" Stabler a răspuns imediat: „Aruncă mingea departe." Du-te. Du-te și câștigă în viață.

Tratează eșecul ca pe un prieten

Cea de-a doua observație pe care vreau să v-o spun este aceea că prea mulți oameni își tratează eșecurile ca pe niște dușmani. Ei își privesc eșecul și văd în el un inamic. Acest fel de a gândi este în sine o greșeală; eșecul trebuie tratat ca un prieten. Felul în care vei reacționa în fața eșecului determină ce vei face cu el. Dacă-ți tratezi eșecul ca pe un inamic, de exemplu, o să-l ascunzi. De câte ori eșuezi într-o zonă, vei voi să ieși din acea zonă, oricare ar fi ea — o slujbă, o căsnicie, o relație, chiar și un hobby. Dacă-ți tratezi eșecul ca pe un inamic, îți vei lua greșeala prea în serios. Te vei îndrepta spre anxietate. Fiecare greșeală va fi o situație de viață și de moarte. Pe de altă parte, dacă-ți vezi eșecul ca pe un prieten, ca pe un ajutor, atunci vei reacționa pozitiv la el. Doar atunci când ești onest și deschis în ceea ce privește greșelile, poți învăța din ele. Când te oprești și te gândești de câte ori ai dat-o în bară în realitate, pare o rușine să lași acele încercări ratate să te ducă la distrugere. Așa că învață din greșeli — și apoi învață să râzi de greșelile tale. Nici un eșec nu este atât de important încât să scufunde pe cineva.

Pe când eram pastor la prima mea biserică, un prieten din facultate își făcea și el primul pastorat la 20 km

distanță față de mine. Ne întâlneam o dată sau de două ori pe lună pentru a lua masa împreună cu soțiile noastre. Fiind nou în această slujbă, făceam o mulțime de greșeli — o dădeam în bară în stil mare, în fiecare zi! Așa că atunci când ne reuneam, îi împărtășeam fiascourile și greșelile mele. După două sau trei mese luate împreună, am observat că Mike nu mai comunica; el și soția lui stăteau în defensivă. Soția lui spunea lucruri de genul: „Ah, Mike n-ar face așa ceva" sau „Mike n-ar lăsa să se întâmple așa ceva." Soția mea, pe de altă parte, spunea: „Ar fi trebuit să-l vedeți pe John cum s-a descurcat" și „John a dat-o ieri în bară ca la carte." Se părea că Mike nu făcea nicio greșeală. Dacă la biserica lui era vreo problemă, vina era a oamenilor.

În primul an, ne-am tot întâlnit, și într-o seară, după cină, el a început să vorbească despre „nătăfleții" de la el din biserică. „Acel nătăfleț n-a făcut asta, iar celălalt nătăfleț n-a făcut cealaltă." După 30 de minute de conversație cu Mike, mi s-a făcut rău de la stomac. M-am gândit: *„Nu pot lăsa chestia asta să continue la nesfârșit."* Mi-am așezat furculița pe masă și am spus: „Mike, vreau să-ți spun ceva. Știi de ce ai atâția nătăfleți în biserică?" El și-a lăsat jos furculița și a spus: „Nu, dar aș vrea să știu." Așa că i-am răspuns: „Pentru că tu ești cel mai mare nătăfleț dintre toți." Imediat, digestia mea s-a îmbunătățit simțitor, dar acum Mike era cel care nu mai putea mânca!

Doi ani mai târziu, mi-a dat telefon și mi-a spus că o să-i părăsească pe acei nătăfleți și o să meargă în alt stat, la o biserică cu adevărat *bună*. Nu învățase nimic din eșecurile lui pentru că le-a văzut ca pe niște inamici. Îmi amintesc că am agățat receptorul în furcă și i-am spus soției mele, Margaret: „Mike se mută la o altă biserică, în alt stat. Îi dau șase luni ca să găsească și acolo nătăfleți. Dacă nu începe să admită că el este problema, că

are nevoie să facă unele schimbări, va avea și mai multe probleme." Cum era de așteptat, după șase luni a plecat. În acest timp, a găsit că erau nătăfleți nu numai în congregație, dar și în consiliul districtual, că superintendentul de district era un nătăfleț și că toți din jurul lui erau nătăfleți. Așa că a decis să-și construiască o biserică independentă. Ultima oară când am auzit de el nu mai era pastor. Ce s-a întâmplat? Totdeauna și-a privit greșelile ca pe niște dușmani și totdeauna a blamat pe altcineva pentru greșelile lui.

Există un adevăr în afirmația că o persoană nu a eșuat până când nu aruncă vina pentru eșecul propriu asupra altcuiva. Vă amintiți de Jimmy Durante, actorul de comedie cu nasul mare? Mulți și-ar fi luat nasul și s-ar fi ascuns într-un ungher al vieții — dar nu și Jimmy. Cineva l-a întrebat odată cum se împacă cu ideea că are un nas atât de mare. Și iată ce a răspuns: „Cu toții avem ciudățenii." Voia să spună că toți avem anumite particularități. Dacă „ciudățenia" noastră nu apare pe față, își găsește locul în altă parte — poate în mintea noastră, poate în obiceiurile noastre. Atunci când admitem că avem ciudățenii, indiferent care sunt ele, în loc să abordăm o atitudine defensivă, putem să facem haz de noi înșine, iar lumea va râde împreună cu noi.

Acordă-ți un moment și scrie cea mai mare greșeală pe care ai făcut-o. Îți va lua trei secunde să ți-o amintești. Cum ai reacționat la ea? Este ea prietenul tău? Sau este inamicul tău?

Privește eșecul ca pe un moment trecător

Prea mulți oameni, atunci când eșuează, ridică un *monument* eșecului lor și își petrec restul zilelor aducându-i omagii. Nu prea mulți dintre noi văd în eșec un

moment — o experiență trecătoare. Când eșuezi, ridici un monument sau îți privești eșecul ca pe un lucru care s-a întâmplat la un moment dat, a trecut și ai terminat cu el? Charles Kettering spunea: „Foarte probabil, nimic nu se întâmplă cum trebuie de la început. Eșecurile repetate sunt amprente pe drumul împlinirii. Singura dată când nu eșuezi este ultima dată când ai încercat ceva și a mers. Să eșuăm deci în continuare." Îmi place expresia „să eșuăm în continuare." Să eșuăm în continuare, până când vom atinge succesul. Oamenii fac din greșelile lor monumente, spunând lucruri precum: „Am încercat și nu a mers. Oamenii spun că acest lucru nu poate fi făcut și au dreptate." Mark Twain spune că dacă o pisică se așază pe un cuptor încins, acea pisică nu se va mai așeza niciodată pe un cuptor încins. Problema este că acea pisică s-ar putea să nu se mai așeze nici măcar pe un cuptor rece, pentru că ori de câte ori va vedea un cuptor, va vedea un eșec care a fript-o. Abraham Lincoln a spus cu înțelepciune: „Cea mai mare grijă a mea nu este dacă ai eșuat, ci dacă ești mulțumit cu eșecul tău."

Din ce altă cauză mai fac oamenii un monument din eșecul lor, în afară de „Am încercat și n-a mers" și „Ei spun că acest lucru nu poate fi făcut"? Ce părere ai de „Aș fi vrut să fac acest lucru"? Sunt oameni care își petrec întreaga viață dorindu-și ceva, în loc de a face și de a obține acel ceva. Ei nu se aventurează niciodată în arena acțiunii; stau triști în colțul lor și doresc.

Alții spun: „Nu o să mai fiu rănit din nou." Stau cât mai departe de orice este riscant, iar viața trece pe lângă ei. Văd bucuria celor care își asumă riscuri, dar nu vor să se împărtășească din ea.

O altă inscripție obișnuită pe monumentele eșecului este: „Nu mă pot schimba. Așa sunt eu." De aici se ajunge la monumente pe care scrie: „Conducătorii sunt înnăscuți, nu făcuți, iar eu nu sunt un conducător. Am crescut pe partea greșită a drumului. Nu mă pot ajuta singur."

Există un lucru curios la oamenii care construiesc monumente mărețe pentru eșec: nu vor să-și accepte responsabilitatea pentru acea construcție. Nu sunt dispuși să-și asume vina. Găsesc că e mult mai ușor să atribuie altor oameni greșelile lor. Filozofia mea de viață este: „Împrejurările prin care am trecut sunt cele care m-au făcut ceea ce sunt."

Privește eșecul din interior

Cea de-a patra observație a mea este următoarea: prea mulți oameni au o viziune prea largă asupra eșecului. Se reped prea repede să judece o încercare ca pe un eșec. Dacă nu văd imediat rezultate pozitive ieșite din comun, văd o greșeală imensă. Eșecul nu este un rezultat exterior; este o activitate interioară.

Thomas Edison făcea odată experiemente în căutarea unui cauciuc natural. În căutarea sa, a avut 50 000 de eșecuri. Asistentul lui a spus: „Domnule Edison, am făcut 50 000 de experimente și nu am ajuns la nici un rezultat!" Era gata să renunțe. El vedea eșecul din afară. Edison a replicat: „Rezultate! Avem rezultate minunate! Știm cum funcționează 50 000 de lucruri care nu vor merge." Thomas Edison știa că nu există decât un singur lucru care să însemne eșec, iar acela este renunțarea.

Adesea, oamenii care eșuează frecvent urmează această filozofie: dacă nu reușești de la început, distruge orice dovadă că ai încercat vreodată. Ei văd eșecul din afară. Ceea ce lumea judecă drept eșec clar, de

multe ori nu este deloc un eșec. Dacă vei studia istoria, vei vedea că lumea etichetează drept eșecuri anumite evenimente care se dovedesc unele dintre cele mai mari succese ale omenirii. Iată câteva exemple: bancherul din Iowa care i-a spus lui Alexander Graham Bell să scoată acea jucărie (telefonul lui Bell) din biroul său; producătorul de la Hollywood care a scris *Respins* pe scenariul filmului *Pe aripile vântului*; cel mai mare investitor al lui Henry Ford, care în 1906 a cerut să-i fie vândute toate acțiunile; dl Roebuck, care și-a vândut partea de la firma Sears, Roebuck contra sumei de 25 000 de dolari deoarece a crezut că acea afacere nu va fi profitabilă niciodată. (De curând, am citit că Sears vinde bunuri în valoare de 25 000 de dolari la fiecare 16 secunde.) Tu îți vezi eșecul din afară sau dinăuntru?

Eșecul plin de succes

Prea multă lume eșuează fără a-și folosi eșecul în propriul avantaj. Există astfel de lucruri, cum ar fi eșecul plin de succes. Ori de câte ori ai învățat ceva dintr-o greșeală, ai făcut un pas important către succes.

Am citit nu demult un articol despre faptul de a fi conducător; autorul spunea că trăsătura care îl distinge pe conducătorul de succes de cei ce îl urmează constă în faptul că liderii de succes învață din propriile greșeli. Aș vrea să citez câteva fraze: „Conducătorii își folosesc energia corect pentru că învață din greșeli și, prin urmare, pot să-și atingă cele mai înalte scopuri. Ei privesc aproape orice pas greșit ca pe o oportunitate, nu ca pe sfârșitul lumii. Ei sunt convinși că pot învăța și, mai important, că organizațiile lor pot învăța din eșec."

Tom Watson, Sr., cel care a fondat compania IBM, avea un director executiv tânăr, care a cheltuit 12 milioane de dolari din banii companiei pe anumite experimente care au eșuat. Directorul executiv și-a depus demisia, spunând: „Sunt sigur că îmi doriți demisia." Watson a răspuns: „Nu, nu îți vreau demisia. Am cheltuit 12 milioane de dolari ca să te educ; este timpul să treci la treabă." Watson știa că există lucruri precum eșecul plin de succes.

Eșuăm având succes atunci când *suntem îmboldiți să continuăm să încercăm*. Retragerile care par că ne-ar fi terminat ne pot împinge să ajungem în vârf. Catârul favorit al unui fermier din Louisiana a căzut într-o fântână. După ce a studiat situația, fermierul a ajuns la concluzia că nu poate scoate catârul, așa că putea să-l îngroape. A luat un camion cu pământ, pe care l-a dus lângă puț și l-a basculat peste catâr. Când pământul a lovit catârul, acesta a început să se agite și să dea din picioare. Agitându-se, a început să se muncească să ajungă în vârful grămezii de pământ. Fermierul a continuat să arunce pământ, iar catârul s-a agitat și a dat din picioare până a ajuns în vârful grămezii. Apoi a reușit să ajungă la suprafață, mai murdar, dar mai înțelept. Ceea ce trebuia să-l îngroape a constituit salvarea lui. Iată un eșec plin de succes.

Eșecul nostru va fi un succes atunci când *ne vedem greșelile și suntem dispuși să ne schimbăm*. Cea mai mare greșeală pe care o putem face este să nu ne corectăm greșeala inițială. Când ne dăm seama unde au mers greșit lucrurile, trebuie să depunem toate eforturile pentru a face astfel încât acea situație să nu se mai repete.

Avem parte de un eșec de succes când *ne descoperim adevăratul sine*. Citind biografiile marilor oameni, am fost impresionat de două lucruri. Unul este acela că oamenii cei mai de succes ai lumii au început prin a eșua; cel de-al doilea, am văzut că, eșuând, ei s-au găsit

pe ei înșiși și și-au aflat țelul în viață. Vă voi da câteva exemple. Nathaniel Hawthorne a fost concediat din slujba pe care o avea la o casă de comerț din Salem, Massachusetts. După ce și-a pierdut slujba, a venit acasă simțindu-se înfrânt, însă soția sa i-a spus: „Acum poți scrie cartea pe care ai vrut dintotdeauna să o scrii." După aceasta, a urmat *The Scarlet Letter* (*Litera stacojie*). James Whistler a picat la West Point. A devenit inginer și a eșuat în afaceri. Apoi s-a gândit să se apuce de pictură. Știm cu toții ce succes a avut. Phillips Brooks a început ca profesor, dar nu s-a descurcat la sala de clasă, așa că s-a dus la seminar și în cele din urmă a devenit un predicator excepțional. Acești oameni au avut parte de eșecuri de succes.

Nu renunța niciodată din cauza eșecului

Prea mulți oameni nu încep niciodată un lucru din cauza eșecului; prea puțini sunt aceia care nu renunță niciodată din cauza eșecului. Samuel Johnson spunea: „Nu vei mai încerca nimic dacă vrei ca mai întâi toate obstacolele din cale să fie îndepărtate." Ți s-a întâmplat vreodată să nu începi ceva pentru că ai vrut ca toate condițiile să fie perfecte înainte de a te apuca de acel lucru? Dacă acesta este criteriul tău de a-ți asuma un risc, nu vei îndeplini niciodată nimic. Perfecțiunea nu ne garantează succesul; dacă îl garantează ceva, acel ceva este o obstrucție.

A începe este primul pas pentru a reuși. Prea mulți dintre noi nu reușesc să ajungă în vârful scării pentru că nu încearcă îndeajuns de des. Ne e frică de eșec. În 1915, Ty Cobb a stabilit recordul de baze atinse la baseball — 96. Șapte ani mai târziu, Max Carey de la Pittsburg Pirates a devenit al doilea, cu 51 de baze.

Să însemne oare acest lucru că Cobb era de două ori mai bun decât Carey, rivalul său apropiat? Să privim faptele: Cobb a făcut 134 de încercări, Carey, 53. Cobb a eșuat de 58 de ori; Carey a eșuat doar de două ori. Cobb a reușit de 96 de ori, Carey doar de 51 de ori. Media lui Cobb a fost de doar 71%. Media lui Carey a fost de 96%. Media lui Carey a fost mult mai bună decât a lui Cobb. Cobb a avut 81 de încercări în plus față de Carey. Dar iată cheia: cele 81 de încercări în plus au avut drept rezultat atingerea a 44 de baze. Cobb a riscat eșecul cu 81 de încercari mai mult într-un sezon decât rivalul său cel mai apropiat, și Cobb a intrat în istorie ca cel mai bun alergător la baze din toate timpurile. De ce? Pentru că Ty Cobb a refuzat eșecul.

Babe Ruth a făcut 704 curse complete. A lovit mingea dând-o în afara terenului de 1 330 de ori. Dacă Ruth a ratat lovituri, acest lucru nu l-a dezavantajat niciodată. Continua să zâmbească și să-și rotească bastonul de baseball. Într-o vreme când nu se simțea în formă, un reporter l-a întrebat: „Cum faci să nu te descurajezi?" Ruth a spus: „Mi-am dat seama că legea probabilității va intra în acțiune dacă voi continua să-mi balansez bastonul. De fapt, când nu sunt în formă, îmi pare rău pentru lansator, pentru că știu că mai devreme sau mai târziu va trebui să plătească."

Continuă să balansezi bastonul de baseball

Acum trei ani, nepotul meu, Eric, juca primul lui meci din Liga mică de baseball. Era cel mai tânăr membru al echipei, așa că m-am dus să-l încurajez. Lui Eric îi venise rândul să fie la bătaie pentru prima oară și era speriat de moarte. La locul de lansare a mingii se găsea cel mai mare copil din echipa adversă. Cel mai mare

copil este totdeauna lansator, iar numele lui e întotdeauna Butch. Fără îndoială, Butch arunca mingea cu putere — prima aruncare, a doua aruncare, a treia aruncare. Eric n-a lovit niciodată mingea, care îi trecea prin dreptul umerilor. Am văzut cât de eliberat s-a simțit Eric după ce s-au terminat lansările și a trebuit să se ducă pe banca de rezerve. Dar antrenorul era foarte mânios; a urlat la Eric să nu-și mai balanseze bastonul — păcat că nu i-a spus să nu mai lovească nici mingea —, iar fanii echipei parcă înnebuniseră. Am decis să nu las ca acest lucru să i se întâmple unei rude ale mele, așa că m-am dus la el și i-am spus: „Eric, nu știu ce ți-a spus antrenorul, dar lasă-mă să-ți spun ceva. Obiectivul acestui joc *nu* este să lovești mingea. Este să *balansezi bastonul*. Nici nu încerca să lovești mingea. Data viitoare să nu faci altceva decât să balansezi bastonul. De fiecare dată când Butch lansează mingea, ia bastonul și balansează-l de trei ori, iar eu o să-ți fac galerie."

Mai apoi a venit din nou rândul lui Eric. De data aceasta, mingea ajunsese deja în mănușa prinzătorului înainte ca Eric să-și dea seama de ceva, dar și-a balansat bastonul. M-am ridicat în picioare și am strigat: „Excelentă balansare, excelentă balansare!" Restul fanilor m-au privit ca și cum aș fi fost cam ciudat. La următoarea lansare, Eric a rotit iar bastonul și a ratat. Nu conta. „Excelentă balansare, excelentă balansare!" Mingea a trecut pe lângă el. M-am ridicat în picioare, încurajându-l. Era foarte mândru că făcuse ceea ce presupunea că ar fi trebuit să facă — să-și balanseze bastonul. Așa că Eric era fericit; eu eram fericit. Margaret venise cu mine la meci, dar ea nu era prea fericită. Gândea că m-am făcut de râs, așa că a spus: „Cred că o să mă duc la mașină și o să citesc o carte."

M-am dus la Eric, l-am ciufulit puțin și i-am spus: „A fost nemaipomenit! Data viitoare când Butch va lansa, trei balansări iarăși." S-a ridicat cu ceva mai multă încredere în el însuși, pentru că tot ceea ce avea de făcut era să-și balanseze bastonul. Butch a aruncat din nou, năucitor, iar eu l-am ovaționat din nou pe Eric.

Știam că la un moment dat în timpul sezonului Ligii mici, dacă Eric continua să balanseze bastonul, mingea va lua în cele din urmă contact cu bastonul. Când i-a venit a patra oară rândul să fie la bătaie, mingea a lovit din întâmplare bastonul. Am alergat lângă el, la prima bază, încurajându-l în toate felurile. „Nu te opri, Eric, continuă să alergi." Cum Eric ajunsese la baza a treia, am alergat cu el și am alunecat împreună la sigur la baza casă.

Prea multă lume stă în afara terenului vieții; nu balansează niciodată nici un baston; nu înfruntă niciodată o minge rapidă sau una cu efect. Fie că sunt manageri, fie că sunt băieți de mingi, nu intră niciodată în joc. Într-o zi, se vor mira cum de n-au văzut niciodată vreo acțiune.

Poate că este deprimant să te gândești că viața trece pe lângă tine — dar iată veștile bune: *eșecul nu este un lucru definitiv*. Așa că: nu intri niciodată în joc ori încerci și ratezi? Am avut ratări în fiecare zi a vieții mele — dar e în regulă. Du-ți bastonul în dreptul umerilor și balansează-l — dă tot ce poți din tine și apoi urmărește-L pe Dumnezeu cum îți schimbă viața.

11

Decizia pe care o iei îți determină destinul

Astăzi este o zi a deciziilor — așa cum este fiecare zi a vieții mele. De fapt, încep de dimineață cu decizia de a mă ridica din pat. Următoarea decizie, care nu pare prea bine gândită, este legată de hainele pe care le voi îmbrăca. Cum ies încrezător din dormitor pentru a înfrunta lumea, fiica mea de 10 ani, Elizabeth, îmi aruncă o privire și îmi spune cu cel mai blând și iubitor ton din lume: „Tată, cravata e în regulă, dar cred că ți-ar sta mai bine cu jacheta." Au trecut doar zece minute dintr-o zi, și eu deja am luat o decizie greșită!

În acest capitol vreau să te ajut să înțelegi că a lua decizii este un proces care, dacă e practicat, te va face capabil să ajungi la decizii mai bune, pentru a-L slăvi pe Dumnezeu. Josua, în cunoscutul pasaj „alege-ți ziua", ne oferă un exemplu legat de ceea ce face ca o alegere să fie corectă. Fiind pe moarte, Josua își ia adio de la popor. Mai întâi, trece în revistă istoria binecuvântărilor lui Dumnezeu pentru copiii lui Israel, apoi spune:

> Temeți-vă dar de Domnul și-I slujiți Lui cu credincioșie și curățenie. Lepădați dumnezeii cărora au slujit părinții voștri dincolo de râu și în Egipt și slujiți Domnului. Iar dacă nu vă place să slujiți Domnului, atunci alegeți-vă acum cui veți sluji: sau dumnezeilor cărora au slujit părinții voștri cei de peste râu

> sau dumnezeilor Amoreilor, în țara cărora trăiți. Eu însă și casa mea vom sluji Domnului, că sfânt este!" Și a răspuns poporul și a zis: ... „De aceea și noi vom sluji Domnului, căci El este Dumnezeul nostru!" (*Iosua* 24, 14–18)

Din aceste versete putem trage câteva concluzii în ceea ce privește luarea deciziilor. Mai întâi, *conducătorii sunt aceia care îi aduc pe oameni în punctul în care trebuie să ia decizii*. Josua și-a *condus* oamenii în procesul luării deciziilor. Fiind conducători, tu și eu suntem responsabili pentru faptul de a ne aduce oamenii la deciziile de care au nevoie în viața lor. Călătoria noastră prin viață nu e nimic altceva decât un proces de luare a deciziilor. Fiind conducători, cu cât îi îndrumăm mai bine pe oameni spre deciziile corecte, cu atât suntem mai eficienți în conducerea noastră.

Cea de-a doua concluzie pe care o putem extrage din acest fragment al *Scripturii* este următoarea: *în viață, multe lucruri sunt decise deja pentru noi și prin urmare se află în afara controlului nostru*. Josua și-a dat seama de acest lucru atunci când a presupus că oamenii, prin natura lor, servesc pe cineva. Nu avem de ales. Există multe alte împrejurări în viață asupra cărora nu avem controlul. Nu avem nici o contribuție în a decide dacă soarele va răsări în această dimineață. Nu decidem unde, când și cine ne va naște.

Pe măsură ce creștem și devenim independenți, cea de-a treia concluzie intră și ea din ce în ce mai mult în joc: *în viață, putem să facem multe alegeri*. Josua și-a dat seama că oamenii săi nu pot alege *dacă* vor servi cuiva, dar pot alege *cui* vor servi. Nu putem să ne alegem întotdeauna circumstanțele, dar putem alege cum să ne comportăm în raport cu ele.

Cea de-a patra concluzie are de-a face cu responsabilitatea: *nu numai că* putem *lua deciziile corecte*, dar suntem responsabili *pentru luarea acestor decizii*. Găsesc că e interesant faptul că atunci când Josua le-a arătat copiilor lui Israel care sunt opțiunile posibile, el le-a spus: „alegeți-vă". Cu alte cuvinte, Josua i-a privit în ochi drept și le-a spus că sunt responsabili pentru propriile lor decizii. El le va fi spus: „Eu poate că sunt conducătorul vostru; poate că fac tot ce pot mai bine ca să vă aduc în punctul în care să luați o decizie; alegerea e însă a voastră. Voi trebuie să alegeți pentru voi înșivă."

Cea mai importantă observație pe care o pot face în acest capitol și cea mai importantă pe care o poți învăța este aceea că locul unde te afli astăzi este, foarte probabil, un rezultat al deciziilor pe care le-ai luat ieri. Până când nu îți iei responsabilitatea pentru deciziile și rezultatele acțiunii tale, vei căuta mereu un țap ispășitor pe care să dai vina pentru problemele tale. Și tu, și eu suntem responsabili pentru alegerile noastre. Aceasta este una dintre cele mai importante lecții pe care să le predăm copiilor noștri. Când ne vom învăța copiii să-și accepte responsabilitatea pentru deciziile lor, să fie capabili să spună: „Am procedat corect" sau „Am făcut o greșeală", i-am adus în rândul oamenilor maturi.

Urmează concluzia numărul cinci: *cu cât mai repede luăm decizii corecte, cu atât mai bine.* Observați că Iosua spune: „Alege pentru tine însuți *astăzi*." El nu adaugă „dacă te simți în stare" sau „dacă îți convine". Josua știe că întârzierea unei decizii poate duce la distrugere.

Șase: *conducătorii trebuie să decidă primii.* Deseori, când observ un conducător care nu-și duce oamenii înainte, îmi este clar că el așteaptă ca aceia care-l urmează să decidă unde vor să meargă. Această tactică nu funcționează niciodată. Există o cauză pentru acest lucru, care

se numește: „pe culmi ești singur". Cineva trebuie să stea în fața mulțimii și să facă alegeri. Un bun conducător trebuie să-și ridice capul deasupra celorlalți și să indice direcția.

Josua chiar așa face. El stă în fruntea mulțimii și declară fără sfială: „Eu însă și casa mea vom sluji Domnului, că sfânt este!" El nu știe unde se vor îndrepta oamenii lui, în ce direcție o vor apuca. Dar declară apăsat în ce direcție o va apuca el. Știe că liderii aleg primii; conducătorul nu așteaptă ca oamenii să decidă ce să facă și apoi să se suie și el cu ei în căruță.

Concluzia numărul șapte este un corolar la cea de-a șasea: *alegerea conducătorilor îi influențează pe ceilalți oameni.* Dacă ești un conducător de succes, în momentul în care faci o alegere, oamenii te vor urma, ca în cazul lui Josua. De fapt, acesta este un test dur pentru conducător. Când vei lua o decizie, oamenii te vor urma oare?

Să citățm încă o dată versetul 18: „De aceea și noi vom sluji Domnului, căci El este Dumnezeul nostru!" Ai observat cuvintele *„de aceea"*? De fapt, oamenii spun: „Îi vom sluji Domnului pentru că tu, Iosua, Îi slujești Lui." Iar versetul 31 spune: „Israel a slujit Domnului în toate zilele bătrânilor a căror viață s-a prelungit după Iosua și care văzuseră toate lucrurile Domnului, pe care le făcuse El cu Israel." O extraordinară cantitate de influență zace în conducătorul care recunoaște puterea luării de decizii.

Înseamnă, bineînțeles, mai mult a lua decizii decât a spune „haide să facem aceasta". De fapt, procesul de luare a deciziilor este unul complex. Dar dacă vrei să fii un conducător pe care oamenii îl vor urma, va fi de folos să înțelegi acest proces. El implică cinci faze progresive. Ilustrându-le, am să te conduc pe drumul luării

de decizii din viața mea — chemarea de a deveni pastor principal la Skyline Wesleyan Church.

Faza întâi: fundația

Înainte de a lua o decizie înțeleaptă, trebuie să înțelegi ce se află în spatele situației în care te afli. De ce se află oamenii tăi în locul în care se află acum? Cine a luat deciziile care i-au adus aici? Este imposibil să analizezi o situație fără a te asigura că ai cunoștință de anumite informații de ordin istoric.

Când Comitetul pastoral de la Skyline m-a chemat și m-a întrebat dacă vreau să candidez pentru postul de pastor, am răspuns da. Eram familiarizat cu acea biserică; impresia mea era favorabilă. Dar erau multe lucruri pe care aveam nevoie să le știu înainte de a mă implica. Întorcându-mă acasă de la Ohio, după prima mea călătorie făcută cu scopul de a mă întâlni cu comitetul, în avion am petrecut tot timpul examinând o cutie mare cu informații despre biserică. Am citit rapoartele de sfârșit de an, declarațiile financiare și tot ce m-ar fi putut face să înțeleg mai bine istoria bisericii.

Există șapte întrebări pe care trebuia să le pun și pe care și tu trebuie să le pui înainte de a depăși faza fundației:

• *Cum sunt rapoartele?* Organizația are o istorie a succesului sau una a eșecului? Înainte de a veni la Skyline, știam că biserica avea o istorie de continuă dezvoltare, de conducere înțeleaptă și o bună reputație în comunitate.

• *Care sunt (sau care au fost) jucătorii-cheie?* Ce fel de oameni au fost în poziții de conducere? La Skyline, pastorul Orval Butcher a deținut poziția-cheie de conducere, dar și alți oameni și organizații au fost foarte influenți. Am ajuns să aflu că două grupuri din biserică

meritau cel mai mare respect: muzicienii și misionarii. Cunoașterea acestei mici informații m-a făcut capabil să aflu ce a fost important pentru acei oameni.

• *Care a fost filozofia lor?* A fost una pozitivă, progresivă, vizionară? Este compatibilă cu filozofia mea?

• *Care este felul de a fi al organizației?* Care este structura ei? Personalul bisericii are controlul total asupra operațiilor sau mai intervin și enoriașii? Unul dintre lucrurile atrăgătoare la Skyline era (și continuă să fie) faptul că biserica funcționa cu personal angajat. Nu aș fi acceptat niciodată să fiu pastor principal într-o biserică în care enoriașii aleg personalul.

• *Care sunt problemele majore?* Examinând trecutul situației în chestiune, identifică în mod clar care sunt principalele probleme. Am identificat ceea ce am simțit că ar fi două zone cu probleme în trecutul bisericii Skyline. Una implica o perioadă de platitudine, un timp în care biserica nu s-a mai dezvoltat. O alta consta în faptul că personalul bisericii nu avea forța necesară activității de conducere. Deseori i-am spus în glumă pastorului Butcher că dacă ar fi avut angajații mei, numărul enoriașilor care frecventează biserica ar fi ajuns la 5 000 de oameni.

• *Care sunt împlinirile majore?* Ce calități ies în evidență? Mi-am dat seama că principalul lucru bun la Skyline era spiritul extraordinar de unitate al corpului bisericesc. Oamenii au învățat cum să muncească împreună. Știam că datorită iubirii și căldurii sufletești din biserică, va fi ușor să mă acomodez și să-i conduc.

• *Care sunt scopurile și așteptările prezente?* Deseori se întâmplă ca propriile tale așteptări și scopuri să fie mult diferite de cele pe care le au ceilalți oameni în ceea ce te privește. Și, de multe ori, cei aflați sub conducerea ta nu vor fi de acord cu scopurile pe care le ai pentru ei.

După ce comitetul pastoral m-a supus unui interviu sever, au dorit să încheie întrevederea, satisfăcuți fiind că au primit informații pertinente. Dar am spus: „Stați un moment! Este rândul meu să vă pun câteva întrebări." Ei aflaseră care sunt scopurile mele. Acum, trebuia să aflu care sunt așteptările lor de la mine. „Ce am de făcut dacă vin la această biserică?" Cu toții au căzut de acord că trebuia să vin duminica și să am o predică gata pregătită. În afară de aceasta, comitetul se aștepta să dezvolt o mare biserică. Dar apoi am descoperit că existau mai mulți oameni care contau pe mine să fac vizite la domiciliu în mod regulat. Alții așteptau să mă ocup de toate nunțile și înmormântările. Nu toate așteptările erau compatibile cu ceea ce voiam eu. A trebuit să evaluez scopurile lor și scopurile mele și să decid ce este important.

Dacă poți să răspunzi la aceste șapte întrebări în ceea ce privește orice situație în care e vorba de conducere și care necesită o acțiune decisivă, ești pe calea luării unei decizii înțelepte. Trebuie să așezi o fundație și să fii gata să acționezi.

Faza a doua: faptele

În acest punct al procesului luării deciziei, treci la etapa descoperirii faptelor care să te ajute să cântărești situația așa cum este în realitate. Există trei întrebări pe care să le pui în această fază.

Ce trebuie să știu? Înainte de a veni la Skyline, trebuia să știu care era fișa postului. Aveam nevoie să știu cu exactitate ce responsabilități aveam și cui trebuia să dau socoteală. Aveam nevoie să știu care îmi erau salariul și avantajele. Acestea sunt fapte brute, la rece, în ceea ce privea slujba.

Ce știu? După ce ai decis despre ce lucruri ai nevoie să știi, treci în revistă cu mintea întrebările la care ai răspuns deja.

Ce nu știu? În situația mea, știam ce așteaptă comitetul de la mine. Știam cu cât mă vor plăti. Știam că mă vor verifica. Nu știam totuși dacă voi fi acceptat cu ușurință de congregație. Nu știam unde voi locui sau unde vor merge copiii mei la școală. Poate fi dificil să iei o decizie atunci când nu știi toate faptele.

Odată ce ai răspuns satisfăcător la aceste trei întrebări, ești în poziția de a lua o decizie, așa că *ia-o*. În acest punct, mulți oameni manifestă sindromul „dar dacă..." Acești oameni rareori fac ceva decisiv. Ei nu au nevoie de răspunsuri, ci de un brânci.

Faza a treia: feedbackul

În această fază a procesului, s-ar putea să ai parte de reacții puternice. Oamenii fie îți vor confirma decizia, fie se vor îndoi de înțelepciunea ta. Acesta este un moment crucial, pentru că intră în joc emoțiile. Vei auzi comentarii de felul: „Noi am făcut dintotdeauna în felul acesta" sau „Dar bunicul a ajutat la construirea acestei biserici." Așteaptă-te la ceva fierbințeală când aprinzi un foc.

Aici, secretul este să dezvolți un „cerc interior". În cazul meu, cercul interior îl constituie personalul pe care îl am. Cercul tău interior trebuie alcătuit din oameni care sunt foarte implicați în proiectul tău, oameni pe care-i poți cunoaște, care au o atitudine pozitivă și sunt greu de intimidat.

Cum îți dai seama care feedbackuri vor conta? Vreau să vă dau șase factori care trebuie luați în calcul:

Cunoașterea subiectului. În mod evident, acest lucru este de o mare importanță. Dacă, de pildă, vreau să iau o decizie privind departamentul de muzică, e mult mai probabil să țin seama de părerile membrilor personalului din acest departament decât de cea a contabilului.

Abilitatea. O persoană nu numai că trebuie să cunoască subiectul în chestiune, dar trebuie să fie și performantă în acel domeniu. Contabilul nostru poate să se priceapă într-o oarecare măsură la muzică, dar nu se poate descurca să cânte o bucată muzicală.

Experiența. Prin aceasta înțeleg, bineînțeles, o experiență care s-a bucurat de *succes*. Nu există înlocuitor pentru experiență atunci când apelezi la analiza cuiva într-un anumit domeniu. Sunt gata să ascult de persoana care a trecut prin ceea ce am să trec și eu.

Responsabilitatea. Cineva care și-a asumat cu succes responsabilitatea îndeplinirii unui plan va avea, desigur, mai multă credibilitate decât un novice.

Forța sentimentelor. Este vorba de ceva intuitiv; atunci când o persoană are sentimente puternice față de o idee, ea va face ceva. Iubesc oamenii care au convingeri. Dacă o persoană este dispusă să-și dedice viața pentru ceva, atunci beneficiază de atenția mea.

Principiile. Cunosc oare destul de bine o persoană astfel încât să știu că-și va conduce viața după aceleași principii ca și mine? Dacă principiile sale sunt în contradicție cu ale mele, acea persoană nu e potrivită să facă parte din rândul celor din cercul meu interior.

Dacă cineva îndeplinește aceste șase criterii, cu siguranță îl voi asculta. Dacă un membru al personalului vine la mine la birou să mă convingă de un proiect și trece aceste șase teste, sunt dispus să mă las convins.

Faza feedbackului este crucială în procesul luării deciziilor. Dacă nu acordăm suficient timp acestui lucru,

suntem în pericol de a lua o decizie greșită. Dacă acordăm prea mult timp, poate nu vom lua niciodată o decizie. De fapt, cea mai mare dificultate nu constă în *a ști* care este decizia corectă, ci în *a lua* decizia corectă. După ce cunoști faptele, istoria și feedbackul, trebuie să iei decizia fără nici o întârziere.

Faza a patra: concentrarea

În acest punct, atenția mea se deplasează de la „ce decizie trebuie să iau?" la „cum voi face ca decizia mea să funcționeze?" Aici mă mut de la cercul interior la „cercul exterior". În această fază, am nevoie să mă concentrez pe două preocupări:

Problemele — Ce ar putea submina decizia?
Procedurile — Cum poate fi comunicată în mod eficient decizia?

Am discutat despre modul de a trata dificultățile în Capitolul 9, „Problema ta nu este problema ta", dar aici vreau să îți dau patru puncte concise pentru a putea răspunde problemelor:
1. *Anticipează-le*. Nu lăsa problemele să te ia prin surprindere. 2. *Fă o listă de probleme*. Scrie toate problemele de care-ți dai seama. 3. *Abordează-le*. Examinează cu grijă fiecare problemă și gândește-te la o soluție. 4. *Depășește-le prin istețime*. Dacă planul A nu merge, atunci să ai pregătit un plan B.

Când am început să ne ocupăm de achiziționarea unui teren pe care să construim un alt lăcaș de cult, președintele comitetului care se ocupa de acest lucru a scris congregației, *răspunzând* întrebărilor potențiale și problemelor despre care întrebaseră enoriașii mai înainte. Este un fel de a-i tăia calea unui posibil oponent

când îți dai seama că ești cu un pas înaintea lui. Abordează o problemă posibilă înainte ca ea să devină realitate. Odată ce ai înfruntat problema și ai decis ce să faci în ceea ce o privește, cum procedezi? Există cinci pași de făcut pentru a lua o decizie eficientă:

Comunicarea. Fă-i conștienți pe ceilalți de ceea ce ești tu conștient.

Luarea în considerare. Fă-i capabili pe cei din cercul exterior să vadă rezultatele pozitive ale deciziei tale.

Comparația. Evaluează-ți decizia cu onestitate. Compară argumentele pro și contra.

Convingerea. Aceasta este culmea procesului luării deciziei. Acesta este momentul când trebuie să ajungi la consens.

Implicarea. Odată ce tu și cercul tău ați ajuns la un acord asupra deciziei, ei trebuie să te susțină de la momentul vizualizării până la momentul împlinirii deciziei.

Faza a cincea: înaintarea

Din întreg procesul luării deciziilor, aceasta este faza care îmi place; este timpul când mergi înainte. Elementul critic în această fază este programarea; dacă programarea ta nu e bună, toată munca pregătitoare s-ar putea să nu salveze hotărârea pe care ai luat-o. O formulă bună care să-ți amintească de respectarea programării este aceasta:

- decizie greșită luată într-un moment greșit = dezastru
- decizie greșită luată într-un moment bun = greșeală
- decizie corectă luată într-un moment greșit = neacceptare
- decizie corectă luată într-un moment bun = succes

Acum dispui de cele cinci faze ale luării deciziei. Nu subestima valoarea înțelegerii și practicării acestui proces. Abilitatea unui conducător de a lua decizii și de a urmări cum funcționează ele este cea care face diferența între succes și eșec. Amintiți-vă, succesul nu este pentru cei puțini și aleși, ci pentru cei puțini care aleg.

12

Nu e nevoie să supraviețuiesc

Supraviețuirea este cel mai natural lucru pe care-l facem. Ne-am născut cu instinctul de a încerca să supraviețuim. Ne-am născut luptători.

Dar dorința naturală de a supraviețui creează un conflict. În *Galateni* 2, 20, Pavel spune: „M-am răstignit împreună cu Hristos" — aici nu mai e vorba de supraviețuire. Suntem prinși între înviere și moarte. Cu toții vrem să înviem, dar cei mai mulți dintre noi nu vor crucificarea. Aceasta este o problemă majoră în Biserică, atât în ceea ce-i privește pe conducători, cât și pe laici.

Care este problema?

Dorința de a supraviețui ne menține la un nivel mediocru al vieții. Ea ne erodează convingerile până când descoperim ce ușor este să facem compromisuri și apoi că ne este imposibil să ne mai luptăm cu ele. În Biserică, rezultatul acestei mentalități de supraviețuire înseamnă o stagnare spirituală — poate nu moarte, dar nici viață pe de-a-ntregul.

Dacă scopul tău numărul unu este să supraviețuiești, nu mai ești liber să iei cele mai bune decizii. Descopăr acest lucru de fiecare dată în ceea ce privește conducerea. Luăm decizii acceptabile în loc să luăm decizii corecte și inspirate de divin. Câștigăm alegerile o dată și facem ceea ce le dă oamenilor satisfacție, în loc

să facem ceea ce știm în inima noastră că este într-adevăr corect.

De altfel, dacă dorim să supraviețuim, suntem încurajați să ne scuzăm lipsa de eficiență. Vorbim mult despre faptul de a fi credincioși în biserică; vorbim foarte puțin despre a fi rodnici. O persoană rodnică trebuie mai întâi să moară și pentru că cei mai mulți dintre noi nu au murit, preferă să vorbească despre credință. Nu împlinim foarte mult, dar cel puțin suntem consecvenți în credință.

Un alt lucru pe care-l face dorința noastră de supraviețuire este acela de a ne submina libertatea și bucuria întru Domnul. Iată de ce în comunitatea creștină de astăzi se vorbește mai mult despre oboseală decât despre acțiune. Suntem atât de disperați să supraviețuim, încât operăm doar cu trupul, iar acest lucru ne distruge facultățile emoționale și fizice.

Dorința noastră de a supraviețui ne împiedică să ne supunem cu totul lui Dumnezeu. Eroii biblici erau caracterizați de supunere din toată inima. Dar dacă suntem doritori de supraviețuire, atunci când ajungem în punctul în care pe drumul nostru cu Dumnezeu s-ar putea să ne pierdem pielea, vom înceta să mai pășim în lumină pentru a nu ne pierde trupul.

Dorința noastră de supraviețuire ne fură puterea și binecuvântările lui Dumnezeu. Când căutăm aprobarea omului, doar atât vom obține. Ceea ce vom pierde vor fi bogățiile Domnului.

Exemple din *Biblie*

Există mai mulți căutători ai supraviețuirii în *Biblie*, care, din cauza dorinței lor de a se salva, au pierdut cele mai bune lucruri pe care Dumnezeu le avea pentru ei.

Lot este un bun exemplu. El a ales plaiurile bine udate de apele Iordanului. A luat pentru el ceea ce era mai bun și și-a pierdut familia în această înțelegere. Anania și Safira au ținut ascuns de Dumnezeu ceea ce era de drept al Lui și din această cauză și-au pierdut viețile. Regele Saul a dorit să-și păstreze tronul și regatul. De asemenea, a vrut să-și păstreze gloria doar pentru sine.

Există un lucru comun tuturor acestor oameni care au încercat să supraviețuiască: ei au pierdut ceea ce au încercat să păstreze. Cel ce dorește supraviețuirea pierde tot ceea ce ține strâns. Există un paradox evident în învățăturile lui Isus. „Căci cine va voi să-și scape sufletul îl va pierde; iar cine-și va pierde sufletul pentru Mine, acela îl va mântui" (*Luca* 9, 24).

Uneori credem că oamenii care au cel mai mult sunt cei care țin cel mai strâns de lucruri. Povestea tânărului conducător bogat este un exemplu bun. Dar nu se întâmplă așa întotdeauna. Dacă tu ești dintre cei ce caută supraviețuirea, acest lucru se întâmplă din cauza felului în care îți e configurată mintea, nu din cauza poziției tale sau a averilor tale. Cei ce doresc supraviețuirea au următoarea atitudine: „Vreau să rămân în viață cu orice preț." Oricine poate adopta această filozofie de viață.

Dar în ceea ce-l privește pe Petru și lepădarea lui? A fost, fără îndoială, o tactică de supraviețuire. Voia să-și salveze pielea. Putem continua să dăm exemple din *Biblie* cu oameni care au încercat să supraviețuiască. Ei au plătit un preț teribil pentru configurația de supraviețuitor a minții lor. Solomon a avut o viață goală; conducătorul cel bogat a plecat întristat după ce Isus a

încercat să-l convingă; Petru nu a uitat niciodată privirea pe care i-a aruncat-o Isus când a văzut că discipolul său nu-i este credincios.

Biblia ne oferă, de asemenea, numeroase exemple de bărbați și femei care nu au voit să supraviețuiască; care au realizat lucruri mari pentru Dumnezeu pentru că au fost dispuși să-și pună viața în pericol. Să privim câteva astfel de exemple.

Șadrac, Meșac și Abed-Nego au crezut că Dumnezeu îi va elibera, dar când El nu a făcut-o, pentru ei a fost la fel de drept. Caleb și Iosua s-au întors cu rapoarte diferite de cele ale celorlalte zece iscoade, fapt care arată încă o dată că nu suntem obligați să ne zbatem să supraviețuim indiferent de împrejurare. Ei au văzut aceleași locuri și s-au întors cu o atitudine care spunea: „Să luăm în stăpânire acest pământ!" David este un alt personaj care nu a ținut să supraviețuiască. Un om care ar fi vrut să supraviețuiască ar fi spus: „Este atât de mare, încât o să mă rănească." David a spus: „Este atât de mare, încât nu pot să-l ratez."

Dar Abraham sacrificându-l pe Isaac? Gedeon nu a ținut să supraviețuiască; el și-a luat cu sine doar câteva sute de oameni împotriva a mii de midianiți. Văduva care avea doar doi bănuți era dispusă să dea tot ce are. Ea nu ținea să supraviețuiască. Încă o dată, nu contează cât de mult sau cât de puțin ai; contează ce procent ești dispus să dai din ceea ce ai. Nu poziția pe care o ai în viață contează. Văduva a dat tot ce a avut. Apostolul Pavel este un exemplu clasic de om care nu a ținut să supraviețuiască. Ne vom ocupa mai mult de el ceva mai târziu.

Caracteristicile atitudinii de tipul „nu țin să supraviețuiesc"

Vreau să vă dau patru caracteristici ale oamenilor care „nu țin să supraviețuiască".

Au credință în Dumnezeu, nu în ei înșiși. Ei înțeleg valoarea faptului de a-și pune încrederea în Dumnezeu, pentru că își recunosc propriile limitări.

Schimbă oameni, națiuni și generații. Un conducător care e dispus să meargă în credință poate păși de unul singur, dar curând vor exista oameni care să-l urmeze. Împreună, ei vor schimba vieți. Mulți dintre ei au schimbat cursul istoriei.

Sunt dispuși să rămână singuri. O persoană care nu ține să supraviețuiască alege să ia decizia corectă chiar dacă aceasta nu este cea populară.

Posedă puteri neobișnuite. Dumnezeu le dă oamenilor lipsiți de egoism puteri spirituale. Acest lucru îi diferențiază de ceilalți.

Există unii dintre cei ce-și asumă riscuri care trezesc multă atenție în lumea de astăzi — teroriștii. Acesta este, fără îndoială, un exemplu negativ, dar teroriștii oferă un exemplu foarte potrivit pentru ceea ce se întâmplă când cineva nu ține să supraviețuiască. Lumea nu știe ce să facă cu teroriștii, pentru că lor nu le pasă de supraviețuire. Nu avem pârghii pentru ei. Chiar mari puteri, ca Statele Unite, sunt lipsite de putere în fața teroriștilor, pentru că viețile lor sunt mai puțin importante decât cauza pe care o slujesc. Ei sunt gata să riște totul.

Priviți la iscusința Israelului de a-și păstra pământul, înconjurat fiind de națiuni inamice. Ei știu ceva ce este pe cale să se stingă; știu cum e să înfrunți moartea și sunt gata să plătească orice preț ar fi necesar pentru

a-și menține libertatea. Sunt o națiune formată din oameni care nu țin să supraviețuiască.

Noi, în Statele Unite, ne-am bucurat de atât de multe binecuvântări de atâta vreme, încât nu ne putem imagina că ele ar putea să ne lipsească. Nu suntem dispuși să riscăm să le pierdem, pentru că miza e prea mare. Așa că am devenit gardieni ai bunurilor, supraviețuitori până la sfârșit. Avem o nevoie disperată să ne fie scuturată această configurație a minții.

Secretul lui Pavel

Am citit într-o zi capitolul 20 din *Faptele Apostolilor* și cred cu adevărat că am descoperit secretul vieții Sfântului Apostol Pavel. De ce era acest om atât de eficient pentru gloria lui Dumnezeu? În drumul său spre Ierusalim, Pavel s-a întâlnit cu bătrânii efeseni și împreună cu ei a trecut în revistă ceva din misiunea sa. „Și cum n-am ascuns nimic din cele folositoare, ca să nu vi le vestesc și să nu vă învăț, fie înaintea poporului, fie prin case, ...iar acum iată că fiind eu mânat de Duhul, merg la Ierusalim, neștiind cele ce mi se vor întâmpla acolo, decât numai că Duhul Sfânt mărturisește prin cetăți, spunându-mi că mă așteaptă lanțuri și necazuri" (*Fapte* 20, 20–23). Pavel nu dă înapoi în fața mesajului. El nu știe ce are să se întâmple, cu excepția faptului că va fi rău. Ajunge să spună: „dar nimic nu iau în seamă și nu pun nici un preț pe sufletul meu" (versetul 24). Aceasta este o afirmație clasică de genul „eu nu țin să supraviețuiesc". Pentru Apostolul Pavel conta să-și termine munca pe care Dumnezeu o avea pentru el. În versetul 25, el adaugă: „eu știu că voi toți... nu veți mai vedea fața mea."

Nu e de mirare că Pavel a reprezentat un astfel de agent al schimbării pentru Biserica de la început. Nu e de mirare că a fost dispus să stea în consiliul de la Ierusalim și să spună că *Evanghelia* este atât pentru neevrei ca și pentru evrei. Nu e de mirare că el a fost dispus să fie primul misionar. Apostolul Pavel nu ținea să supraviețuiască. Nimeni nu-l putea opri. Cei cărora nu prea le-au plăcut afirmațiile pe care el le-a făcut stând pe podeaua consiliului nu puteau să-i ia funcția. Pavel nu avea nici o funcție de pierdut. Cei care voiau ca el să înceteze să predice puteau să arunce în el cu pietre, dar acest lucru se mai întâmplase și nu l-a oprit. Pavel l-a văzut ca pe un privilegiu de a suferi pentru Cristos. Ei îl puteau amenința cu închisoarea, dar Pavel ar fi râs și ar fi spus: „Care dintre ele? Pot să mă întorc la Roma. Am mărturisit acolo despre Cristos ultima oară când am fost închis. Poate aș putea să-i îndrept pe cei de acolo spre Domnul în timpul acesta." Sau ei ar putea să-l amenințe că-l vor ucide. „Așa vreți? Am avut atât de multă tulburare înăuntrul meu. Nu știu dacă trebuie să stau cu sfinții sau să stau în fața lui Dumnezeu; dacă m-ați doborî, mi-aș rezolva dilema." Ce se putea face cu Apostolul Pavel? Absolut nimic. De ce a ales Pavel să ducă o astfel de viață? Ca să fie independent? Ca să se împăuneze cu ceea ce făcea? Nu. El voia să fie crucificat asemeni lui Cristos, știind că puterea de a predica *Evanghelia* nu stătea în trup. Aceasta ar trebui să fie și ținta noastră cea mai dragă. Numai când murim pentru noi înșine putem să trăim pentru Cristos.

Problema securității

Unul dintre lucrurile pe care trebuie să le înfruntăm este insecuritatea. Oamenii care se simt în nesiguranță sunt supraviețuitorii; ei nu vor să-și asume riscuri, în special riscuri care să le amenințe viața. Ei trebuie să aibă o a doua opțiune; trebuie să aibă un plan B al vieții lor. Ei trec printr-o perioadă dificilă când au parte de eșec. Tind să se lege de alte lucruri decât cele ale lui Dumnezeu. Persoana care nu ține să supraviețuiască spune: „Iată pe ce mă bizui; nu pot face nimic altceva. Nu mă bizui decât pe Dumnezeu și pe nimic altceva." Supraviețuitorul spune: „Ei bine, mă bizui pe Dumnezeu, dar în cazul în care Dumnezeu nu trece pe aici, am alte patru opțiuni pentru felul în care să mă retrag și astfel nu-mi voi pierde ascunzătoarea." Pavel scrie în *I Corinteni*:

> Așa să ne socotească pe noi fiecare om: ca slujitori ai lui Hristos... Dar mie prea puțin îmi este că sunt judecat de voi sau de vreo omenească judecată de toată ziua; fiindcă nici eu nu mă judec pe mine însumi. Căci nu mă știu vinovat cu nimic, dar nu întru aceasta m-am îndreptat. Cel care mă judecă pe mine este Domnul. (*I Corinteni* 4, 1; 3–4)

Pavel nu spune că nu se va supune autorităților, ci spune că securitatea sa nu depinde de deciziile umane. El spune: „Dumnezeu este Cel ce mă judecă pe mine."

Ce s-ar întâmpla dacă oamenii care conduc biserici ar fi profeți și nu oameni de paie? Ce s-ar întâmpla dacă am deveni cu toții oameni care se simt în siguranță și care așteaptă vocea lui Dumnezeu, în loc să fim oameni ce se simt în nesiguranță și care așteaptă panicați vocea altor oameni? Acest lucru nu vrea să spună că oamenii nu contează. Dar dacă îți poți câștiga sentimentul de securitate în Dumnezeu, vei câștiga o libertate pe care oamenii nu ți-o vor da niciodată.

Am crescut într-o religie în care cel mai mare lucru care i se putea întâmpla unui pastor era un vot unanim din partea congregației. Când pastorii se întâlnesc la

conferința districtuală, nu vorbesc despre altceva decât despre voturi. Nu voi uita niciodată primul meu vot pastoral; rezultatul a constat în 31 de voturi „da", un „nu" și o abținere. Îmi amintesc că, panicat, i-am dat un telefon — aveam doar 22 de ani — tatălui meu și i-am spus: „Tată, trebuie să mai rămân la această biserică sau nu?" El a întrebat: „Care a fost rezultatul votului?" Iar eu i-am răspuns: „31 au spus da, unul a spus nu și unul nu a spus nimic. Oare așa îmi spune Dumnezeu că e timpul să plec?"Tata a râs și mi-a spus: „John, este un vot foarte bun. Nu te mai îngrijora în această privință! Continuă în ceea ce faci." Probabil că a fost cel mai bun vot pe care l-am primit în cariera mea. Dacă scopul meu ar fi să-i fac fericiți pe toți membrii congregației, tot timpul ar fi trebuit să fac compromisuri în ce privește convingerile mele, dar scopul meu a fost mai mare decât de a avea un vot unanim. Există momente când, ca pastor, trebuie să asculți vocea oamenilor; s-ar putea să fie vocea lui Dumnezeu. Dar nu trebuie să te lași condus de opinia populară; sentimentul tău de securitate trebuie să fie ancorat în aprobarea pe care o primești de la Dumnezeu, nu de la om.

Problema succesului

O altă problemă căreia trebuie să-i facem față dacă vrem să dezvoltăm o atitudine de tipul „Nu vreau doar să supraviețuiesc" este una care are legătură cu succesul. Dacă vom avea vreun succes, vom fi tentați să-l păstrăm, să dorim ca oamenii să continue să se gândească la cât de minunați suntem. Așa că ne asumăm puține riscuri. Devenim o fortăreață, în loc să fim o armată în mișcare. Construim garduri și ziduri în jurul

nostru, astfel încât nimeni să nu intre în viața noastră și distrugem ceea ce e mai prețios în ea.

Pavel vorbește despre problema succesului în *I Corinteni*. El spune câteva lucruri foarte smerite: „Dumnezeu și-a ales pe cele nebune ale lumii... pe cele slabe ale lumii... pe cele de neam jos ale lumii... pe cele nebăgate în seamă, pe cele ce nu sunt... ca nici un trup să nu se laude înaintea lui Dumnezeu" (*I Corinteni* 1, 27–29). În capitolul 2, el scrie că atunci când a venit în Corint, a ales să vină întru slăbiciune și cu frică și cu cutremur mare, nu ca un însutit cuvântător, ci adeverind Duhul și puterea Lui (*I Corinteni* 2, 1–4). Apostolul Pavel spune în acest pasaj al *Scripturii* că trebuie să alegem. Pavel, deși era înțelept și strălucitor, alege să vină întru slăbiciune și cu frică. Ar fi putut veni să-i copleșească cu limbajul său. Ar fi putut veni să-i impresioneze cu bogăția cunoașterii sale și cu profunzimea experiențelor sale. Dar el a decis să lase aceste lucruri la o parte și să vorbească despre crucea lui Isus Cristos. A hotărât să vină cu simplitate, nu cu profunzime; în umilință, nu cu aroganță.

Una dintre cele mai importante experiențe din viața mea a avut loc acum câțiva ani, când am vorbit la o mare conferință a tinerilor. Timp de șase luni, le-am spus celor din consiliul bisericii să se roage pentru mine. Am fost sigur că acest lucru va afecta mulți oameni. Organizatorii au voit ca mii de tineri să vină în față și să răspundă chemării pentru o slujire totală a lui Dumnezeu, așa că am simțit că mă apasă o responsabilitate extraordinară. M-am pregătit și m-am rugat cum niciodată în viața mea nu m-am mai pregătit și nu m-am mai rugat. Apoi, aflându-mă în Ramada Inn, în după-amiaza de dinaintea serii când aveam să vorbesc, l-am simțit pe Dumnezeu spunând: „Hei, John, să știi

că nu am să folosesc mesajul tău de diseară." Nu mă supăr de prea multe ori, dar mi-am dat seama brusc că acolo urmau să fie 7 000 de oameni, iar Dumnezeu îmi spusese că El nu va folosi mesajul meu. Muncisem multă vreme la acel mesaj. Sufletul meu era exaltat și acei oameni trebuiau să-l audă. Dar Dumnezeu a spus: „Nu, John, ascultă-mă pe mine." Puteam foarte bine să iau un avion și să mă întorc acasă.

Dar am rămas, încrezându-mă în faptul că Dumnezeu avea un plan mai bun. El mi-a lăsat senzația că succesul din acea seară va depinde de El, nu de mine. M-a îndrumat să citesc pasajul din *I Corinteni* 1 și să-l împărtășesc tinerilor cărora Dumnezeu avea să le miște inimile în timpul ceremoniei datorită oamenilor care I-au înălțat rugi. Tot ce voia El de la mine era să citesc *Scriptura*, să mă rog și să fac invitația.

Dar nu am făcut așa. Am citit pasajul, apoi m-am gândit: *„Ei bine, cred că ar trebui să ajut puțin Scriptura cu trei sau patru ilustrări măreț"*, deoarece am crezut că Dumnezeu are nevoie de mine ca să mă pun chezaș pentru El în această problemă teribilă. Am spus primul exemplu și a sunat prețios, l-am uitat pe cel de-al doilea, așa că în cele din urmă am spus: „Să ne plecăm capetele." O pace minunată m-a cuprins când am început să fac ceea ce Dumnezeu îmi spusese să fac încă de la început. 1 500 de tineri au ieșit în față și au spus: „Dumnezeu m-a chemat să predic în slujba Lui."

Voi fi sincer: când ei au ieșit în față în acea seară, am fost și bucuros, și trist. Am fost fericit văzând ce făcea Dumnezeu, dar am fost trist că El nu m-a folosit pe mine să fac acest lucru. Dumnezeu m-a învățat să nu mai fiu îngrijorat de reputația și de succesul meu. Mi-a

spus că dacă vreau să am succes pentru El, El are nevoie de capacitatea mea de a asculta, nu de capacitatea mea de a predica.

Dacă alergi în cursa reputației, trebuie să încetinești și să ieși de pe această pistă. Vreau să-ți sugerez cinci cursuri ale acțiunilor tale care te vor ajuta să faci acest lucru.

Nu te lua prea în serios. Suntem permanent preocupați de ceea ce gândesc ceilalți oameni despre noi, mai ales cei care aleargă și ei în cursă. Când începem să-L luăm mai în serios pe Dumnezeu, devenim mai puțin importanți; putem să facem haz de noi înșine.

Creează un climat de acceptare necondiționată. Trebuie să creăm un climat în care să ne acceptăm unul pe altul doar pentru că suntem frați și surori întru Domnul nostru Isus Cristos.

Teme-te de Dumnezeu, nu de om. Vom ieși din acest sindrom al succesului și din această cursă a reputației când vom începe să recunoaștem fragilitatea, umanitatea omului și măreția copleșitoare a lui Dumnezeu. Mai mult decât orice altceva, vom voi să-I plăcem lui Dumnezeu.

Transformă împlinirile în provocări. De prea multe ori ne culcăm pe laurii împlinirilor noastre și nu ne mai asumăm alte provocări; avem prea mult de pierdut. Ceea ce trebuie să facem este să folosim acele împliniri ca pe niște cărămizi pentru construirea împărăției lui Dumnezeu, nu pentru piedestale pe care să ne odihnim.

Fă loc inovatorilor, întreprinzătorilor să muncească. Trebuie să le facem loc oamenilor care nu se potrivesc cu media mulțimii, oameni care îndrăznesc și își asumă riscul de a eșua. Trebuie să fim cei ce îi încurajează.

Problema mulțumirii de sine

În *Apocalipsa* 3, vedem că Biserica din Laodiceea se confruntă cu problema mulțumirii de sine. Dumnezeu a spus: „Știu faptele tale; că nu ești nici rece, nici fierbinte. O, de ai fi rece sau fierbinte! Astfel, fiindcă ești căldicel, — nici fierbinte, nici rece — am să te vărs din gura Mea. Fiindcă tu zici: «Sunt bogat și m-am îmbogățit și de nimic nu am nevoie! Și nu știi că tu ești cel ticălos și vrednic de plâns, și sărac și orb și gol!»" (*Apocalipsa* 3, 15–17).

Când ne simțim satisfăcuți de noi înșine, ne lipsește compasiunea de care e nevoie pentru a ne apropia de ceilalți. Este greu să ai grijă de alții când nu le înțelegi nevoile. Când ești satisfăcut și plin de sine, îți este greu să îi ajuți pe oamenii cărora le este foame și sunt răniți. De aceea creștinilor care sunt în Biserică de mult timp uneori le lipsește compasiunea și dorința de a se îndrepta către ceilalți oameni; au uitat cum era să nu aparții Bisericii. Ei s-au izolat de oamenii care au nevoie să audă mesajul *Evangheliei*; de oamenii care încă sunt răniți și în nevoi; ei nu își mai dau coate în mulțime. Din păcate, aceasta este problema reală în comunitatea creștină. Satisfacția a cuprins Biserica. Avem ceea ce dorim și suntem fericiți cu noi înșine.

Care sunt caracteristicile oamenilor aflați în starea de automulțumire? Mai întâi, ei nu sunt dispuși să plătească prețul. Nu sunt capabili să ia deciziile *corecte*. Arată-mi o persoană mulțumită sau o biserică mulțumită și am să-ți arăt pe cineva care nu e capabil să ia decizii corecte, pentru că deciziile corecte sunt grele și deciziile grele îi vor costa ceva.

Oamenii aflați într-un climat de satisfacție sunt mai preocupați să mențină ceea ce au decât să vină în

întâmpinarea dorințelor celor din jurul lor. Ei au dispoziția mentală de a menține lucrurile așa cum sunt. Ei vor doar să rămână fericiți. Implicarea lor în Biserică nu are ca țel cea mai înaltă instanță dintre toate, ci dereticarea camerelor de odihnă, mânuirea buletinelor de vot și alegerea meniului la supa săracilor.

Am văzut aceste lucruri în bisericile care au programe convenabile tuturor, decizii acceptate de toți, planuri aprobate de toți și în care nimeni nu vede nici un progres.

Problema egoismului

O altă problemă pe care trebuie să o înfruntăm dacă vrem să ne dezvoltăm o atitudine de tipul „Nu țin să supraviețuiesc" este egoismul. Unul dintre motivele pentru care oamenii vor să supraviețuiască este acela că vor să fie capabili să-și protejeze drepturile. Dar dacă vrem să fim ca Isus, trebuie să renunțăm la toate drepturile noastre. Pavel scrie:

> Gândul acesta să fie în voi care era și în Hristos Iisus, Care, Dumnezeu fiind în chip, n-a socotit o știrbire a fi El întocmai cu Dumnezeu, ci S-a deșertat pe Sine, chip de rob luând, făcându-Se asemenea oamenilor, și la înfățișare aflându-Se ca un om, S-a smerit pe Sine, ascultător făcându-Se până la moarte, și încă moarte de cruce. Pentru aceea, și Dumnezeu L-a preaînălțat. (*Filipeni* 2, 5–9)

Sunt întotdeauna impresionat când mă gândesc la viața lui Isus. El este exemplul suprem pentru oamenii care nu țin să supraviețuiască. A trăit având un trup ca al nostru; avea aceleași nevoi de bază pe care le avem și noi; și fără îndoială că în viața Lui au existat și momente

când s-a gândit la supraviețuire. A fost confruntat cu problema supraviețuirii încă de la începutul misiunii Sale, când S-a dus în pustie și a postit 40 de zile. Satan a venit să-L ispitească, să-L amăgească cu supraviețuirea. I-a oferit pâine pentru trupul Său, tronul unui regat pământesc și o lume care să se închine în fața Lui. Satan I-a promis supraviețuirea.

El S-a confruntat cu problema supraviețuirii înainte de a-Și începe marea misiune. Satan va folosi aceeași tactică și cu tine. Îți spun că înainte de a împlini ceva măreț pentru Dumnezeu, în viața ta va apărea cu siguranță problema supraviețuirii.

Isus spune lucruri remarcabile despre Sine.

> Fiul nu poate să facă nimic de la Sine, dacă nu va vedea pe Tatăl făcând. (*Ioan* 5, 19)
> Judecata Mea este dreaptă, pentru că nu caut voia Mea, ci voia Celui care M-a trimis. (*Ioan* 5, 30)
> Slavă de la oameni nu primesc. (*Ioan* 5, 41)
> M-am coborât din cer, nu ca să fac voia Mea, ci voia Celui ce M-a trimis pe Mine. (*Ioan* 6, 38)
> Învățătura Mea nu este a Mea, ci a Celui ce M-a trimis. (*Ioan* 7, 16)
> Eu n-am venit de la Mine, dar adevărat este Cel ce M-a trimis pe Mine. (*Ioan* 7, 28)
> Când veți înălța pe Fiul Omului, atunci veți cunoaște că Eu sunt și că de la Mine Însumi nu fac nimic, ci precum M-a învățat Tatăl, așa vorbesc. (*Ioan* 8, 28)
> Pentru că Eu n-am vorbit de la Mine, ci Tatăl Care M-a trimis, Acesta Mi-a dat poruncă ce să spun și ce să vorbesc. (*Ioan* 12, 49)
> Cuvintele pe care vi le spun nu le vorbesc de la Mine, ci Tatăl — Care rămâne întru Mine — face lucrările Lui. (*Ioan* 14, 10)

Ai observat *nu*-urile? Nu cuvintele Mele, nu învățăturile Mele, nu judecățile Mele, nu faptele Mele, ci ale Tatălui; Nu Eu, ci Tatăl; nu slava Mea, ci a Tatălui.

Cum a putut Isus să se descurce cu dificultățile misiunii Sale? Cum a putut să păstorească grupuri atât de diverse de discipoli? Cum a putut avea răbdare cu ei, cum a putut să facă față presiunilor mulțimilor care voiau să-I pună pe cap coroana unui regat pământesc? Cum a putut să Se retragă din fața atâtor presiuni și să Se roage? Iată de ce: Isus nu ținea să supraviețuiască. Dacă vreau să fiu cu Isus, trebuie să renunț la toate drepturile mele. E valabil și pentru tine. Primul pas spre „pierderea reputației", pe calea renunțării la drepturi, este de a înțelege clar că tot ce suntem și tot ce putem spera să fim nu se poate datora decât puterii și grației Domnului Isus Cristos. Este posibil să avem o misiune mai mare decât noi înșine, un țel dincolo de limitele viziunii noastre limitate?

A muri pentru o cauză măreață

În prima parte a secolului al XV-lea, o țărancă franceză pe nume Ioana D'Arc a fost chemată să-și salveze țara de dușmani. Sabia ei sacră, stindardul ei sfințit și credința în misiunea ei au ajutat-o să spulbere armatele ce-i stăteau în față. Ea a transmis un fior de entuziasm armatei franceze, pe care nici un rege, nici un om politic, nici un președinte nu îl poate inspira. Într-o anume împrejurare, ea i-a spus unuia dintre generali: „Îi voi conduce pe oameni peste zidul cetății." Generalul a spus: „Nici un om nu te va urma." Ioana D'Arc a răspuns: „Nu mă voi uita în spate să văd dacă mă urmează." Astfel de angajamente își lua Ioana D'Arc, eroina națională a Franței. Ea a reușit să elibereze Franța de englezi,

dar până la urmă a căzut în mâna lor. Înainte de a fi arsă pe rug, acestei fete de 19 ani i s-a dat șansa să retracteze; i s-a dat posibilitatea să-și trădeze țara; i s-a dat șansa de a fi liberă. Ea a ales focul și, îndreptându-se spre moarte, a spus următoarele cuvinte: „Orice bărbat își dă viața pentru ceea ce crede și orice femeie își dă viața pentru ceea ce crede. Uneori, oamenii cred în ceva mic sau în nimic. O viață este tot ce avem; o trăim și s-a dus. Dar... a trăi fără credință este mai teribil decât moartea, chiar mai teribil decât a muri tânăr." Ioana D'Arc avea un țel dincolo de ea; nu ținea să supraviețuiască.

Vreau să vă dau cele trei caracteristici ale oamenilor care sunt dispuși să moară pentru o cauză mai mare decât ei înșiși.

Țelul merită prețul. Oamenii care nu țin să supraviețuiască au un țel care merită prețul vieții lor.

O viziune care este mai mare decât viața. Ei au iscusința de a vedea dincolo de orizonturi. Ei sunt dispuși să facă un sacrificiu despre care știu că va afecta generațiile viitoare.

O putere care este mai mare decât a lor. Oamenii care nu țin să supraviețuiască nu sunt limitați de propria lor slăbiciune; ei au putere de la Dumnezeu. Țelul lor este țelul lui Dumnezeu; viziunea lor este viziunea lui Dumnezeu. Duhul Lui Care sălășluiește în ei este Cel care face diferența.

13

Cheia succesului este angajamentul

Pe la jumătatea anilor '70, am trecut printr-o perioadă în care am luat decizii majore pentru viața mea. Am fost confruntat cu alegeri care au determinat cursul vieții mele și eficiența păstoririi mele. Timp de mai bine de un an am purtat în buzunar un cartonaș pe care îl scoteam și îl citeam din când în când. Când trebuia să iau o decizie, uneori eram tentat să renunț — și atunci ajungeam la cartonașul meu. L-am citit de sute de ori. Pentru că angajamentul este cheia succesului, aș vrea să încep acest capitol cu cuvintele care m-au ajutat în acest sens:

> Până să-mi iau un angajament există o ezitare, există posibilitatea de a da înapoi. Dar în momentul în care mi-am luat un angajament definitiv, atunci și Dumnezeu participă la acesta și erupe un întreg val de evenimente. Tot felul de incidente neprevăzute, de întâlniri, persoane și ajutor material la care nici n-aș fi visat vor începe să curgă spre mine — în momentul în care îmi iau un angajament.

Cele mai mari zile din viața ta sunt cele în care îți simți angajamentul în cel mai înalt grad. Cele mai mari zile nu sunt zilele libere. Cele mai mari zile nu sunt nici măcar cele în care ai în jurul tău cei mai apropiați prieteni. Zilele cele mai mari ale tale sunt acelea în care ceva pune stăpânire pe tine și te face să ai un înalt nivel de angajare. S-ar putea să fie zilele tale de strădanie,

s-ar putea să fie zilele tale de suferință și s-ar putea să fie zilele tale în care vei purta cele mai mari bătălii din viață, dar ele sunt cele mai mari zile ale tale.

Dacă ar exista un singur cuvânt pentru a descrie cum este să îți iei un angajament, cred că ai alege cuvântul *singur*. Dacă devii o persoană profund implicată într-o cauză, lumea nu te va înțelege; vei fi singur. Este uman să stai cu mulțimea; este divin să stai singur. Este în firea oamenilor să urmezi alți oameni, să te lași în voia valului; este în firea lui Dumnezeu să urmezi principiile, să te opui valului. Este natural să faci compromisuri cu conștiința ta și să urmezi moda socială și religioasă de dragul câștigului și al plăcerii; este divin să sacrifici moda pe altarul adevărului și al frumuseții. „Nimeni nu mi-a venit într-ajutor, ci toți m-au părăsit" (*II Timotei* 4, 16). Acestea sunt cuvintele Apostolului Pavel, cel rănit în bătălii, atunci când descrie prima sa apariție în fața lui Nero pentru a-și apăra viața. Adevărul nu făcea parte din felul de a fi al omului, pentru că omul își schimbase hainele sale de lumină netrecătoare pe veșminte din frunze uscate. Gândiți-vă o clipă la acest lucru.

Noe a construit arca și a călătorit singur, numai cu familia sa. Abraham a rătăcit și L-a adorat pe Dumnezeu de unul singur. Daniel s-a ospătat și s-a rugat singur. Ilie s-a sacrificat și a mărturisit credința de unul singur. Ieremia a profețit și a plâns de unul singur. Isus a iubit și a murit singur. Pe calea Sa singuratică, Isus le-a spus discipolilor Săi: „Și strâmtă este poarta și îngustă este calea care duce la viață și puțini sunt care o află" (*Matei* 7, 14).

Împreună cu Margaret și cu copiii mi-am petrecut vacanța de anul trecut pe Coasta de Est. Era o vacanță de tipul „descoperă-ți țara". Ceea ce m-a impresionat a

fost faptul că toate monumentele istorice pe care le-am vizitat erau închinate angajamentului pe care cineva și-l luase în viață. Am fost în New York și am văzut Statuia Libertății. Doamna aceea cu torța care stă pe insula Ellis este primul lucru pe care-l văd emigranții când ajung în țara noastră. L-am ascultat pe ghid vorbind despre unele lucruri care li s-au întâmplat emigranților atunci când au acostat pe Insula Ellis. Speranțele lor în ceea ce privește viața în America erau foarte mari, deși nu vorbeau nici limba, nici nu aveau prieteni în acea țară. Uneori erau ținuți pe micuța insulă timp de săptămâni sau luni; unii au murit acolo. Dar mulți au ajuns în New York și au muncit din greu pentru a-și găsi un loc în această societate liberă. Acesta este angajamentul.

Apoi am luat un tren spre Philadelphia, un oraș încărcat de istorie americană. Stând în Sala Constituției, unde a fost semnată Declarația de Independență, mi-am dat seama de nivelul de angajament al fondatorilor națiunii noastre. Punându-și semnătura pe acel document, acești oameni bogați și-au riscat viețile și tot ceea ce posedau. Am trecut, de asemenea, pe la mormintele unora dintre semnatari, mulți dintre ei murind săraci.

Am fost în Williamsburg, Virginia, unde Patrick Henry și-a început activitatea sa de conducător. A fost primul guvernator american. El este omul care a spus: „Dați-mi libertate sau dați-mi moarte."

Două dintre cele mai impresionante monumente le-am văzut în Washington D.C. — Monumentul lui Washington și Monumentul comemorativ Lincoln, construite amândouă în onoarea președinților care au dus fiecare unele dintre cele mai grele lupte. Unul s-a luptat pentru a forma națiunea, iar celălalt s-a luptat pentru a

menține națiunea. Acestea sunt, toate, monumente închinate angajamentului.

Reacția lumii la angajament

În *Scriptură*, Dumnezeu ne dă multe exemple de bărbați și femei ce au dovedit un mare angajament, printre ei numărându-se Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Regele Nabucodonosor, conducătorul Babilonului, a ținut poporul lui Israel captiv și a selectat câțiva dintre cei mai promițători tineri evrei să fie educați pentru a servi la Curte. Bineînțeles, cel mai cunoscut dintre ei este Daniel, dar ne vom opri în special la cei trei prieteni ai lui. Nabucodonosor a construit un idol de aur și și-a instruit oamenii ca la auzul muzicii să îngenuncheze și să adore acest idol. Se părea că toți se supun, dar niște caldeeni au venit la rege cu un raport supărător: „Dar sunt niște iudei, pe care i-ai pus cârmuitori peste ținutul Babilonului: Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Acești bărbați nici că au luat în seamă porunca ta, o, rege; dumnezeului tău nu-i slujesc și chipului de aur pe care tu l-ai înălțat nu-i aduc închinare!" (*Daniel* 3, 12). Lumea reacționează în mai multe feluri la oamenii care se implică. Unul dintre aceste feluri îl găsim în acest verset: lumea observă implicarea noastră. Acești trei bărbați au stat neclintiți cu adevărat. „Atunci regele Nabucodonosor, plin de mânie și de zbucium, a poruncit să i se aducă înainte Șadrac, Meșac și Abed-Nego. Îndată au adus pe acești bărbați înaintea regelui" (*Daniel* 3, 13). Cel de-al doilea lucru care se întâmplă este acesta: lumea va fi deranjată de angajamentul nostru. Nabucodonosor s-a înfuriat foarte; a devenit plin de mânie. Nu se putea împăca cu faptul că cineva nu gândește în felul în care gândește el, că nu are aceeași credință ca și el, că nu merge pe calea lui.

„Nabucodonosor le-a zis: «Este, oare, adevărat, Șadrac, Meșac și Abed-Nego, că voi nu slujiți dumnezeului meu și chipului de aur pe care eu l-am așezat?»" (*Daniel* 3, 14). În acest verset, observăm reacția următoare: lumea se va îndoi de angajamentul nostru. Nabucodonosor trebuia să verifice; el nu credea că acești oameni au o coloană vertebrală atât de dreaptă.

Nabucodonosor le-a spus atunci că le mai dă o șansă să se închine în fața acelei imagini. „Iar dacă nu vreți să vă închinați, într-o clipă veți fi aruncați în mijlocul unui cuptor cu foc arzător. Și care dumnezeu vă va scăpa din mâna mea?" (*Daniel* 3, 15). A patra reacție este aceasta: lumea va testa angajamentul nostru.

Gândindu-mă la felul cum au stat neclintiți acei tineri evrei, îmi imaginez ce gânduri le treceau prin cap. Probabil și-au pus întrebări precum: poate oare Dumnezeu să ne elibereze? Ce-ar fi dacă ne-am închina o singură dată doar? M-am gândit deseori că atunci ar fi fost momentul convenabil să-și lege șireturile, ca să pară că se închină; nu să adore idolul, bineînțeles, ci să se aplece doar să-și lege șireturile.

Când ajungem la răscrucea angajamentului nostru, forța lui trebuie dovedită. Alegerea nu va fi ușoară, pentru că miza e totul sau nimic. Securitatea noastră, identitatea și popularitatea ne pot fi distruse. Nu este o decizie care să poată fi luată ușor.

Caracteristicile răscrucii

Când mă aflu la răscrucea pe care o reprezintă angajamentul în viața mea, *trebuie să iau o decizie personală*. Poate că și altor oameni le pasă; ei pot să se roage pentru mine; pot să-mi ofere un sfat; dar decizia îmi aparține doar mie. Eu sunt cel care va trebui să trăiască cu ceea

ce decid și să răspundă pentru decizia mea. Șadrac, Meșac și Abed-Nego au stat împreună, dar fiecare trebuia să ia propria decizie, propriul angajament.

O a doua caracteristică a răscrucii angajamentului este aceea că *decizia te va costa întotdeauna ceva*. Nu există lucruri cum ar fi un angajament lipsit de obligații. În această situație, angajamentul ar fi putut să-i coste viața pe cei trei evrei. Angajamentul tău s-ar putea să nu fie atât de scump plătit, dar te va costa ceva. S-ar putea să te coste o prietenie. S-ar putea să te coste câteva puncte în votul popularității. Dar dacă angajamentul ar fi pe gratis, n-ar merita. Bizuie-te pe costul lui.

Al treilea lucru pe care l-am descoperit despre răscruce este acela că *alții vor fi influențați de angajamentul tău*. Luarea unei decizii majore într-un moment de răscruce va afecta întotdeauna alți oameni. Luăm decizia singuri și facem singuri ceea ce ne-am angajat, dar nu ne luăm niciodată un angajament important care să nu afecteze alți oameni. Îmi place efectul de propagare care are loc atunci când o piatră este aruncată într-un lac. Întreg lacul este afectat.

În al patrulea rând, *este locul în care Dumnezeu ni se revelează*. Observați că Nabucodonosor i-a întrebat pe acei bărbați: „Și care dumnezeu vă va scăpa din mâna mea?" Chiar și lumea își dă seama că angajamentele noastre sunt reale doar pentru că intervine Dumnezeu.

O concepție corectă despre Dumnezeu

Concepția noastră despre Dumnezeu din situațiile de criză va determina angajamentul nostru. Dacă gândim că Dumnezeu ne va lăsa să eșuăm, ne va părăsi sau va fi schimbător, nu ne vom lua angajamente puternice.

Ar fi o nerozie să ne încredințăm unei persoane irresponsabile. Dar dacă concepția noastră despre Dumnezeu ne spune că El există, este statornic, adevărat și credincios, atunci ne luăm angajamentele cu încredere.

Șadrac, Meșac și Abed-Nego au fost capabili să-și ia angajamentul corect pentru că aveau o concepție corectă despre Dumnezeu. Ei i-au spus regelui: „O, Nabucodonosor, noi n-avem nevoie ca la aceasta să-ți dăm un răspuns! Dacă, într-adevăr, Dumnezeul nostru Căruia Îi slujim poate să ne scape, El ne va scăpa din cuptorul cel cu foc arzător și din mâna ta, o, rege!" (*Daniel* 3, 16–17). O primă concepție despre Dumnezeu este aceea că El poate.

Ei au spus: „Și chiar dacă nu ne va scăpa, știut să fie de tine, o, rege, că noi nu vom sluji dumnezeilor tăi și înaintea chipului de aur pe care tu l-ai așezat nu vom cădea la pământ!" (*Daniel* 3, 18). Ei au înțeles că Dumnezeu Se așteaptă să facem ceea ce e drept fără să ne pese de consecințe. În cazul în care concepția noastră despre Dumnezeu presupune aceste două elemente, avem cleiul care să ne fixeze în angajamentul nostru.

Dacă începem să-L vedem pe Dumnezeu așteptându-Se ca noi să facem ceea ce e drept indiferent de consecințe, nu vom ezita; Dumnezeu *va* aduce de multe ori vindecare, scăpare, putere și alinare în viețile noastre, dar aceasta nu este decât cireașa de pe tort. Concepția noastră despre Dumnezeu face diferența.

Rezultatele angajamentului

Care a fost rezultatul angajamentului lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego?

> Atunci Nabucodonosor s-a umplut de mânie și și-a schimbat înfățișarea feței sale față de Șadrac, Meșac

și Abed-Nego. Și începând iarăși a grăi, a poruncit să încălzească cuptorul de șapte ori mai mult decât era de obicei. Și a poruncit celor mai puternici oameni din oștirea lui să lege pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego și să-i arunce în cuptorul cel cu foc arzător. Atunci acești oameni, îmbrăcați cum erau, cu mantie, încălțăminte, pălărie și cu toată îmbrăcămintea lor, au fost legați și aruncați în mijlocul cuptorului cu foc arzător. Fiindcă porunca regelui era grabnică și cuptorul foarte înfierbântat, acei oameni care au aruncat pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego au fost mistuiți de văpaia focului. Și acești trei bărbați, Șadrac, Meșac și Abed-Nego au căzut legați în mijlocul cuptorului cu foc arzător. (*Daniel* 3, 19–23)

Primul rezultat al angajamentului nostru este acela că *vom fi încercați*. Ține minte: când ne vom ridica pentru Dumnezeu vom fi testați.

Al doilea rezultat al angajamentului nostru este acela că *Dumnezeu va fi slăvit*. Când ne luăm cu adevărat un angajament față de El, El va primi laude.

Nabucodonosor a privit în cuptorul încins și a întrebat: „Oare, n-am aruncat noi trei bărbați legați în mijlocul cuptorului cu foc arzător?" El a văzut patru bărbați „dezlegați, umblând prin mijlocul cuptorului, nevătămați, iar chipul celui de-al patrulea, ca fața unuia dintre fiii zeilor". El i-a chemat pe Șadrac, Meșac și Abed-Nego afară din cuptor și cei trei au ieșit. În *Daniel* 3, 27, putem vedea că satrapii, dregătorii cei mai mari, cârmuitorii și sfetnicii regelui s-au adunat și au văzut că focul nu avusese nici un efect asupra trupurilor celor trei. Perii capului nu li se pârliseră și nici măcar nu miroseau a foc. Noi nu putem să facem acest lucru nici dacă stăm în secțiunea pentru nefumători a unui restaurant. Nabucodonosor a spus: „Binecuvântat să fie Dumnezeul

lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, Care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe servii Săi, care își puseseră nădejdea în El și care au călcat porunca regelui și și-au dat trupurile lor ca să nu slujească și să nu se închine altor dumnezei decât Dumnezeului lor. Și poruncesc: Popoare, neamuri și limbi, toți aceia care ar vorbi de rău pe Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, să fie tăiați în bucăți și casele lor să fie nimicite, fiindcă nu este un alt dumnezeu care să-i poată izbăvi într-acest chip" (*Daniel* 3, 28–29). Cum să știe lumea de măreția lui Dumnezeu fără angajamentele pe care și le iau creștinii? Problema noastră nu este o lipsă a arătării puterii lui Dumnezeu, a miracolelor lui Dumnezeu sau a alinării date de Dumnezeu; Dumnezeu este gata în ceea ce Îl privește. El doar așteaptă ca cineva să intre în cuptor. El caută oameni care sunt total angajați, oameni al căror țel este dincolo de capacitățile lor. Există o relație între disponibilitatea noastră de a muri pentru Dumnezeu și disponibilitatea Lui de a ne salva.

Al treilea rezultat al angajamentului nostru este acela că *Dumnezeu ne va binecuvânta viețile*. Regele a făcut ca Șadrac, Meșac și Abed-Nego să prospere în Babilon, după cum ne spune Daniel (3, 30).

Oamenii obișnuiți pot avea un impact extraordinar asupra lumii în care trăiesc. Secretul constă în angajamentul total pe care și-l iau pentru Isus Cristos. Dacă citiți biografiile oamenilor mari, vă veți convinge foarte repede de două lucruri. Mai întâi, oamenii mari luptă; toți oamenii mari au un cuptor încins în viețile lor. Al doilea lucru este acela că gradul în care sunt angajați este ceea ce-i face mari. Ei nu sunt mai inteligenți sau mai rapizi și nu sunt mai bine educați; sunt mai angajați.

Dezvoltarea angajamentului luat

Cum ne luăm un angajament în viața noastră? Din povestirea lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, putem extrage câteva principii.

Angajamentul apare de obicei într-o atmosferă de luptă. Foarte rar vedem apărând angajamente puternice în contextul prosperității. În prosperitate pot apărea risipă de timp, vieți irosite și valori distorsionate, dar nu și angajamente. Cei trei evrei erau captivi într-o altă țară, cu alte obiceiuri, alte împrejurimi, alte valori și cu priorități diferite. Pentru ei, era o atmosferă de luptă.

Winston Churchill a dobândit măreție în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Clipa lui cea mai înălțătoare a fost clipa confruntării, clipa provocării. După război, a devenit un prim-ministru obișnuit, nu unul extraordinar. Când Churchill a anticipat căderea Franței în 1940, a spus: „Bătălia Franței s-a sfârșit; aștept bătălia Marii Britanii, care abia începe. De această bătălie depinde supraviețuirea civilizației creștine... Să ne încordăm puterile pentru a ne îndeplini datoria și să ne comportăm astfel încât, dacă Imperiul Britanic și Commonwealth-ul ar dura o mie de ani, oamenii să spună că aceasta a fost clipa lui cea mai înălțătoare."

45 de ani mai târziu, nouă oameni din zece ar spune probabil că cea mai înălțătoare clipă din zilele conducerii lui Churchill a fost în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. Angajamentul începe de obicei în clipele întunecate.

Angajamentul nu depinde de capacitățile sau de darurile noastre. Daniel, Șadrac, Meșac și Abed-Nego erau printre cei mai arătoși și inteligenți tineri, aleși anume pentru o educație specială, după cum spune Daniel (1, 3–4). Dar îmi place să gândesc că ei au fost aleși nu pentru

aceste calități. Mai degrabă, au fost aleși pentru angajamentul lor.

Angajamentul este rezultatul unei alegeri, nu este o condiție. Oamenii nu își iau mari angajamente pentru că au condiții potrivite. Oamenii își iau angajamente pentru că aleg ceea ce este drept în ciuda condițiilor. În *Daniel* 1, 8 se spune: „Și Daniel și-a pus în gând."

Momentul în care Daniel și-a pus ceva în gând, momentul în care Șadrac, Meșac și Abed-Nego și-au pus în gând să-L slujească pe Dumnezeu — acela a fost un moment măreț. În acel moment, Dumnezeu i-a înălțat. Dumnezeu i-a binecuvântat pentru că au ales angajamentul.

Angajamentul începe cu lucrurile mici din viața noastră. Nimeni nu și-a luat vreodată un mare angajament fără să fi făcut mai întâi mici angajamente. E ca atunci când începi să mergi; câștigăm o nouă încredere cu fiecare pas. Când vedem că Dumnezeu a binecuvântat micile noastre angajamente, începem să ne încredem în El și să ne luăm angajamente mai mari.

Nu-ți lua astăzi angajamentul de a câștiga lumea pentru Isus. Este un lucru idealist și nerațional. Ia-ți angajamentul că vei câștiga o singură persoană pentru Isus. Cu încrederea pe care o dobândești câștigând acea persoană mai poți câștiga încă două.

Șadrac, Meșac și Abed-Nego au început cu dreptul, refuzând să mănânce mâncarea regelui. Dacă poți sta drept și să spui nu mâncării regelui, poți sta drept și poți spune nu idolului regelui. Nu ai imediat acel fel de curaj; începe cu lucrurile mici. Îți dai seama că atunci când spui nu mâncării regelui, Dumnezeu te binecuvântează și tu prosperi. Dacă Dumnezeu te ajută în chestiunea mâncării, El te poate ajuta și în ceea ce privește idolul. Și pas cu pas, începem să construim o

fundație trainică, care ne dă un caracter puternic pentru un angajament puternic.

Principiul funcționează și invers; aici stă pericolul păcatului; când ai păcătuit o dată, este ușor să păcătuiești și a doua oară. Iată de ce trebuie să avem o frică sănătoasă de ispite și o frică sănătoasă de păcat. Păcatul sparge zidurile de rezistență. Ne face să nu ne mai putem concentra și imediat facem lucruri pe care n-ar trebui să le facem. Dacă ieri nu ți-ai luat nici un angajament puternic, astăzi păcatul te va prinde din urmă.

Stabilește chestiunea în care te vei angaja înainte ca ea să apară. Nu te lăsa pradă emoției momentului, pentru că angajamentul tău va șovăi. Ia-ți angajamentul înainte de a apărea problema. Bătălia este câștigată înainte să înceapă. Acesta este secretul din spatele succesului celor trei evrei. Ei știau deja ce aveau de făcut. Nu au stat acolo, au ascultat muzica, s-au privit unul pe altul și s-au întrebat ce să facă. Ei stabiliseră deja cum stau lucrurile, așa că nu mai era nevoie să se gândească la ele.

Încrede-te în Dumnezeu. În *Daniel* 3, 28, după ce cei trei evrei au fost salvați și eliberați, Nabucodonosor face o afirmație interesantă: „Binecuvântat să fie Dumnezeul lui Șadrac, Meșac și Abed-Nego, Care a trimis pe îngerul Său și a izbăvit pe servii Săi, care își puseseră nădejdea în El." Marile angajamente se construiesc pe încrederea în Dumnezeu.

Ai un singur Dumnezeu. În *Daniel* 3, 28, Nabucodonosor face un alt comentariu despre Cei Trei Tineri. Nu numai că ei se încred în Dumnezeu, dar el spune că „și-au dat trupurile lor ca să nu slujească și să nu se închine altor dumnezei decât Dumnezeului lor." Un singur Dumnezeu.

În cartea sa *Choises* (*Alegeri*), Frederic Flach scrie: „Mulți oameni pot să privească înapoi peste ani și să identifice timpul și locul în care viețile lor s-au schimbat în mod semnificativ. Fie printr-un accident sau datorită unui plan, acestea sunt momente când, din cauza faptului că eram pregătiți în interiorul nostru și a colaborării cu evenimentele ce apăreau în jurul nostru, suntem forțați să ne reevaluăm serios pe noi și condițiile în care trăim pentru a face alegerile care ne vor afecta tot restul vieții noastre." Nu suntem niciodată prea bătrâni pentru ca acest lucru să se întâmple.

Sunt unii dintre voi, cei ce citiți această carte astăzi, care vă gândiți: *„Dumnezeule, sunt pe același făgaș de 25 de ani!"* Fă alegeri, ia-ți angajamente, asumă-ți riscuri — acolo sunt roadele. Nu e niciodată prea târziu. Mergi înainte! Nu permite împrejurărilor, vârstei sau oricărui alt lucru să-ți impună limite. Numai *tu* te poți limita.

În 1970, am citit o carte a lui Oswald Sanders, *Spiritual Leadership* (*Conducerea spirituală*). După ce am citit această carte am ajuns să fiu convins că doar oamenii care influențează lumea în care trăiesc pentru Dumnezeu sunt cei care vor deveni conducători și care vor respecta principii pe care probabil că restul lumii nu le respectă. Pot să-mi amintesc că am scris la sfârșitul acelei cărți că indiferent de mărimea congregației și indiferent de opiniile altora — și chiar am scris că indiferent de ceea ce spune tatăl meu, iar tatăl meu are cea mai mare influență asupra mea și este cea mai importantă persoană din viața mea —, există câteva lucruri pe care le voi respecta și în care voi crede. Acea decizie este încă valabilă.

Am citit de curând despre John Wesley, unul dintre eroii mei favoriți. El îi scria o scrisoare de încurajare unui coleg numit George, care părăsise Anglia pentru a

evangheliza noile ținuturi. Iată ce scria: „Dragă George, a venit vremea să te îmbarci pentru America. Te dezleg să te duci, George, pe acest mare continent care este America. Fă-ți cunoscut mesajul la lumina zilei și fă tot binele de care ești în stare." Îmi place fraza eliberatoare a lui Wesley „Te dezleg."

Angajamentul te va elibera și te va dezlega să faci lucruri mari pentru Dumnezeu.

CUPRINS

Mulțumiri 6
Cuvânt înainte 7
Da, vei reuși! 11

1. Rodirea aduce bucurie 12

Sursa noastră de putere / 13 • Grija stăpânului nostru / 14 • Curățarea noastră / 15 • Parteneriatul nostru / 16 • Promisiunea noastră / 17 • Țelul vieții noastre / 18 • Fructul supunerii / 19 • Formula pentru a fi roditor / 20 • Urmarea rodirii / 20

2. Formula succesului 27

Ce este succesul / 28 • De ce eșuează oamenii / 29 • Selectează-ți scopul / 30 • Eliberează-ți potențialul încătușat / 32 • Implică-te în planul lui Dumnezeu / 35 • Schițează-ți drumul / 36 • Așteaptă-te la probleme / 37 • Rămâi ferm în angajamentul tău / 38 • Pune-te cu totul în mâinile lui Isus Cristos / 39

3. Încordează-te pentru a avea succes 41

De ce nu ne încordăm? / 42 • Trebuie să fim motivați pentru a ne încorda / 42 • Vulnerabilitatea pe care ți-o aduce încordarea / 44 • Nevoia de susținere morală / 46 • Încordarea nu are sfârșit / 47 • Încordarea este cel mai bun moment al tău / 50 • Încordarea inspiră / 51 • Pune-le în acțiune / 52

4. Viziunea te face victorios 53

Stadiile visului / 54 • Oprit de o viziune / 56 • Trimis de o viziune / 60 • Făcut puternic de o viziune / 61 • Încordat de o viziune / 62 • Satisfacție garantată / 64 • Cele 12 exerciții de fiecare zi / 69

5. **Cu cât sunt mai mari, cu atât se prăbușesc mai tare** 71
A gândi corect / 71 • Prima piatră — identifică-ți cauza / 72 • A doua piatră — calculează costul / 76 • A treia piatră — trasează-ți drumul / 78 • A patra piatră — gândește-te la Cristos / 84 • A cincea piatră — lansează-ți provocarea / 86

6. **Ai zărit, ai declarat, ai stăpânit** 91
Exemplul lui Caleb / 92 • Zărirea — Oportunitatea credinței / 93 • Concentrează-ți viziunea / 97 • Declararea — Cuvântul credinței / 98 • Treptele nivelului declarării / 99 • Luarea în stăpânire — Acțiunea credinței / 100 • Asigură-te că-ți vei împlini visul! / 101 • Un prim pas spre luarea visului în stăpânire / 103

7. **Principiul celor 101%** 104
Relațiile lui Isus cu ceilalți oameni / 104 • Stăpânirea conflictelor / 106 • Cele zece porunci ale stăpânirii conflictelor / 107 • Cultivarea bunelor relații / 110

8. **Să ne rezolvăm problemele, dar să ne salvăm porcii!** ... 114
Conducerea înseamnă disconfort / 115 • Cultura satisfacției / 116 • Conducere și insatisfacție / 118 • A fi conducător înseamnă a avea parte de devieri / 121 • „Bună-ziua!" / 124

9. **Problema ta nu este problema ta** 126
Cum să răspundem la probleme / 127 • Ceea ce vedem / 128 • Experiențele trecute / 129 • Mediul înconjurător prezent / 131 • Evaluarea personală / 133 • Ce căutăm / 133 • Învață în loc să pierzi timpul / 133 • Sfințenie în loc de fericire / 136 • Soluții în loc de simpatie / 137 • Principiile rezolvării problemelor / 137

10. **Eșecul nu este final** 141
Concentrează-te asupra succesului / 142 • Tratează eșecul ca pe un prieten / 143 • Privește eșecul ca pe un moment trecător / 145 • Privește eșecul din interior / 147 • Eșecul plin de succes / 148 • Nu renunța niciodată din cauza eșecului / 150 • Continuă să balansezi bastonul de baseball / 151

11. **Decizia pe care o iei îți determină destinul** 154
Faza întâi: fundația / 158 • Faza a doua: faptele / 160 • Faza a treia: feedbackul / 161 • Faza a patra: concentrarea / 163 • Faza a cincea: înaintarea / 164

12. **Nu e nevoie să supraviețuiesc** 166
Care este problema? / 166 • Exemple din *Biblie* / 167 • Caracteristicile atitudinii de tipul „nu țin să supraviețuiesc" / 170 • Secretul lui Pavel / 171 • Problema securității / 172 • Problema succesului / 174 • Problema mulțumirii de sine / 178 • Problema egoismului / 179 • A muri pentru o cauză măreață / 181

13. **Cheia succesului este angajamentul** 183
Reacția lumii la angajament / 186 • Caracteristicile răscrucii / 187 • O concepție corectă despre Dumnezeu / 188 • Rezultatele angajamentului / 189 • Dezvoltarea angajamentului luat / 192